

**DE BELLO
CIVILI**

DE BELLO CIVILI

ΠΕΡΙΟΔΙΚΗ ΕΚΔΟΣΗ ΤΗΣ ΛΕΣΧΗΣ
ΤΩΝ ΦΙΛΩΝ ΤΟΥ ΒΟΡΕΙΟΔΥΤΙΚΟΥ ΠΕΡΑΣΜΑΤΟΣ

2

DE BELLO CIVILI 2

ΜΕΝΩΝΤΑΣ ΑΓΡΥΠΝΟΙ ΣΤΗΝ ΝΥΧΤΑ ΤΟΥ ΘΕΑΜΑΤΟΣ

ο ουρανός θα φαρδύνει
Βαρεθήκαμε
Να κατοικούμε στα ερείπια του ύπνου
Στη χαμηλή σκιά της ανάπαυσης

...κι έβλεπα τους σκοτεινούς άντρες της μεγάλης αποστολής
να συνεχίζουν ακοίμητοι στο σίγουρο πεπρωμένο τους,
στο πέτο τους, έλαμπε, το κόκκινο λουλούδι του εμφύλιου πολέμου

Benjamin Peret
Le grand jeu

Μ' αυτό το τεύχος κλείνει ο κύκλος των μεταφράσεων. Η βιασύνη με την οποία γίνεται αυτό το κλείσιμο έχει συναίσθηση ότι αφήνει πίσω της αδημοσίευστα πολλά κείμενα που θά 'ταν χρήσιμα γι' αυτό που θα επακολουθήσει, αλλά και ότι αποκαλύπτει κάποια βήματα της στρατηγικής μας. Η αρχική ενασχόληση με το "μετα-σιτουασιονιστικό" φαινόμενο και τους θιασώτες του σχεδιασμένη να μετατραπεί σε κριτική καταγγελία και να φτάσει στην μετωπική σύγκρουση.

*

Αποκαλύπτωντας τη χρήση που σκοπεύουμε να κάνουμε στα κείμενα των "μετα-σιτουασιονιστών" αποκαλύπτουμε και την άποψή μας γι' αυτά τα φίδια. Το ότι κάποιοι θα σπεύσουν να "ξαναδιαβάσουν" και να "ξανακαταλάβουν" τα κείμενά τους στο πρώτο τεύχος μας, αποκαλύπτει αν μη τι άλλο την ανικανότητά τους να καταλάβουν την εποχή. Οι παγίδες αποτελούν το χαρακτηριστικό της γνώρισμα.

*

Το επόμενο τεύχος (No 3) στις αρχές του '92 με πρότυπα πια κείμενα θα βάλει τα πράγματα στην θέση τους.

Ποιοι και γιατί κόπρισαν στα χαρακώματα του αδιάκοπου αγώνα της I.S.

Τι είναι σήμερα η I.S. ΚΑΙ ΤΙ ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ.

Ποιοι είναι σιτουασιονιστές, ποιοι δεν μπορούν να είναι, ΚΑΙ ΠΟΙΟΙ ΕΙΝΑΙ ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗ-ΔΕΣ.

*

Εξίσου σημαντικό είναι επίσης να εξασφαλίσουμε τους όρους γης σύγκρουσης με το πνεύμα και τη λογική του μετασιτουασιονισμού.

Γιατί αν και σαν άτομα είναι από φαιδροί (Μανάκ) έως σιχαμεροί (Βουαγιέ) και τα κείμενά τους εξαιρετικά μέτρια, κατάφεραν να δώσουν στην θεαματική κοινωνία της σύγχισης την συνταγή για να φτιάξει το ιδιαίτερο άρωμά της που τη χαρακτηρίζει πια. ΑΥΤΟ ΕΙΝΑΙ ΤΟ ΠΝΕΥΜΑ ΤΟΥ ΜΕΤΑΣΙΤΟΥΑΣΙΟΝΙΣΜΟΥ. Ενα πνεύμα που αφού ιδεολογικοποιεί και αφοπλίζει όλους τους θεωρητικο-πρακτικούς αγώνες της I.S. συνεχίζει εξαπλούμενο σε όλη την κοινωνία να μετασχηματίζει διαθέσεις, ελπίδες και αγώνες σε αφηρημένα σχόλια για μια κοινωνία στην οποίας την κίνηση αρνείται την οποιαδήποτε ιστορική παρέμβαση. Είναι το πνεύμα του ΜΕΤΑ-ΣΙΤΟΥΑΣΙΟΝΙΣΜΟΥ (ήδη ο απεχθής όρος "σιτουασιονισμός" δηλώνει ήττα και ιδεολογικοποίηση) που στοιχειώνει όλες τις υποχωρήσεις, όλες τις αναβολές, όλες τις συνθηκολογήσεις. Κανείς δεν απορρίπτεται, όλοι συζητάν με όλους, όλοι χαίρονται. Βάζει τα πάντα στο τραπέζι τής συζήτησης και βγάζει τα πάντα απ' το δρόμο της πρακτικής ουσίας. Εχοντας εξελιχθεί σε ένα θρησκευτικό φαινόμενο κλαυθυμίζει στις συζητήσεις, στα κρεβάτια, στις ταβέρνες και στα μπιντέ για τα βάσανα μιας ζωής που στην πραγματικότητα δε θέλει να αλλάξει. Μιλάει, μιλάει, μιλάει, χωρίς ποτέ να κάνει τίποτα ουσιαστικό ενάντια στην κοινωνία. Γεννάει πλαστά ενδιαφέ-

ροντα, παίζει με το χαρακτήρα, αναλύει τα συναισθήματα, παρηγορεί την κάθε πτώση, δικαιολογεί την κάθε αδυναμία, σκουπίζει τα δάκρυα και χαϊδεύει φαλάκρες, κέρατα και γεννητικά όργανα προτρέποντας σε "εξομολογήσεις". Κι όλα αυτά μέσα στο χαρούμενο σκηνικό της πιο μίζερης επιβίωσης με τους "βελτιωτές" σε ρόλο πρωταγωνιστή.

Είναι το πνεύμα εκείνο του πράου αναφυλλητού που τά 'χει χάσει όλα και η νοσταλγική αισιοδοξία που δεν έχει τίποτα να κερδίσει.

Είναι τέλος το πνεύμα εκείνο που ο Ντεμπόρ προσπαθεί να ξορκίσει όταν προτρέπει: "Να βραχυκυκλώνουμε παντού τους μηχανισμούς του ψεύτικου διαλόγου".

*

Αυτό το ειρηνόφιλο πνεύμα που μετατρέπει την Ι.Σ. σε μια στιγμή τού κόσμου (σαν σιτουασιονισμό για παράδειγμα) μπορεί να χτυπηθεί ΜΟΝΟ ΣΕ ΕΠΙΠΕΔΟ ΖΩΗΣ.

Δεν μπορείς να σωρεύεις λόγια και κατηγορίες απέναντι σε ένα φαινόμενο παραλυσίας που τρέφεται ακριβώς με λόγια, συζητήσεις και πλαστή επικοινωνία. Είναι μάταιο να το πολεμάς στο πεδίο που έχει επιλέξει για να ζήσει και να αναπτυχθεί. Απορροφά όλα τα μεμονομένα θεωρητικά χτυπήματα και τα μετατρέπει σε θαυμασμό για την άτεγκτη κριτική που του κάνεις. Έτσι σε αλλοτριώνει καθιστώντας σέ το πιο "προχωρημένο" τμήμα του.

Μόνο οι Δημιουργοί καταστάσεων συνασπισμένοι σε ένα μέτωπο Ζωής μπορούν ναβάλουν τέλος σ' αυτόν τον εφιάλτη.

Κι αυτό σκοπεύουμε να κάνουμε.

Με κινήσεις πρακτικές: σε επίπεδο καθημερινής ζωής.

Με κινήσεις προσωπικές: δύναμη και αυτοκριτική να αλληλοδιαδέχονται προχωρώντας.

Με κινήσεις θεωρητικές: στην υπεράσπιση των κατακτήσεων της Ι.Σ. και γενικά των επαναστατικών πρωτοποριών αλλά και στον αγώνα συνέχισης και σύμπτυξης της αρνητικής τάσης μέσα στη θεωρία.

*

Μέσα σ' όλα αυτά όμως (και μέσα από όλα αυτά) θα κρατηθούμε μακριά από κάθε αναβίωση μιας νέας αλάθητης παποσύνης όπου τα συγχωροχάρτια και οι ιεροεξεταστές της χαράσουν τη γεωγραφία των "σεσωσμένων".

Θα πούμε απλά για το πως η επανάσταση είναι σήμερα σιτουασιονιστική υπόθεση και θα μιλήσουμε για τους φίλους της και τους εχθρούς της. Όλα τα υπόλοιπα θα ξεπηδήσουν αβίαστα.

Όσο για τα περί "ορθοδοξίας" και της υπεράσπισής της ποιος θα ήταν αυτός που θα έμπαινε μπροστά τολμώντας να μας ζητήσει να απολογηθούμε για την Ι.Σ.; **Η Ι.Σ. θα φέρει τον κόσμο να απολογηθεί στα πόδια της.** Και κάποιες παγωμένες χεγγελιανές φιγούρες θα λιώνουν στο πρώτο μετεπαναστατικό ζημέρωμα...

*

Εχοντας ξεκινήσει με μια τέτοια τακτική παγίδων και ανατροπών δεν μπορεί κανείς να περιμένει να συνεχίσουμε με κάποια υποδυέστερη.

Αν δεν μπορείς να κάνεις τον αναγνώστη να γράψει τουλάχιστον ανάγκασέ τον να σκεφτεί.

Και πάντως αυτό το παιχνίδι με τις τελίτσες όπου το αντικείμενο φανερώνεται σιγά - σιγά διαθέτει το εξαιρετικό πλεονέκτημα τού να είναι διαρκώς επαληθεύσιμο απ' αυτούς που "ξέρουν να παίζουν σαν παιδιά" ενώ ταυτόχρονα καταπίνει στο λαβύρινθό του αυτούς που θα επιχειρήσουν να το παίξουν σαν γέροι.

*

Πρίν συνεχίσουμε με κάποιες πληροφορίες της Λέσχης ας περάσουμε γρήγορα πάνω απ' τον ανοιχτό σκουπιδοτενεκέ που ακούει στο όνομα Κεν Ναμπ. Αυτός ο τσαρλατάνος γυρολόγος κατόρθωσε να ξεπεράσει τις παλιές του ατιμίες (πασίγνωστες στους "παοικούντες την Ιερουσαλήμ") διαπράττωντας νέες χειρότερες. **Θα τις φανερώσουμε όλες.** Ως το επόμενο τεύχος που θα περιλάβει μιά πλήρη παρουσίαση του φαινομένου Ναμπ ας κάνουν τον κόπο οι εδώ "πληροφοριοδότες" του να τον συμβουλεύσουν να μην μας ξαναενοχλήσει ούτε με προσκλήσεις για διασκεύψεις στο Παρίσι, ούτε μέσω των γάλλων εκδοτών του ούτε και με τα συνταγολόγια της μιζέριας που εκδίδει και ονομάζει άρθρα.

*

Μετά από κάποιους μήνες δράσης (πειραματικό στάδιο), εγκαταλείφθηκε ο χώρος που στέγαζε τις λειτουργίες της Λέσχης μας. Σκοπεύουμε μετά την αποτίμηση των πεπραγμένων και τον καταμερισμό ευθυνών να ξαναεπιχειρήσουμε σ' αυτήν την κατεύθυνση επιλέγοντας, καλύτερα αυτήν τη φορά τα άτομα που θα έχουν πρόσβαση στο χώρο, αλλά και τις δραστηριότητες που θα ασκηθούν εκεί.

*

Η πληθώρα των ορθογραφικών και τυπογραφικών λαθών που συναντάται στο πρώτο τεύχος δεν δικαιολογείται ούτε από το εσπευσμένο της προσπάθειας ούτε μπορεί να αποδοθεί σαν αποκλειστική ευθύνη -πραγματική άλλωστε- στους χρηματοθήρες επαγγελματίες των τυπογραφείων.

Θα έπρεπε να είμαστε πιο προσεκτικοί, αυτό είναι γεγονός.

Από την άλλη όμως δεν δικαιολογείται ούτε μια νεο-αριστοκρατική στάση που απαξίωσε την οποιαδήποτε ενασχόληση με την διακίνηση και που εκτός από την δικαιολογημένη απόσυρση (κάτι που τελικά συνέβη) προβληματίζονταν για το πως, πόσο και που πρέπει να δώσουμε τεύχη. (Λες και μας ενδιέφεραν τα χρήματα ή η ιδεολογία των βιβλιοπωλών).

*

Για διπλοπροσωπεία και μικροπρέπεια διαγράφηκε ο Χ.Γ. στο τέλος του καλοκαιριού του '91.

Επιζητώντας να γλυστράει παντού χωρίς να ρισκάρει τίποτα, γλύστρησε και στην διαγραφή και οπωσδήποτε μακριά από μας.

Ανεστάλει τέλος προσωρινά η συμμετοχή στην λέσχη μας και κάποιου άλλου συντρόφου εν αναμονή επαρκών αποδείξεων, ότι πράγματι θέλει να παλέψει την αλλαγή της ζωής του και του κόσμου. Οι δύο περιπτώσεις δεν είναι συγκρίσιμες καθώς για τη δεύτερη έχουμε βάσιμες ελπίδες ότι όλα θα τελειώσουν ευχάριστα. Για την έκβαση όμως αυτής της υπόθεσης όπως και για κάποια σχόλια πάνω σ' αυτήν την μυθολογία (διαγραφές) θα επανέλθουμε στο 3ο τεύχος.

*

Μετά από συζήτηση απορρίφθηκε κάθε ιδέα για τη μετατροπή του Τεύχους σε "Λογοτεχνικό" με πολιτικές κατευθύνσεις και προτεραιότητες.

*

Χωρίς συζήτηση απορρίφθηκε πρόσκληση "φίλου" για ραδιοφωνική επεξήγηση του "σχεδίου" μας.

*

Μια απόπειρα για ένα κινηματογραφικό βραδυνό στην "ειδικής ατμόσφαιρας" αίθουσα "Σινεέπ" με εναλλαγή ταινιών πορνό-λετρισμού-σουρρεαλισμού και ανάλογο σχολιασμό σκόνταψε αρχικά στην ανικανότητα του υπεύθυνου για την οργάνωσή της και γκρεμίστηκε

αργότερα όταν συνάντησε την ενθουσιώδη αναμονή της από το καλλιτεχνίζον καταναλωτικό κοινό το διψασμένο για χάπενινγκ και "πρωτοποριακή" διασκέδαση. Αποφασίσαμε αμέσως να τους αφήσουμε να αναζητήσουν αλλού το φάρμακο για την πλήξη τους, και τους συνδαιτήμονες για τα άνοστα τραπέζια τους.

*

Μετά από συζήτηση που ο ίδιος προκάλεσε ο Γ. Ρ. παραιτήθηκε από τη διεύθυνση της έκδοσης του περιοδικού αφενός για να πολεμηθεί ο κίνδυνος προσωπικής προβολής και αφετέρου για να μοιραστεί ομόροπα η ευθύνη της ανάπτυξης του αρνητικού.

Το περιοδικό εφεξής θα διευθύνεται από την εκάστοτε συντακτική ομάδα.

Δεν θέλουμε να γίνουμε γνωστοί.

Θέλουμε να γίνουμε παραδειγματικοί.

*

Ευπρόσδεκτοι είναι τέλος όσοι θά 'θελαν να ενταχτούν στην Λέσχη μας και πιστεύουν στις θεωρητικο-πρακτικές τους ικανότητες. Μας αρκεί να παρουσιάσουν αυτά τα ταλέντα τους (ακόμα και γραπτώς) ή να τα φανερώσουν με οποιονδήποτε άλλον κοινωνικό τρόπο. Και αυτό το μίνιμουμ απαίτησης μόνο λόγο ύπαρξης έχει την προτασία των συμφερόντων και των δύο πλευρών ένεκα των κινδύνων που ενέχει η ειδική φύση του Σχεδίου.

Φυσικά μια τέτοια πρόσκληση δεν περιλαμβάνει όσους ήδη έχουν εμπλέξει το όνομά τους και την τύχη τους με τις σκοτεινές εκδοτικές προσπάθειες που ευδοκιμούν τελευταία. Η υποστηριγμένη βλακεία που συναντάται εκεί μέσα δε γεννάει μόνο υποψίες, γεννάει αείζωους αποκλεισμούς.

**ΛΕΣΧΗ ΦΙΛΩΝ ΤΟΥ
ΒΟΡΕΙΟΔΥΤΙΚΟΥ ΠΕΡΑΣΜΑΤΟΣ**

Τ.Θ. 50884

540 14 ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ 22

ΓΙΑΤΙ ΝΑ ΕΙΜΑΣΤΕ ΜΑΖΙ

(Μήνυμα προς όλους όσους γνωρίζουμε σαν φίλους μας, προς εκείνους που ίσως θα γνωρίσουμε και προς εκείνους που αρνούμαστε εκ των προτέρων να γνωρίσουμε.)

Ετσι ανήμποροι που παρατηρούμε ένα καταιγισμό συμφορών, τα χρόνια θα κυλήσουν, αν δεν κάνουμε κάτι, σαν τις άδειες μέρες μιας βδομάδας.

Σε τι μας χρησιμεύει να γνωρίζομαστε όταν ποτέ κανένα αποτέλεσμα δεν έρχεται για να μας δείξει κάποια πρόοδο; Θα θέλαμε μήπως πάση θυσία να ξαναζήσουμε τα όσα μοιραστήκαμε αυτά τα χρόνια; Ξαναβλέποντας τα όσα ζήσαμε μαζί, φανταζόμαστε άραγε με φόβο τι θα συνέβαινε αν κατά τύχη δεν είχαμε γνωριστεί; Είμαστε μήπως σήμερα καλύτερα εφοδιασμένοι για ν' αντισταθούμε σε μια ουσιαστικά αφόρητη οργάνωση της ύπαρξης; Είμαστε άραγε πιο δυνατοί, πιο ευφυείς ή πιο ευτυχισμένοι; Ποιά ελπίδα, ποιο έστω και λίγο λογικό σχέδιο μπορούμε να κάνουμε για το μέλλον;

Τι είναι αυτά τα οικεία πρόσωπα που δεν ξαναφτιάχνουν πια τον κόσμο ή που ούτε καν τον έφτιαξαν ποτέ; Αυτά τα πρόωρα κουρασμένα μυαλά που παγιδευμένα μέσα στις ποντικοπαγίδες που άφησαν να τα πιάσουν, δεν έχουν να προσφέρουν στον εαυτό τους τίποτα πέρα από τη θλιβερή διαπίστωση ότι δεν έχουν ούτε φαντασία ούτε δύναμη;

Εχουμε να κάνουμε Σύντροφοι μ' ένα κοινωνικό σύστημα που χρησιμοποιώντας μια ορθολογική στρατηγική κι ένα τεχνολογικό εξοπλισμό άνευ προηγουμένου, είναι αποφασισμένο να ξεριζώσει από τον άνθρωπο ακόμα και τα τελευταία ίχνη κρίσης και μνήμης, να καταργήσει τα τελευταία κενά όπου θα μπορούσε κάτι να παιχτεί από εκείνους που δεν εφησυχάζουν, να σβύσει την εμπειρία μιας δικής μας ιστορίας, μιας ιστορίας που την κερδίσαμε ενάντια σε όλους τους ντετερμινισμούς. Όταν, δίπλα σε όλα αυτά, βλέπουμε την αποδοχή να εγκαθίσταται υπερβολικά εύκολα στην πλειοψηφία εκείνων στους οποίους δεν μπορούσαμε παρά να λογαριάζουμε πώς είναι δυνατό να μην βλέπουμε ότι η αντικειμενική συμμαχία αυτών των παραγόντων **μάς καταδικάζει πρόωρα στα γηρατειά και τη διανοητική κατάπτωση;**

Εκείνοι που μπήκαν στην προηγούμενη δεκαετία με κάποια όνειρα, είδαν να διαλύεται η ικανότητα που είχαν στο να μοιράζονται τα όνειρά τους -να διαλύεται αυτή η ικανότητά τους μάλλον παρά οι τυχαίες περιστάσεις-, και να εξανεμίζεται το μεγαλύτερο μέρος της νιότης τους. Τους κατάστρεψαν ό,τι από την πόλη εξακολουθούσαν ν' αγαπούν, μεταμόρφωσαν τους χώρους στους οποίους ήξεραν ν' αναγνωρίζουν τους εαυτούς τους, μεταμόρφωσαν και τα τελευταία υπολείμματα φύσης έτσι ώστε να μην υπάρχει πουθενά ηρεμία. Τους αφαίρεσαν αυτό το γεμάτο θαυμασμό σεβασμό μέσα στον οποίο μπορούσαν να τρέφονται οι φιλίες όταν ήξεραν να χτίζονται ενάντια στους καταναγκασμούς και τη σκυθρωπή λογική που θα ήθελαν, χωρίς να υπάρξει κανένα άλλο σημαντικό συμβάν, να μας ακολουθήσουν μέχρι το θάνατο.

Ενας απίθανος εκχυδαϊσμός των γούστων, των επιθυμιών και των συλλογισμών, των χώρων και των ανθρώπων -ένας εκχυδαϊσμός που δεν κατάφεραμε αληθινά να κρατήσουμε έξω από τα σπίτια μας και, ακόμα περισσότερο, να πολεμήσουμε έξω από αυτά- έκανε τα πάντα φρικιαστικά προβλέψιμα, τόσο προβλέψιμα όσο και αυτά που θα λένε ή θα κάνουν σε δέκα χρόνια εκείνοι που γνωρίζουμε, δηλαδή αυτά που από τώρα κιόλας μπορούμε να προβλέψουμε ότι δεν πρόκειται να κάνουν πια. Κι όλα αυτά είναι ανυπόφορα, όπως

ανυπόφορο είναι και το συναίσθημα ότι δεν χάσαμε και τίποτα που δεν γνωρίσαμε άλλους.

Σύντροφοι, σας διαφεύγει λοιπόν τόσο πολύ το ότι, επειδή ακριβώς τα πάντα μας καταδίκαζαν από τα πριν να περάσουμε από το χωνευτήρι μιας αλόγιστης ζωής, και σε τέτοιο σημείο μάλιστα, που γι' αυτό το σύστημα, **περισσεύουμε** σήμερα σαν φυσικές παρουσίες, σας διαφεύγει λοιπόν τόσο πολύ ότι, γι' αυτούς ακριβώς τους λόγους, δεν είχαμε άλλο δρόμο από το ν' αποκτήσουμε ευφυΐα και να τη χρησιμοποιήσουμε μέχρι την τελευταία στιγμή;

Αφήσατε όμως να σκοτώσουν το τυχαίο, χάσατε την αίσθηση της κατάπληξης. Ποιες δυνάμεις τόσο ισχυρές μπόρεσαν να σας εξαναγκάσουν να ζείτε εγκαταλειμμένοι στη σκυθρωπή ρουτίνα των υποχρεώσεών σας, μέσα σε ποταπές προλήψεις, δηλαδή εκεί ακριβώς που σας την έχουν πάντα στημένη; Και γιατί φτάσαμε σήμερα στο σημείο να σας βλέπουμε να φιγουράρετε μέσα στο παραιτημένο πλήθος, καταναλώνοντας τις εκάστοτε ψευδαισθήσεις που φτιάχνονται για τη διασκέδαση των σκλάβων;

Οι καιροί μάς καταδικάζουν, Σύντροφοι, να ξυπνήσουμε κάποιο πρωινό στο κέντρο ενός εφιάλτη, που το περίγραμμά του δεν μπορούμε ακόμα να φανταστούμε. Με βάση αυτή τη βεβαιότητα, κι επειδή φταίμε κι εμείς για τον ύπνο σας, θα τον κάνουμε ακόμα πιο πικρό αποχωρώντας. Δεν πρόκειται να δεχτούμε άλλο να συμμετέχουμε μαζί σας στις διάφορες μορφές αυτού του ύπνου, σ' αυτές τις μορφές μες από τις οποίες τα άτομα τείνουν συνήθως να κατασκευάζουν ένα πρόσκαιρο ηθικό βόλεμα που, άλλωστε, προορίζεται περισσότερο στο να τους γεμίσει το χρόνο παρά να τα πείσει.

2.

Στο επίκεντρο αυτού του ύπνου βρίσκεται η σχετική ευκολία που συναντάει ο καθένας προκειμένου να εκφράσει βιαστικά αυτοσχεδιασμένες γνώμες πάνω στ' οτιδήποτε, γνώμες που τις κατασκευάζει ευκαιριακά και με μόνο στόχο να τις επιδεικνύει σαν επιφανειακές εκδηλώσεις ενός δραστήριου μυαλού. Αλλωστε, αυτές οι απομιμήσεις σκέψης βγαίνουν στη φόρα σχεδόν πάντοτε κατ' ιδίαν, μέσα σε απομιμήσεις σχέσεων, μόνο και μόνο για να ικανοποιήσουν μια ψόφια διανοητική υγιεινή που ποτέ καμμία συνέπειά της δεν πρόκειται να φτάσει μέχρι την πράξη.

ΜΠΟΥΚΟΤΑΡΟΥΜΕ ΤΙΣ ΓΝΩΜΕΣ!

Δηλαδή όλες τις μορφές **ιδεών** που εκφράζονται αρκετά άσκεφτα και αρκετά στο περιθώριο της ύπαρξης ώστε να μην έχουν ν' αναζητούν επιστημονικά τα μέσα επαλήθευσής τους και να μην οδηγούνται ποτέ προς κάποια ζωτική χρήση ή προς συγκεκριμένες συνέπειες.

Μέσα σ' αυτό το βασίλειο της γνώμης, που κατασκευάζεται με τόση ατέλεια ώστε γρήγορα να ξεχνιέται και ν' αναιρείται την επόμενη στιγμή από αγτιφατικές συμπεριφορές, συναντάμε προφανώς τη γνώμη και την αυτο-ανάλυση. Ο καθένας ισχυρίζεται ότι μπορεί να εκθέτει μπροστά σ' ένα κοινό επιλεγμένων "σχέσεων" (ένα κοινό που θα το ήθελε συνένοχο σε μια κοινή ανυπαρξία) άλλοτε τα διάφορα μη-γεγονότα και άλλοτε κάποιες κατά προσέγγιση ενδοσκοπήσεις μες από τις οποίες εκθέτει απλόχερα τον εαυτό του μια κι αυτές είναι το μοναδικό καταφύγιο μιας αίσθησης ζωής που δεν υπάρχει πουθενά αλλού. Σ' αυτή την παρωδία επικοινωνίας, όπου ο καθένας παίζει με τη σειρά του μια τον παρατηρητή και μια τον παρατηρούμενο (αλλά μέσα σε μια απομόνωση και σε μια αδιαφορία που είναι δεδομένη εξαρχής και χωρίς τίποτα απ' όσα λέγονται να επενδύεται ξανά ή να εμβαθύνεται μέσα σ' ένα κοινό παιχνίδι ή μια κοινή στρατηγική), αναγνωρίζουμε εύκολα ένα γενικό στύλ της παραίτησης, τη σφραγίδα μιας εποχής στην οποία μοναδικό

σημείο αναφοράς έγινε η **ψευδαίσθηση του στιγμιαίου**, μιας εποχής στην οποία ο άνθρωπος δε θέλει πια να εξετάζει τι έχει να ζήσει αλλά μόνο το πως το έζησε, μιας εποχής όπου αυτό που πείθει τον άνθρωπο δεν είναι ο μετασχηματισμός του αντικειμένου αλλά μια αλλοίωση του βλέμματος, ο χρόνος που χρειάζεται μια ταινία για να ξετυλιχτεί μπροστά στο υπνωτισμένο κοινό της, ο χρόνος μιας βραδιάς μεταξύ φίλων.

ΜΠΟΥΚΟΤΑΡΟΥΜΕ ΤΙΣ ΕΞΟΜΟΛΟΓΗΣΕΙΣ!

Δηλαδή κάθε έκφραση συναισθημάτων, ή ανάλυση της συμπεριφοράς, που δεν εκτείνονται άμεσα προς μια κοινή αύξηση της χαράς της ζωής, προς μια διαύγαση της ζωής ή προς μια οποιαδήποτε μετρήσιμη πρόοδο για ένα σύνολο προσώπων.

Η αισθηματική βάση, δηλαδή η φύση των συναισθημάτων που μοιράζονται οι άνθρωποι σ' αυτό το Βαθύ Υπνο, μοιάζει με ανάπαυση: κυρίως είναι απρόθυμοι να δεχτούν να λένε ευτελή ψέματα από κοινού και να συντηρούν από κοινού την ποταπή καθεστηκία κατάσταση. Τα αισθήματα, οι ενθουσιασμοί και οι έρωτες κατασκευάζονται τόσο εύκολα όσο εύκολα αναιρούνται ή προδίδονται για χάρη των πιο ταπεινών καπρίτσιων. Μα θα μπορούσε να είναι διαφορετικά τη στιγμή που οι άνθρωποι αξιώνουν ν' απομονώνονται σ' έναν αμοιβαίο θαυμασμό όπου τα πάντα μπορούν να δένονται και να λύνονται αλόγιστα και χωρίς να τρέχει τίποτα; Θα μπορούσε ποτέ να είναι διαφορετικά σ' αυτό το πανηγύρι προσωπείων όπου υπάρχει αδιαφορία γι' αυτό που είναι εκεί και σου δίνεται, και έλξη για ό,τι είναι μακρινό και δεν σου κάθεται;

Σ' αυτό το πανηγύρι, οι φίλεις υπάρχουν για να φιγουράρουν σ' αυτό το αποκαρδιωτικό ντεκόρ και για να ενσαρκώνουν, μέσα σε μια αμοιβαία αυταπάτη, μια **μη-καταναγκαστική σχέση** που θεμελιώνεται στην αμοιβαία έλξη και μόνον. Αλλά καθώς αυτή η έλξη είναι εύθραυστη, και τις περισσότερες φορές υποκριτική, οι άνθρωποι προτιμούν τελικά να υπολογίζουν σε μια πολύ πιο βαθιά ριζωμένη και προστατευμένη από τη ροή των πραγμάτων υποκρισία: την οικογένεια και τις συζυγικές σχέσεις που απορρέουν απ' αυτήν. Και μ' ένα δειλό υπολογισμό, τις υφίστανται παραιτημένοι μέχρι το τέλος. Πουλώντας μια απατηλή στοργή, αγοράζουν φτηνά μια αυταπάτη προστασίας, και το αντίστροφο.

Εκείνοι που νιώθουν ότι δεν αντέχουν την πιο χυδαία μορφή καταπίεσης ενάντια στη νοημοσύνη, το θάρρος, την απόλαυση, τα δικαιώματα ζωής που ξέρουν να επιβάλλουν από μόνοι τους και τη διαρκή επικύρωση της αλήθειας, είναι καταδικασμένοι, εξαιτίας αυτής ακριβώς της στάσης τους, να μη γνωρίσουν ποτέ φίλεις. Όταν ισχυρίζονται το αντίθετο, είναι απατεώνες, κι όταν απλά και σκέτα την αποδέχονται, είναι αξιολύπητα γέροι.

Επειδή όλα τα αισθηματικά κριτήρια που ισχυρίζονται ότι επιβάλλονται στο εντεύθεν ενός έρωτα ικανού να σαρώσει τα σύνορα μεταξύ των ανθρώπων και να φέρει, από την ίδια του την ύπαρξη, τα σχέδια μιας καινούριας ζωής, μπορούν να θεωρηθούν ύποπτα:

ΑΔΙΑΦΟΡΟΥΜΕ ΓΙΑ ΤΑ ΜΙΣΟ-ΣΥΝΑΙΣΘΗΜΑΤΑ ΠΟΥ ΜΑΣ ΕΚΔΗΛΩΝΟΥΝ ΚΑΙ ΑΠΟΦΕΥΓΟΥΜΕ ΝΑ ΤΑ ΝΙΩΘΟΥΜΕ ΚΙ ΕΜΕΙΣ!

Τα υπολογισμένα και υποδουλωμένα συναισθήματα μάς τη δίνουν, και τα νευρωτικά πάθη που καμιά φορά κάνουν την εμφάνισή τους μέσα στη ρουτίνα είναι γελοία και ελάχιστα πειστικά. Όταν θέλει να δει κανείς τους πραγματικούς λόγους των αισθηματικών ροπών ή των συναισθημάτων που παρατηρούνται σήμερα, εύκολα βρίσκει πάντοτε ότι συνίστανται στην αναζήτηση κάποιου κέρδους: τις περισσότερες φορές πηγάζουν από έναν αξιοθρήνητο υπολογισμό.

Η αγάπη, η φιλία και όλα τ' άλλα, Σύντροφοι, ζουν μόνο μέσα στα μεγάλα σχέδια. Εκείνοι που ισχυρίζονται ότι εξακολουθούν να νιώθουν συναισθήματα αγάπης πλάι σε όλα όσα ανέχονται μες την παραίτησή τους -και που μ' αυτό τον τρόπο κάνουν εν αγνοία τους

την πιο σκανδαλώδη απολογία της σημερινής οργάνωσης τής ζωής, φτάνοντας μάλιστα καμμιά φορά στο σημείο να δηλώνουν χωρίς πρόβλημα ότι τα συναισθήματα αυτά είναι δυνατόν να συμβιβάζονται ήρεμα με τις πιο αξιοκατάκριτες συνθήκες ανυπαρξίας, δηλαδή τα ωράρια εργασίας, το αλόγιστο ξόδεμα του χρόνου ζωής και της υγείας, το κοιμητήριο των οικογενειών και της συζυγικής ισορροπίας, τον κόσμο και τους χώρους στους οποίους κατοικούν- αυτοί οι άνθρωποι θά 'θελαν να μας κοροϊδέψουν ξετσίπωτα: γιατί είναι αδύνατον να έχουν διατηρήσει αρκετό σεβασμό για τον ίδιο τους τον εαυτό ώστε να μπορούν ν' αναγνωρίζουν αλλού ό,τι είναι άξιο σεβασμού, και να το αγαπούν χωρίς μνησικακία.

Για να τελειώνω μ' αυτή την υπενθύμιση των κάποιων αναισθητικών συμπεριφορών και των προσποιητών απολαύσεων που συνήθως στολίζουν την αθλιότητα των πνευμάτων, αρκεί να προσθέσω πόσο θλιβερά είναι τα φαγοπότια και οι άλλες ψευτογιορτές, όπου μάταια προσπαθεί να πάρει σάρκα και οστά μια κάποια αίσθηση κοινότητας, που είναι άλλωστε τόσο ύποπτη όσο και όλα τ' άλλα μια και δεν τη τρέφει τίποτε άλλο πέρα από μια αφηρημένη και δίχως μέσα προσμονή, που μονίμως διαψεύδεται.

ΔΕΝ ΠΡΟΚΕΙΤΑΙ ΝΑ ΞΑΝΑΠΛΗΞΟΥΜΕ ΚΑΙ ΝΑ ΧΑΘΟΥΜΕ ΜΕΣΑ ΣΤΙΣ ΨΟΦΙΕΣ ΦΙΛΟΦΡΟΝΗΣΕΙΣ ΑΥΤΩΝ ΤΩΝ ΓΕΥΜΑΤΩΝ ΟΠΟΥ ΔΕΝ ΥΠΑΡΧΕΙ ΚΑΝΕΙΣ ΚΑΙ ΤΙΠΟΤΑ ΓΙΑ ΝΑ ΓΙΟΡΤΑΣΤΕΙ!

Σ' αυτά τα φαγοπότια το φαΐ καταντάει άνοστο. Και θά 'πρεπε να βρίσκει κανείς τη δική του ευχαρίστηση σ' αυτό το τελετουργικό και κομφορμιστικό μοίρασμα των μισσηδονών τού φαγητού, που πολύ συχνά σταματούν στο περιεχόμενο τού πιάτου και που δεν είναι παρά ένα θλιβερό αντιστάθμισμα των όσων δεν μπορούμε πια να προσφέρουμε ή να δεχτούμε αλλού.

3

Το ζήτημα **τού νοήματος τής ζωής** παραμένει προφανώς η δύναμη τής ύπαρξης. Βρίσκεται στο επίκεντρο κάθε στεναχώριας και ταυτόχρονα είναι η κινητήρια δύναμη των ψεμμάτων και των προσποιήσεων.

Στην κλίμακα τού ατόμου, το ζήτημα αυτό συνοψίζεται στο να βρει κανείς πως θα χρησιμοποιεί σύμφωνα με τη θέλησή του και ποιες προτεραιότητες μπορούν να προσανατολίζουν το χρόνο τής ανθρώπινης ζωής, καθώς και ποιους χώρους, ποιους σύντροφους και ποίο κοινωνικό πλαίσιο θα ήθελε να έχει στη διάθεσή του γι' αυτό.

Στην κλίμακα των κοινωνιών ή μιας ιστορικής εποχής, το ζήτημα είναι να γνωρίζει κανείς αν η σύνθεση των δυνάμεών τους δημιουργεί ή όχι αυτό το κατάλληλο έδαφος στο οποίο μπορεί να προσδιοριστεί για τα άτομα μια εκούσια και μελετημένη από κοινού χρήση του χρόνου και του κοινωνικού προϊόντος.

Και όταν αυτό δεν συμβαίνει, όπως τις περισσότερες φορές στην περασμένη ιστορία και πάντοτε σήμερα, τότε τα άτομα δεν έχουν άλλο ορθολογικό δρόμο από το να βαλθούν να γκρεμίσουν το παρασιτικό κοινωνικό οικοδόμημα, που στρέφει ενάντιά τους τη δύναμη που αντλεί από την εκμετάλλευση των δυνάμεών τους χωρίς να προσφέρει την παραμικρή μορφή απάντησης στο πρωταρχικό ερώτημά τους.

Αυτό ακριβώς το ζήτημα τού νοήματος τής ζωής απειλεί και εξακολουθεί να καταδικάζει σήμερα μια κοινωνική οργάνωση που μοναδικό της μέσο για να διατηρηθεί είναι ν' απωθεί όλο και πιο βαθιά αυτό το ζήτημα και να τελειοποιεί ασταμάτητα το οπλοστάσιο των μηχανισμών που έχει για να το σβύσει από τις συνειδήσεις.

Αυτό το οικοδόμημα όχι μόνο δεν πέτυχε να αποδείξει στα θύματά του ότι, αυτό που

τους αναλογεί απο την τεχνολογική δύναμη που με την εκμετάλλευση και τη βία αποσπά από την ελεύθερη δραστηριότητα των ανθρώπων, τους είναι κατά κάποιον τρόπο χρήσιμο, ή έστω συνεισφέρει στην ανάπτυξη ενός αποδεκτού κοινωνικού συμβόλαιου, αλλά σήμερα αποδεικνύει το εντελώς αντίθετο καθώς γίνεται φανερό ότι αποτελεί μια θανάσιμη απειλή σε όλες τις συνέπειές του και ότι το μόνο που πέτυχε ήταν να φτάσει μέχρι το έπακρο της ωμότηας όλα όσα απειλούσαν ήδη φυσικά (πάντα όμως σε μια περιορισμένη κλίμακα) τη συνύπαρξη των ανθρώπων, την πρακτική ενεργοποίηση των δυνάμεών τους και του λογικού τους στην αναζήτηση ενός αποδεκτού κοινού αποτελέσματος.

Κάθε στιγμή, το οικοδόμημα αυτό συμπεριφέρεται λες και έχει την άνευ όρων συγκατάθεσή μας, και αποσπά μια **φαινομενικότητα** συγκατάθεσης αποθαρρύνοντας το λογικό με την πλύση εγκεφάλου και, ακόμα περισσότερο, νοθεύοντας την έκταση τής πραγματικότητας έτσι ώστε η αντίληψή μας, οι κρίσεις μας και τα όνειρά μας να ξεκινούν πάντοτε από τα πεδία όπου μας την έχει στημένη. Ο μόνος φυσικός δρόμος που αφήνει να δουν τα άτομα, είναι ο αυτοκαθορισμός τους μέσα από μια συνεργασία μαζί του ή μέσα από μια αναποτελεσματική άρνηση.

Οι παραιτημένοι αλλά όχι κι ευτυχισμένοι σκλάβοι του έχτισαν και διαρκώς προσαρμόζουν σ' αυτό το κοινωνικό οικοδόμημα τα ήθη τους, τις συνήθειές τους και τα γούστα τους, τις παραστάσεις τους και την κουλτούρα τους, δηλαδή μερικά τεχνάσματα με τα οποία προσπαθούν μάταια να ξεχάσουν την αφόρητη κατάστασή τους. Τα τεχνάσματα αυτά κατηγορούμε, και πρώτα - πρώτα τη χροντροκομμένη παρωδία επικοινωνίας μεταξύ των ανθρώπων, στην οποία επιζητούν πάντοτε να μας κάνουν να υπολογίζουμε.

Οταν αυτή η παρωδία επικοινωνίας δεν διακόπτεται πουθενά και σε καμιά της όψη, ισοδυναμεί μ' ένα είδος κάλπικης λαϊκής υποστήριξης της κυρίαρχης οργάνωσης τής ύπαρξης. Και μάλιστα είναι η απαραίτητη βάση της, χωρίς την οποία όλες οι μορφές εξάρτησης ή άμεσης καταπίεσης, που συνδέονται περισσότερο οργανικά με τα κέντρα τής εξουσίας, δεν θα πετύχαιναν τ' αποτελέσματα που επιθυμούν.

Αλλά ξεκινώντας απ' αυτό ακριβώς το μολυσμένο έδαφος τής τρέχουσας ζωής, ένα έδαφος που είμαστε υποχρεωμένοι να ανατρέψουμε προς όφελός μας -στηριζόμενοι σ' αυτό το κομμάτι τής επικοινωνίας που άλλη δικαιολόγησή του δεν μπορεί να παρουσιάσει πέρα από την ευχαρίστησή του και τη δύναμη των δικών του λόγων- μπορούμε να οικοδομήσουμε μια απάντηση που θα προσανατολίζεται προς την πλήρη αυτού που μας έκλεψαν, ή να δεχτούμε να εξαφανιστούμε.

Ο Αντρέ Μπρετόν έλεγε ότι κατά την γνώμη του δεν υπάρχει πια γνήσια καλλιτεχνική δημιουργία που να μην την κατακτά κανείς βάζοντας σε κίνδυνο τη ζωή του. Προφανώς αξιολογούσε ανάποδα τη σημασία των παραγόντων. Αυτό που συνέβαινε ήταν μάλλον τ' ότι επειδή ο Μπρετόν έβλεπε ότι ένας θανάσιμος κίνδυνος γενικά απειλούσε την ύπαρξη, ένας κίνδυνος που άλλωστε βάλθηκε ο ίδιος να περιγράψει και να κατανοήσει, νόμισε ότι θα μπορούσε να προεκτείνει την καλλιτεχνική προσπάθεια ορίζοντάς της ως αντικειμενικό στόχο την εξερεύνηση των οδών προς το ξεπέρασμα μιας ιστορικής μορφής ύπαρξης στερημένης από κάθε νόημα και συνεπώς επικίνδυνης τελικά για το ανθρώπινο πνεύμα και το είδος.

Ο Μπρετόν έκανε το σφάλμα να νομίζει ότι, εξαιτίας της ιδιαίτερης δραστηριότητάς του, ο καλλιτέχνης που αφιερώνεται στη διάλυση των κυρίαρχων ιδεών και γούστων μεγαλώνει σε εξαιρετικά σημαντικό βαθμό τους θανάσιμους κινδύνους που τον απειλούν. Του δόθηκε στη συνέχεια να παρατηρήσει το γεγονός ότι οι κάτοικοι τής Χιροσίμα, που τους έπεσε ο κλήρος να εγκαινιάσουν την είσοδο σε μια καινούρια εποχή τής **τεχνολογικά εξοπλισμένης βαρβαρότητας**, δεν υπήρξαν όλοι νωτεριστές καλλιτέχνες ειδικά ώστε ν'

αξίζουν μιας τέτοιας μοίρας. Επειδή, αντίθετα, ένας συνολικός θανάσιμος κίνδυνος απειλεί ατομικά όλους στη ζωή μας σε όλο και περισσότερο στενά περιθώρια χρόνου, γι' αυτό και πιεζόμαστε να φροντίσουμε για μια ριζική λύση, και όχι το αντίστροφο.

4

Τον πόλεμό μας ενάντια σ' ένα κοινωνικό οικοδόμημα και μια κοινωνική οργάνωση τής ζωής, και πρώτα πρώτα για να κατανοήσουμε τη φύση, τα αίτια και το ακριβές εύρος τής αδικίας που μας γίνεται, δεν τον ξεκινήσαμε προφανώς χτες. Συνεπώς μέσα από αυτά τα γράμματα δεν σκοπεύουμε να σας αποκαλύψουμε την ύπαρξη και τους λόγους αυτού του πολέμου, ούτε τ' ότι πρόκειται να τον αναλάβουμε και πάλι έπειτα από μια περίοδο κάμψης, αλλά να σας πούμε την αντίδρασή μας πάνω σ' ένα κοινό αγαθό που βλέπουμε να καταρρέει έπειτα από όλα τ' άλλα μέτωπα, την άμεση σχέση μεταξύ των ανθρώπων δηλαδή, επειδή είναι ο τελευταίος χώρος που μπορούμε να κατοικήσουμε με βάση τις δικές μας συνθήκες. Και αυτό μας βάζει, εμάς προσωπικά, μπροστά σ' ένα απλό διάζευγμα: είτε οι φίλιες μας θα συμμετέχουν με κάποιον τρόπο, που στο χέρι τους είναι να βρουν, στην οργάνωση τής άμυνάς μας, είτε θα μάς συμπαράσέρνουν στην κίνηση αδρανείας τους προς την αποδιάρθρωση κάθε αντίστασης, οπότε και μας βλάφτουν.

Εδώ και πολύ καιρό αποφασίσαμε να πιστεύουμε ότι η δυσφορία που αισθανόμαστε τόσο έντονα, και που κάποιοι άλλοι προτιμούν να συντηρούν σαν την υπόγεια κακή πλευρά των προσαρμοσμένων συμπεριφορών, δεν οφείλεται σε μας αλλά σε μια θελειώδη ατέλεια, εντελώς εξωτερική από μας, των δυνατών τρόπων ζωής που μας παρουσιάζουν. Από τότε, το μόνο που κάναμε ήταν ν' ακολουθούμε αυτή την υποψία εκεί που μας πάει. Ο χρόνος που πέρασε, δεν μας έκανε να δεχτούμε ότι αυτοί οι τρόποι είναι περισσότερο αποδεκτοί. Αυτό το χρόνο τον σπαταλήσαμε στους δικούς μας πειραματισμούς.

Αυτούς του πειραματισμούς τούς χρησιμοποιήσαμε πρώτα πρώτα, κάθε φορά που ήταν δυνατόν να συγκεντρώσουμε και να εμπλουτίσουμε το βιωμένο χρόνο, για να εξερευνήσουμε τα αποτελέσματα ορισμένων εκούσιων τροποποιήσεων των συμπεριφορών και της επικοινωνίας αξιοποιώντας ό,τι μας πρόσφερε η τύχη. Δεν αφήσαμε να χαθεί καμιά ευκαιρία που θα μπορούσε να εξυπηρετήσει αυτό το στόχο, και μάλιστα χάσαμε πολύ χρόνο με ευκαιρίες που δεν κατάφεραν να τον εξυπηρετήσουν. Κι όταν ήταν μάταιο να ελπίζουμε, αφήσαμε τον κενό χρόνο να απλώνεται έτσι όπως όταν διασχίζεις χωρίς σκοπό μια έρημη έκταση. Δεν αφιερώσαμε σχεδόν τίποτα απ' αυτό το χρόνο σε όσα είναι κοινά παραδεδεγμένα σαν χρήσιμο ή λογικό να κάνει κανείς, κι ελάχιστα περισσότερο σ' αυτά που γενικά θεωρούνται σαν ευχάριστα. Απ' όλες τις κοινωνικές επιταγές που θέλησαν να μας επιβληθούν, το μόνο που κάναμε ήταν να εξασφαλίσουμε μ' ένα ελάχιστο τρόπο, και μάλιστα κάπως τυχοδιωκτικό, το φαί που χρειαζόμαστε για να επιβιώσουμε. Ενώ οι περισσότεροι άνθρωποι ασχολούνταν πυρετωδώς με τις καριέρες τους και με τους ρόλους τους, ή μόνο και μόνο για να εξασφαλίσουν όλα εκείνα τα σημεία που απαιτούνται για μια υποθετική σύνταξη, εμείς τη βγάζαμε πολύ συχνά στο κρεβάτι ή πηγαίναμε στα δάση.

Προχωρώντας, οικοδομήσαμε για να τους χρησιμοποιούμε, συλλογισμούς και περισσότερο πειστικές θεωρίες, ξεκινώντας από αποθαρρυντικές ή εντελώς δυσάρεστες υποθέσεις. Στο μεταξύ εφεύραμε μια ψυχολογία που, αντίθετα από εκείνες που διδάσκονται, σου επιτρέπει να διαβάξεις αυτό που είναι μέσα στα κεφάλια και ακριβώς εκεί που νομίζουν ότι είναι απόρρητα. Αυτό μας έδωσε τη δύναμη να μας φοβούνται οι δειλοί και ταυτόχρονα ξεσήκωσε το μάταιο αποτροπιασμό των ηλιθίων. Απειρες φορές διασκεδάσαμε με μπερδεύοντας το συμπέρασμα των άθλιων υπολογισμών τους.

Αυτά που είπαμε, εξαιτίας της δύναμης πειθούς τους και μόνον, διέσχισαν τους ωκεανούς. Δεν επιζητήσαμε ν' αντλήσουμε κανένα όφελος απ' αυτό αλλά αντίθετα **καταστρέψαμε** οτιδήποτε θα μπορούσε να μας εξασφαλίσει την οποιαδήποτε επιτυχία μέσα στα πλαίσια του σημερινού συστήματος διαίρεσης των όντων και της παραπαίουσας επικοινωνίας. Ο λόγος τής ελευθεριότητάς μας είναι απλός: επειδή καταδικάζουμε το σημερινό κοινωνικό οικοδόμημα στο σύνολό του, και συνεπώς και όλα τα πολιτιστικά φαινόμενα που απορρέουν από αυτό, δεν θέλαμε να συντηρήσουμε τίποτα που να μοιάζει περισσότερο ή λιγότερο μ' αυτό που θα μπορούσαμε να κερδίσουμε ακολουθώντας μια κανονική οδό.

Μια εκπληκτική λογική τής ανυπαρξίας, που εκδηλώνει παντού τα ίδια αποτελέσματα, θέλησε να γίνουμε περισσότερο γνωστοί και να συζητηθούμε με πιο πολλή ζέση - όχι όμως και πιο σοβάρα- σε κάποια γαλλικά λύκεια, σε ομάδες του Ντίσελντορφ και στα χαμένα παιδιά των προαστείων τής Ρώμης παρά μεταξύ των δικών μας φίλων. Πριν καν βρούμε το χρόνο για ν' αποδείξουμε κάτι, και μάλιστα χωρίς να το επιδιώκουμε (και ακριβώς γι' αυτό), διάφοροι αμαθείς υπάλληλοι, που έψαχναν για καινούργια πεδία, μας ταξινόμησαν στις εγκυκλοπαίδειές τους.

Αυτή την εξαιρετικά πρόωγη και οπωσδήποτε ύποπτη διασημότητα, αυτή τη γελοία κατάχρηση ενδιαφέροντος που δεν μπορεί να λειτουργήσει παρά από απόσταση, την αφήσαμε να σβύσει μέσα στην αδιαφορία. Γιατί ποτέ δεν νιώσαμε ότι θα οφελούσε την υπόθεση τής αληθινής ζωής και ποτέ δεν είδαμε να γεννάει πιο άμεσες και πιο αυθεντικές ικανοποιήσεις.

Δεν εξοικονομήσαμε στο παραμικρό τις δυνάμεις ή τα μέσα μας για χάρη κάποιου άλλου σκοπού. Και δεν λυπούμαστε γι' αυτό, γιατί δεν μας φαίνεται ότι σήμερα είμαστε, έστω και στο παραμικρό, σε χειρότερη θέση ή πιο δυστυχημένοι απ' όλους εκείνους που την ίδια στιγμή προτίμησαν πρώτα πρώτα, ή και αρκετά αργά ακόμα, να ποντάρουν πάνω στην επιστασία κάποιας γελοίας πνευματικής ή υλικής άνεσης, την οποία κατάκτησαν με τόση φροντίδα μόνο και μόνο για να τη δουν να σκάει σε εκατομμύρια κομμάτια, και από την οποία δεν θα τους μείνει τίποτα.

Μας άρεσε να βλέπουμε όλη την παρατηρήσιμη ζωή κάτω από το φως των αμφιβολιών μας και να εμπιστευόμαστε περισσότερο τις αμφιβολίες μας παρά την παρατηρήσιμη ζωή.

Αλλά αυτό το κάναμε σχεδόν πάντα ολομόναχοι και με τις δικές μας δυνάμεις και μόνο: κανείς δεν το μοιράστηκε μαζί μας ακόμα κι εκεί που περιμέναμε μια μη-υπολογισμένη συμμετοχή. Όλα σχεδόν όσα οφείλουμε σε άλλα άτομα, μας δόθηκαν μέσα από τυχαίες συναντήσεις, σε περιστάσεις εφήμερες, στο χρόνο που διαλύεται ένα όνειρο, ή μια παρεξήγηση.

Πόσους από σας, Σύντροφοι, είδαμε για κάμποσο καιρό σ' αυτό το δρόμο; Γνωριστήκαμε μόνο για να στοχαστούμε ενάντια στον εχθρό τα σχέδια ενός φρούριου τής ζωής;

Εικοσιτέσσερες ώρες δραστηριότητας τη μέρα δεν θα έφταναν για να μπορέσουμε να είμαστε παρόντες εκεί που πρέπει στο μέτωπο τού ψέμματος: το ψέμμα τα καταφέρνει όλο και καλύτερα κάθε μέρα στο ν' απελπίζει και να εξευτελίζει τα θύματά του. Ποιό ελάχιστο σχέδιο μάχης θυμόμαστε να έχουμε εκπονήσει μαζί; Σε ποιές κοινές χαρές αφιεθήκαμε τις ζοφερές μέρες; Τι μάθαμε που ν' αφήνει τη σφραγίδα του επάνω μας;

Εκτός απ' αυτούς στους οποίους απευθύνουμε αυτά τα γράμματα τη στιγμή αυτή, είναι πολύ πιθανόν ότι και άλλοι θα γνωρίσουν αυτό το κείμενο. Ο καθένας θα το εκτιμήσει με

βάση το τι θέλει. Εκείνοι που έχουν οχυρωθεί περισσότερο μέσα στην ηλιθιότητα -την ηλιθιότητα που τους πιέζει να **καμώνονται** ότι καταλαβαίνουν πάντα και τα πάντα με την πρώτη ματιά, λες και τίποτα πια δεν θα μπορούσε να τους εκπλήξει, και να έχουν μια έτοιμη θέση πάνω σε όλα τα ερωτήματα που οι ίδιοι κατασκευάζουν ώστε να είναι σίγουροι ότι μπορούν να τους απαντήσουν- δε θα θελήσουν, όπως κάνουν συνήθως, να υποχρεωθούν σε μια λαθεμένη εξήγηση που θα τους καθησυχάσει και στην οποία θα υποκρίνονται ότι ανησυχούν μάλλον για μας.

Ξέρω λοιπόν από τα πριν ότι ορισμένοι θα θελήσουν πρώτα πρώτα να δουν αυτό το κείμενο σαν μια έκφραση μιας αβανγκαρντίστικης απόφασης, που πιθανότατα θα θεωρήσουν πρόωρη για την εποχή. Ετσι θα σφάλουν ολοκληρωτικά **πάνω στα κίνητρά μας** καθώς και πάνω στο περιθώριο εκτίμησης που νομίζουν ότι εξακολουθούν να έχουν για να μπορούν να το συλλάβουν. Η πραγματικότητα δεν τους άφησε την χρήση μιας τέτοιας ελευθερίας επιλογής ώστε να μπορούν να στοχάζονται αποστασιοποιημένα πάνω στο βαθμό διανοητικού και άλλου θράσους που θα ήταν διατεθειμένοι ν' αποδεχτούν να επενδύσουν ή ν' αναγνωρίζουν αλλού, ή αν θα προτιμήσουν να καταφύγουν μάλλον σε θέσεις που τις θεωρούν πιο μετριοπαθείς μεν αλλά και πιο βιώσιμες, θα τους αρέσει, χωρίς να μπορούν να την εγκρίνουν αληθινά, η "υπερβολική διεκδίκηση" αυτού του κειμένου, ή θα την απορρίψουν προβάλλοντας όλη την αβεβαιότητα, που αυτή η "υπερβολική διεκδίκηση" δεν θα τα καταφέρει να τους εξαλείψει.

Αλλά το που κατάντησε η ίδια τους η ζωή κι αυτά που εξακολουθούν να θεωρούν σαν **δικές τους γνώμες** -αυτή η αδόκιμη αυταπάτη λογικού που συντηρούν με εμμονή μέσα στην καρδιά της αυθόρμητης έλλειψης της αίσθησης της πραγματικότητας και της εξίσσου αυθόρμητης συναίνεσης- δεν ήταν ποτέ καρπός τού δικού του λογισμού, ή της δικής του επιλογής: ήταν μια αντανakλαστική στάση συναίνεσης, που την έμαθαν με πλύση εγκεφάλου και που τους παρασέρνει όλο και πιο βαθιά σε μια σειρά άσχημων υπολογισμών.

Αντίθετα απ' αυτά που θέλουν εκεί που βρίσκονται και απ' όσα μαγειρεύουν, κανένας συλλογισμός δεν μπορεί να τους πείσει κι ακόμα λιγότερο να τους ανοίξει μια μετάβαση προς μια καλύτερη μοίρα.

Προφανώς δεν θέλουμε ποτέ να πείσουμε και να σαηνέψουμε συνομιλητές που ψάχνουμε χωρίς να βρίσκουμε κάτι σ' αυτούς που να δημιουργεί πάνω μας το ίδιο αποτέλεσμα. Ούτε θα επιχειρήσουμε να τους εκθέσουμε, παιδαγωγικά, τα οφέλη που θα αποκόμιζαν αν επέμεναν σε ορισμένες απαιτήσεις. Σ' αυτόν που αποδεικνύεται στείρος, δεν αξίζει να σπαταλάς το χρόνο σου για να του αποδείξεις υπομονετικά που είναι στείρος. Απ' αυτή τη γεμάτη σεβασμό υπομονή, θα του αφήσουμε τις υποκρισίες που του αξίζουν, τις υποκρισίες των θεραπειών, των οικογενειών του ή των ψευτοφίλων του. Τις υποκρισίες των γελωτοποιών της κουλτούρας και της πολιτικής, που χοροπηδούν για να κερδίσουν την ακίνητη επιδοκιμασία του.

Ο πίνακας της πραγματικότητας δεν είναι καθησυχαστικός για κανέναν. Δεν μιλάμε ξεκινώντας από κάποιο προχωρημένο μέτωπο, αλλά οργανώνουμε την άμυνά μας ενάντια στην περικύκλωση των οπισθογραμμών μας. Δεν είμαστε εμείς που θ' αποδείξουμε στον οποιονδήποτε αυτό που το σύνολο της ζωής, οι στενοχώριες της κι αυτές οι χειρονομίες στραγγαλισμού φανερώνουν αρκετά καλά από μόνες τους. Δεν πρόκειται να ξεκινήσουμε την εκστρατεία μας αύριο, ή ακόμα ίσως και την επόμενη ώρα, όπως με τόσο θόρυβο το διαλαλούν όλοι αυτοί οι ψεύτες, που καλούν τον κόσμο αναχρονικά να πολεμήσει, κάτω από τη δική τους σημαία, κάποιο δευτερεύον αποτέλεσμα της σημερινής κοινωνικής οργάνωσης, την πτώχευση κάποιου εργοστασίου, την ανισότητα των γυναικών στη

σκληριά ή ακόμα και την κατάχρηση του καπνού. Στην πραγματικότητα, έχουμε κιόλας καθυστερήσει να θεραπεύσουμε το πιο επείγον: να υπερασπίσουμε αυτό το υπόλοιπο ζωής που θα έχουμε για λίγο καιρό ακόμα. Στο σημείο αυτό, δεν θα υπάρξει πια ανακωχή.

Οι αφελείς πολίτες τής πόλης τού ολέθρου θα πρέπει να ξέρουν ότι αυτό που είναι κάθε φορά έτοιμοι, καμώνοντας τούς εκστασιασμένους, να θεωρήσουν σαν προοπτική ανοίγματος προς ένα καλύτερο χρόνο ή σαν μια περισσότερο ολοκληρωμένη γνώση του τι είναι οι ίδιοι και τι τους περιμένει, δεν είναι παρά πλαστογραφημένα -και φθαρμένα μέχρι του σημείου που να μην βγάζουν νόημα- αντίγραφα παλιών περιπετειών, που έχουν σβύσει εδώ και πάρα πολλές γενιές και που τα μεταφράζουν όπως τους γουστάρει σ' αυτή τη γλώσσα της αποδοχής που προκαθορίζει τη νότη τους.

Αυτές οι παλιές περιπέτειες σε πεδία που συνδέονται με την πολιτιστική δημιουργία, τις επιστήμες και την κοινωνική οργάνωση, διακυβεύτηκαν πάνω σε προοπτικές που, **όντας της εποχής τους**, υπήρξαν πράγματι πρωτοποριακές: προβλήθηκαν επάνω στην κοινή συνείδηση και **πέτυχαν**, για ένα διάστημα, να τη διαφωτίσουν πειστικά πάνω στη φύση **εκείνου που έλειπε** και πάνω σε ό,τι, κατά συνέπεια, έπρεπε να μετασχηματιστεί.

Παρ' όλο που από τότε που πραγματοποιήθηκαν κανείς δεν μπόρεσε να τις φτάσει -σε σημείο μάλιστα που να μοιάζουν χαμένες σε μια φανταστική απόσταση αν συγκριθούν με την κοινή συνείδηση και ασχολίες (και πολύ περισσότερο αν τις συγκρίνει κανείς με την αντίθετη φοράς παγίωση τού κοινωνικού οικοδομήματος)- αυτές οι παλιές προοπτικές όχι μόνο δεν γέρασαν αλλά, αντίθετα, αυτές που ξεχαρβαλώθηκαν στην προσπάθειά τους να τις αποκρούσουν είναι όλες οι παραλλαγές τής υπάρχουσας κοινωνίας.

Η αυθεντική πρωτοπορία και καινοτομία δεν παίρνουν μέρος ούτε στις χαρές ούτε στα ατού μιας ιστορικής εποχής που είναι κιόλας, από μόνη της, μια αναδίπλωση στο παρελθόν της και που μας προσφέρει σήμερα να ζήσουμε στην επιταχυνόμενη παρακμή της. Και πάλι, το παρελθόν αυτό, έτσι ανολοκλήρωτο όπως έμεινε, εξακολουθεί να πρωτοπορεί αυτής της εποχής και να της φανερώνει τη δυστυχία της συνείδησης.

Αν παρ' όλα αυτά οι φτωχοί συμπολίτες μας συμβαίνει να διατηρούν την εντύπωση ότι εξακολουθεί, με το χρόνο, να υπάρχει πρόοδος και καινοτομίες, αυτό συμβαίνει επειδή τους ακρωτηρίασαν τη μνήμη και τα αναγκαία κριτήρια για να τις αποτιμήσουν χωρίς να σφάλουν.

Δεν μας αφορά ούτε η μωροφιλοδοξία τής συμμετοχής στο καινούριο, ούτε η υπερβολή. Αυτό που, αντίθετα, μας αφορά, είναι ο ανίσχυρος ψυχαναγκασμός ενός καταδικασμένου κόσμου κι ενός υποταγμένου πληθυσμού που αποδέχεται τη λειτουργία του.

Η μόνη πρόοδος που είμαστε σε θέση να καταγράψουμε είναι η πρόοδος αυτού του αγώνα τρέλλας, η πρόοδος τής αυτόνομης λειτουργίας τής βαρβαρότητας, που έγινε τόσο ισχυρή ώστε να μην έχει ανάγκη να πείσει κανένα και να μην αφήσει στον πλανήτη που διαχειρίζεται, στους πληθυσμούς πάνω στους οποίους βασιλεύει, **ούτε μια ψευδαίσθηση** ζωής έστω, είναι η πρόοδος τής εσωτερικής αποδιάρθρωσης τής ζωής σ' εκείνους ακριβώς που υποφέρουν αυτή την τυραννία χωρίς να την φοβούνται, η πρόοδος τής γενικευμένης και καταπιεστικής βλακειάς που απορρέει από αυτή την αποδιάρθρωση, η πρόοδος τής τηλεκατευθυνόμενης και νευρωτικής ομοιομορφίας των αντανakλαστικών που μάταια ψάχνουν τις συνταγές μιας αδύνατης προσαρμογής.

Η τελική κατάληξη αυτής της μυθικής ευτυχίας, που η σημερινή κοινωνική οργάνωση νόμιζε ότι θα μπορούσε να επιβάλλει σαν αντίτιμο για τις εξουσίες που κατάσχεσε -και που τις μακάβριες εικόνες και ποταπές προσκλήσεις της εκθέτει κυνικά παντού, τη στιγμή που ομολογεί σήμερα ότι δεν ανταποκρίνονται σε τίποτα- φανερώνεται στην εντέλεια από τη

μαζική και ανεξέλεγκτη βύθιση των θυμάτων της σε παθολογίες που δεν είναι γνωστές και που δεν έχουν γιατρεία. Επειδή θέλησαν να μασκαρέψουν αυτό τον αντικατοπτρισμό ευτυχίας μέχρι την πλήρη αποδιάρθρωση των ίδιων τους των ευαυτών και κάθε εξωτερικής αλήθειας, σήμερα οι καρκίνοι τους, η οξεία κατάθλιψή τους -αρρώστιες από τις οποίες πεθαίνουν ξαφνικά κατά λεγεώνες- αποκαλύπτουν στη θέση τους, και πολύ αργά, ότι δεν υπήρχε τίποτα το βιώσιμο σ' αυτούς τους αντικατοπτρισμούς, τους οποίους παρ' όλα αυτά προσποιούνταν ότι εξελίσσονταν σαν να ήταν ο πιο οικείος τους χώρος.

6

Γνωρίσαμε αρκετά νωρίς μέσα στη ζωή την ποιότητα και τη φύση αυτού που μας έδιναν να ζήσουμε, κι έτσι είχαμε στη διάθεση μας αρκετό χρόνο ώστε να μελετήσουμε τις άμυνές μας. Οι πρόωρες υποψίες μας φωτίστηκαν από τις φλόγες των εξεγέρσεων, κι επειδή μπορούσαμε να γνωρίσουμε με τι μοιάζει μια πόλη όταν είναι πραγματικά στα χέρια του λαού.

Επειδή και οι κλίσεις μας μάς πήγαιναν προς αυτή τη μεριά, δεν μας ήταν δύσκολο να παραμείνουμε αδιάφοροι για το σύνολο της πολιτιστικής έκφρασης που υπακούει στους νόμους αυτών των καιρών, αδιάφοροι για τις μανιέρες της και τα γούστα της, αδιάφοροι για τη δυνατότητα μιας σταδιοδρομίας στον οποιοδήποτε χώρο που αυτή παράγει, αδιάφοροι για τις παθητικές δραστηριότητές της που ρίχνονται στους ανθρώπους στις κακές ευκαιρίες που έχουν να είναι μαζί. Ακόμα κι αν στη συνέχεια φάνηκε πως ήταν όλο και πιο δύσκολο να υποστηρίξουμε αυτή την περιφρόνησή μας, νομίζω ότι λίγο παρεκκλίναμε από αυτή τη γραμμή.

Ομως αυτή η συμπεριφορά δεν μπορεί πραγματικά να υποστηριχτεί παρά κατακτώντας μια ανώτερη διάσταση της ζωής που, εξασφαλίζοντας την ικανοποίησή μας, θα καταδίκασε με το παράδειγμά της και θα γελοιοποιούσε αυτό που διαλέξαμε να πολεμήσουμε.

Ενώνοντας έτσι τη μοίρα μας με τη μοίρα των προλετάρων, όπως τους εννοεί ο Μαρξ (και όχι οι κοινωνιολόγοι ή οι σταλινικοί), οδηγηθήκαμε στο να εξασφαλίζουμε στη **σκιά** την οικονομική μας επιβίωση, μες από δραστηριότητες όχι και τόσο εμφανείς και με τρόπους που δεν είχαν τίποτα το μεγαλόπρεπο. Πολλοί που δεν είχαν περισσότερες φιλοδοξίες έκαναν το ίδιο, αλλά, ικανοποιημένοι φαίνεται από τη μηδαμινή παρηγοριά ότι ξέφυγαν από κάποιους πολύ άμεσους συμβιβασμούς, μοιάζουν ν' αρκούνται τώρα σ' αυτό. Αυτό που για μας δεν ήταν παρά μια στρατηγική κίνηση, είναι απ' ό,τι φαίνεται γι' αυτούς ο στόχος και το τέρμα του ταξιδιού, και θά 'θελαν να μας δουν να επαναπαυόμαστε μαζί τους σ' αυτή την κούφια τιμιότητα.

Αυτό το θλιβερό θάψιμο το περιφρονούμε όπως και όλα τ' άλλα. Επειδή επιμένουμε να θέλουμε να το αποφύγουμε, την επιτυχία που, για όλους τους λόγους που εξέθεσα, μας διέφυγε να πετύχουμε σε συνηθισμένα πεδία, είμαστε τώρα **υποχρεωμένοι** να την βρούμε σε μια τελείως άλλη κλίμακα, και να παλεύουμε πάντοτε γι' αυτό.

Η εποχή μας χαρακτηρίζεται από μια καθολικά εκφρασμένη απομόνωση κύρια στιγμή της οποίας είναι η σαφής αδυναμία, από την πλευρά των δυνάμει φορέων της άρνησης του υπάρχοντος κόσμου, κριτικής παρέμβασης στις νέες συνθήκες που καλείται να αντιμετωπίσει το επαναστατικό εγχείρημα στην προσπάθεια του να κάνει την εμφάνισή του με όρους αποτελεσματικότητας. Η σύγκλιση που επικρατεί στο μέρος που αφορά την άρθρωση πρακτικού λόγου πάνω στην εποχή, είναι προφανής.

Είναι τουλάχιστον ανεπαρκές να ισχυρίζεται κανείς ότι οι συνθήκες δεν επιτρέπουν οποιασδήποτε μορφής κοινωνική παρέμβαση και κριτική, όπως εξ' ίσου ανεπαρκές είναι και το κατά το κοινώς λεγόμενο "να κάνουμε κάτι". Οι απόψεις αυτές εκτός του ότι απειχούν ακριβώς την σύγκλιση που κυριαρχεί -γι' αυτό άλλωστε και στην ουσία συγκλείνουν- η κάθε μια την επιτείνει προς την κατεύθυνση της διατήρησης της αδράνειας. Γιατί μια συνθηκολογία λαμβανόμενη ως απόλυτο εμπόδιο στην κριτική και το ξεπέρασμα της αδράνειας εκτός του ότι υποτιμά την υποκειμενική πλευρά της διαδικασίας και την δυνατότητα της παρέμβασης στις όποιες συνθήκες, προϋποθέτει, για να ληφθεί σοβαρά υπ' όψη, κάτι που δεν έχει στην κατοχή της αποδεδειγμένα: την ανάλυση αυτών των συνθηκών. Με τον ίδιο τρόπο ο "όψιμος" ακτιβισμός παραγνωρίζοντας αυτό ακριβώς που υπερτιμά η άλλη άποψη, τις συνθήκες, παραγνωρίζει συνακόλουθα πως τώρα το ζήτημα δεν είναι να κάνουμε κάτι, αλλά μάλλον το πως αυτό το κάτι θα πάρει τέτοια μορφή ώστε να γίνει ανεπίστρεπτο. Ας μην ξεχνάμε άλλωστε αυτό που σε καθημερινή βάση συναντάμε σαν όψη και αποτέλεσμα τέτοιων απόψεων, η φιγούρα του "μοναχικού επαναστάτη" έχει φτάσει στις μέρες μας να πάρει την μορφή καρικατούρας: υπερτονίζει τις αδυναμίες και τις φοβίες-απόρεια, άγνωστο, ποιόν ζοφερών εμπειριών-παρά αρετές.

Είναι ανάγκη να αντεπιτεθούμε σ' όλο το ντεκόρ της παραίτησης με ένα σαφή πρώτο στόχο: να πάψουμε να αποτελούμε μέρος του.

Για να επιτευχθεί κάτι τέτοιο απαιτούνται πολύ συγκεκριμένα βήματα. Η σύγκλιση κάποιων ατόμων που δείχνουν κάποιο ποιοτικά διαφορετικό ενδιαφέρον, γύρω από την εκδοτική προσπάθεια της ΛΕΣΧΗΣ ΤΟΥ ΒΟΡΕΙΟΔΥΤΙΚΟΥ ΠΕΡΑΣΜΑΤΟΣ, είναι η πρώτη κίνηση που αποτελεί το προανάκρουσμα για τις επόμενες "Η άσκηση ύφους που αναλαμβάνει την επέκταση ενώ καθάρει το εσωτερικό" (Επαρσις D.B.C. No 1) μπορεί να πάρει μορφή μόνο συνειδητοποιώντας την αναγκαιότητα της σύγκλισης από την μια και την ανεπάρκεια της από την άλλη: Μίνιμουμ οργανωτική σύγκληση - Μέγιστη τακτική.

Γενόμενη λοιπόν πράξη αυτή η πρώτη διευκρίνιση θα μπορέσει να εκδηλώσει και τις επόμενες κινήσεις της που δεν είναι άλλες από: την δημιουργία συνεκτικής-επιθετικής στάσης απέναντι στους μετα-σιτουασιονιστές προς όφελος της αποσύγκλισης - και με την απάντηση στο οργανωτικό ζήτημα που η εποχή υπαγορεύει, σε συνάρτηση με αυτό που επιθυμεί και μπορεί η υποκειμενική πλευρά να πραγματώσει. Η ανάπτυξη κατάλληλων συνθηκών για την ανάλυση-επίθεση πρέπει να γίνει με τρόπο που να ξεπεράσει γρήγορα το γενεσιουργό αίτιο της, μετασχηματιζόμενη σε συνθήκη ανάπτυξης ανώτερων μορφών κριτικής. Μεταξύ μας πια και για μας. Εκεί που σφυρηλατείται η διαλεκτική ενότητα εκεί σφυρηλατείται και το επαναστατικό μέλλον.

Μια τρίτη φάση κατασκευής καταστάσεων θα ακολουθήσει. Εξωτερικεύοντας κοινωνικά τις κατακτήσεις της συνοχής (προσωπικό - συλλογικό - κοινωνικό και αντίστροφα) και οπλίζοντάς την υλικά ώστε να επιβάλλει τους όρους της.

Γιατί το να πολεμήσουμε την καλλιεργημένη σύγκλιση και τον μετα-σιτουασιονιστή καλλιεργητή της είναι μεν το απαραίτητο πρώτο βήμα αλλά χρήσιμο μόνο αν υπάρξει η συνέχεια στην κίνηση που αυτό προϋδεάζει. Θέλω να πω απλά πως δεν πρέπει να μείνουμε σ' αυτήν την εύκολη νίκη. Ειδικά, αν λάβουμε υπ' όψη μας το αυτο-καταστροφικό πνεύμα που κινεί όλα τα σάπια προϊόντα του μετα-σιτουασιονισμού. Οι "ελευθεριακοί" χαροκοποι για παράδειγμα ήδη προκαλούν τον οίκτο. Τι νόημα θα είχε να ασχοληθούμε επισταμένα με την ατιμία τους όταν μάλιστα

δεν την κρύβουν αλλά την διαλαλούν από τα "εναλλακτικά" ραδιόφωνά τους με τις διπλοπρόσωπες ζωές τους, και κυρίως μ' όλο εκείνο το συνοθύλευμα ατόμων, ιδεών και καταστάσεων που αναγκάζονται να δεχτούν για να "υπάρξουν" (κοινωνικά, εκδοτικά, προσωπικά). Αυτά τα φορκλόρ νεοφρικιά ανακατεύουν τα πάντα σε μια σούπα που κανείς δεν θέλει να δοκιμάσει.

Θα πρέπει λοιπόν να προσπεράσουμε γρήγορα προς πιο σοβαρούς τομείς της κριτικής. Μιας κριτικής που πρέπει πάντα να περιλαμβάνει τη ζωή μας σαν το κύριο επιχείρημά της και το βασικό εχέγγυο της νίκης της.

Σ' όλη αυτήν την διαδικασία απαραίτητο είναι να μην σταματήσουμε να μιλάμε για τις δυσκολίες που συναντούμε και για το πως τις αντιμετωπίζουμε, για τις ήττες μας, για τις νίκες και το πως αυτές εντάσσονται στην στρατηγική μας. Να μιλάμε γι' αυτά δημοσιοποιώντας τα συμπεράσματα και τις εμπειρίες μας. Η επιμονή μας σ' αυτό το έργο εγγυάται την επιτυχή έναρξη της τρίτης φάσης του σχεδίου.

Απ' την άλλη ξέροντας πως στις μέρες μας θέλει κουράγιο να γράψεις και να κοινοποιήσεις τα γραπτά σου και έχοντας γνωρίσει το είδος των σκουλικιών που είναι έτοιμοι να σχολιάσουν επί παντός επίσητου και να "κερδοσκοπήσουν" ενώ δεν έχουν το θάρρος να υπογράψουν ούτε μια αράδα πρέπει να συνεχίσουμε με πίστη να δοκιμάζουμε σαν γιατρικό, παραφρασμένη την ρήση του Πρεβέρ, την θεωρία μας, που βρίσκεται με το ένα πόδι στην υποκειμενικότητα, το άλλο στον αντικειμενικό κόσμο και το τρίτο στον κώλο των ηλίθιων.

Όσα είπαμε ισχύουν...

SURFACE

REFLECTION

ΓΚΥ ΝΤΕΜΠΟΡ

ΠΑΝΗΓΥΡΙΚΟΣ

(αποσπάσματα)

"Ο πανηγυρικός λέει περισσότερα από το εγκώμιο. Το εγκώμιο περιέχει βέβαια τον έπαινο του προσώπου αλλά δεν αποκλείει εντελώς κάποια κριτική ή κάποια μομφή. Ο πανηγυρικός δεν επιδέχεται ούτε μομφή, ούτε κριτική."

LITTRE, Λεξικό της Γαλλικής γλώσσας

Όλη μου τη ζωή, δεν είδα τίποτα άλλο παρά ταραγμένους καιρούς, έντονους κοινωνικούς σπαραγμούς και τεράστιες καταστροφές. Εγώ πήρα μέρος σ' αυτές τις ταραχές.

Αυτές οι περιστάσεις θα έφθαναν χωρίς αμφιβολία να εμποδίσουν ακόμα και τις πιο διάφανες από τις πράξεις μου ή από τις σκέψεις μου να γίνουν ποτέ παγκόσμια αποδεκτές. Πάντως, πιστεύω, πως οι περισσότερες απ' αυτές δεν κατανοήθηκαν σωστά...

Αυτός που αναλαμβάνει τέτοιου είδους δράση, τις μεγάλες συνέπειες της οποίας μπορέσαμε να αισθανθούμε, είναι και ο μόνος που κατέχει τις σημαντικές των πλευρών εκείνων για τις οποίες ένα σωρό λόγοι συμβάλλουν στο να μείνουν σκοτεινές, ενώ κάποιες άλλες εκτιμήσεις έχουν ήδη ξεχαστεί μια και πέρασε καιρός ή πέθαναν οι γνώστες τους. Ακόμα και η μαρτυρία των ζωντανών δεν είναι πάντα πρόσφορη. Ο ένας δεν ξέρει να γράφει πραγματικά, ο άλλος συγκρατείται από περισσότερο καθημερινά συμφέροντα και φιλοδοξίες, ένας τρίτος μπορεί να φοβάται και ο τελευταίος κινδυνεύει να έρθει σε αμηχανία από την έγνοια να σώσει την υπόληψή του. Όπως θα δούμε, δεν με σταμάτησε κανένα απ' αυτά τα εμπόδια. Μιλώντας λοιπόν όσο πιο ψυχρά γίνεται για αυτό που προκάλεσε τόσο πάθος, θα σας πω απλά τι έχω κάνει. Σίγουρα οι περισσότερες των άδικων κατηγοριών, αν όχι όλες, θα βρεθούν αμέσως σαρωμένες σαν τη σκόνη. Και είμαι σίγουρος ότι οι μεγάλες γραμμές της ιστορίας του καιρού μου θα ξεπροβάλλουν πιο καθαρά...

Όσο συμβατική κι αν κριθεί η μέθοδος, πιστεύω ότι είναι σκόπιμο να περιγράψουμε πρώτα και καθαρά την αρχή. Την ημερομηνία και τις γενικές συνθήκες οι οποίες ξεκινούν μια αφήγηση που, στη συνέχεια, δεν θα παραλείψω να της αποδώσω όλη εκείνη την πολυπλοκότητα που απαιτείται από το θέμα της. Μπορούμε ακόμα σκεφτόμενοι λογικά να δεχτούμε πως πολλά πράγματα που πρωτοεμφανίζονται στην νεότητα μάς σημαδεύουν για πάντα.

Γεννήθηκα το 1931, στο Παρίσι. Η περιουσία της οικογένειάς μου ήταν από τότε αρκετά επισφαλής ένεκα της παγκόσμιας οικονομικής κρίσης που είχε ξεκινήσει λίγο πριν στην Αμερική. Και τα συντρίμια της δεν έμοιαζε να μπορούν να αντέξουν άλλο περιμένοντάς με να ενηλικιωθώ. Και πράγματι έτσι έγινε. Εκ φύσεως λοιπόν μεγάλωσα κατεστραμμένος. Για να πούμε την αλήθεια, δεν αγνοούσα ότι δεν θα έπρεπε να περιμένω κάποια κληρονομιά και τελικά δεν απέκτησα. Αλλά ποτέ δεν έδωσα καμμία ιδιαίτερη βαρύτητα σε τέτοιου είδους -ήδη ασαφή- ερωτηματικά για το μέλλον μου. Ετσι, από το ξεκίνημα της εφηβείας μου, πορευόμουν σιγά αλλά αναπόφευκτα προς μια ζωή περιπετειών με ανοιχτά

τα μάτια, αν μπορούμε να το πούμε αυτό για τέτοια ζητήματα. Δεν μπορούσα ούτε καν να σκεφτώ να σπουδάσω μια από τις "λόγιες" επιστήμες που οδηγούν στην κατοχή μιας εργασίας, αφού μου φαινόταν όλες ξένες προς τις κλίσεις μου και αντίθετες στις ιδέες μου. Οι άνθρωποι που είχα εκτιμήσει περισσότερο στον κόσμο ήταν ο ARTHUR CRAVAN και ο LAUTREAMONT, και ήξερα πολύ καλά ότι αυτοί και οι σαν κι αυτούς φίλοι τους θα με είχαν περιφρονήσει αν είχα υποταχτεί να ασκήσω μια κάποια καλλιτεχνική δραστηριότητα και σίγουρα αν δεν μπορούσα να έχω αυτούς τους φίλους δεν θα δεχόμουν να παρηγορηθώ με άλλους. Κρατήθηκα λοιπόν σταθερά διδάκτωρ του τίποτα σε μεγάλη απόσταση από κάθε πρόσχημα συμμετοχής στους κύκλους που περνούσαν τότε για διανοουμενιστικοί ή καλλιτεχνικοί. Ομολογώ όμως, ότι αυτό μου το προτέρημα μετριάζοταν από τη μεγάλη μου τεμπελιά, όπως επίσης και από τις πολύ μικρές δυνατότητες που είχα για να αντιμετωπίσω την απασχόληση σε παρόμοιες καριέρες.

Το γεγονός ότι ποτέ δεν έδωσα σημασία σε ζητήματα χρημάτων και απολύτως καμιά θέση στην φιλοδοξία να κατέχω κάποια σπουδαία λειτουργική θέση στην κοινωνία, είναι ένα χαρακτηριστικό τόσο σπάνιο μεταξύ των συγχρόνων μου που κάποτε αναμφίβολα θα χαρακτηριστεί ως απίστευτο, ακόμα και για την περίπτωση μου. Πάντως είναι αληθινό και συναντιέται σε μένα τόσο συχνά και διαρκώς εξακριβωμένο, ώστε το κοινό πρέπει να πεισθεί. Φαντάζομαι ότι η αιτία βρισκόταν στην ξένοιαστη ανάπτυξη μου, βρίσκοντας εκεί ευνοϊκό έδαφος. Δεν έβλεπα στους εργαζόμενους αστούς παρά την μικροπρέπεια που διέπει αναγκαστικά το είδος της δουλειάς τους, γι' αυτό ίσως και μπόρεσα να εξάγω μέσα απ' αυτήν μου την περιφρόνηση κάτι χρήσιμο για τη ζωή μου αλλά και για το κοινωνικό σύνολο απλά και μόνο μέσω της μη συμμετοχής μου.

Η στιγμή της παρακμής οποιασδήποτε μορφής κοινωνικής εξουσίας έχει σίγουρα κάτι πιο ενδιαφέρον απ' αυτές τις χυδαίες απαρχές. Εμείνα λοιπόν κολλημένος σ' αυτήν μου την προτίμηση, που αισθάνθηκα πολύ νωρίς, και μπορώ να πω ότι η ανέχεια μού έδωσε μεγάλες ανέσεις, μην έχοντας να διαχειριστώ εκμηδενιζόμενα αγαθά, και μη ονειρευόμενος να τα αποκτήσω συμμετέχοντας στην διοίκηση του Κράτους. Είναι αλήθεια ότι γεύθηκα απολαύσεις ελάχιστα γνωστές στους ανθρώπους που υπάκουαν στους ευτελείς νόμους αυτής της εποχής. Είναι αλήθεια επίσης ότι τήρησα με ακρίβεια πολλές αρχές για τις οποίες αυτοί δεν είχαν ιδέα. "Γιατί όσο αναφορά τη ζωή μας, διακύρητε σκληρά στον καιρό του ο Νόμος του Τέμπλου, δεν βλέπετε παρά μόνο το περίβλημα, το φλοιό που είναι απ' έξω... αλλά δεν ξέρετε τίποτα για τις ισχυρές εντολές που βρίσκονται από μέσα." Πρέπει επίσης να σημειώσω για να παραθέσω σωστά στο σύνολό τους τις ευνοϊκές επιρροές που δέχτηκα το γεγονός ότι είχα την ευκαιρία να διαβάσω πολλά καλά βιβλία, μέσα απ' τα οποία μπορείς να ανακαλύψεις εσύ ο ίδιος τα πάντα, και βλέποντας εκεί μέσα την ζωή των συγγραφέων τους. Ο λεπτομερής απολογισμός θα σταματήσει εδώ.

Είδα να κλείνει τον κύκλο του, πριν να γίνω είκοσι χρόνων, αυτό το γαλήναιο κομμάτι της νεότητάς μου και μου έπρεπε πια το καθήκον να ακολουθήσω χωρίς δισταγμό τις κλίσεις μου αν και μέσα σε δύσκολες συνθήκες. Από την αρχή κατευθύνθηκα προς εκείνον τον κύκλο τον ιδιαίτερα ελκυστικό όπου ο ακραίος μηδενισμός του δεν ήθελε να ξέρει ούτε, κυρίως, να συνεχίσει, τίποτα απ' αυτά που ήταν παραδεκτά προηγούμενα σαν χρήση της ζωής ή των τεχνών. Αυτός ο κύκλος με αναγνώρισε αμέσως σαν έναν από τους δικούς του. Εκεί μέσα εξαφανίστηκαν οι τελευταίες μου πιθανότητες να ξαναγυρίσω μια μέρα στην ομαλή ροή της ύπαρξης. Το φανταζόμουν και η συνέχεια το απέδειξε. Θα πρέπει όμως να είμαι λιγότερο επιρρεπής από κάποιον άλλον σε υπολογισμούς αφού αυτή η αστραπιαία απόφαση που όμως με δέσμευε τόσο ήταν αυθόρμητη και δημιουργημένη πάνω σε μια επιπολαιότητα στην οποία απόφαση ποτέ δεν επανήλθα και για την οποία όταν αργότερα

είχα αποκτήσει την άνεση να μετρήσω τις συνέπειες δεν μετάνιωσα καθόλου. Μπορούμε να πούμε ακόμα πως μετρώντας με όρους πλούτου ή φήμης δεν είχα τίποτα να χάσω, τέλος, δεν είχα και τίποτα να κερδίσω.

Αυτός ο κύκλος των εργολάβων της καταστροφής, περισσότερο ξεκάθαρα από τους προγόνους τους των δύο - τριών προηγούμενων αιώνων βρισκόταν ανακατεμένος τότε με τα "εγκληματικά" τμήματα του πληθυσμού. Ζώντας μαζί τους, ζούμε γενικά τη ζωή τους. Προφανώς κάποια ίχνη μένουν για πάντα. Περισσότεροι από τους μισούς ανθρώπους, που γνώρισα όλα αυτά τα χρόνια, είχαν περάσει μεγάλο μέρος της ζωής τους, μία ή περισσότερες φορές, σε φυλακές διαφόρων κρατών, πολλοί σίγουρα για πολιτικούς λόγους, αλλά και δίχως άλλο ένας μεγάλος αριθμός τους για παραπτώματα ή εγκλήματα του κοινού ποινικού δικαίου. Γνώρισα λοιπόν κυρίως τους επαναστάτες και τους φτωχούς. Είδα γύρω μου πλήθος ατόμων που πέθαιναν νέοι και όχι πάντα από αυτοκτονία, συχνή τότε. Πάνω σ' αυτό το φαινόμενο, των βίαιων θανάτων, παρατηρώ, χωρίς να μπορώ να δώσω μια πλήρως λογική εξήγηση του φαινομένου, ότι ο αριθμός των φίλων μου που σκοτώθηκαν από σφαίρες είναι ένα ποσοστό εντελώς ασυνήθιστο, εκτός από τις στρατιωτικές επιχειρήσεις βέβαια.

Οι εκδηλώσεις μας, μένοντας σπάνιες και σύντομες τα πρώτα χρόνια, επεδίωκαν την πλήρη μη-αποδοχή τους, στην αρχή κυρίως για την φόρμα τους και αργότερα εμβαθυνόμενες για το περιεχόμενό τους. Δεν έγιναν αποδεκτές.

"Η καταστροφή έγινε η Βεατρίκη μου", έγραφε ο MALLARME ο οποίος, ήταν ο ίδιος οδηγός κάποιων άλλων σε ιδιαίτερα επικίνδυνες εξερευνησεις.

Αυτός που ασχολείται αποκλειστικά στο να κάνει τέτοιες ιστορικές παρεμβάσεις, και αρνείται παντελώς τις υπάρχουσες εργασιακές συνθήκες είναι σίγουρο πως θα πρέπει να ξέρει να πατά γερά στην γη. Αργότερα θα ασχοληθώ μ' αυτό το ζήτημα και με έναν αρκετά λεπτομερειακό τρόπο. Περιοριζόμενος εδώ και παρουσιάζοντας το θέμα με μεγάλη γενικότητα θα πω ότι πάντα επεδίωκα να δίνω την εντύπωση πως είχα μεγάλες πνευματικές και καλλιτεχνικές ικανότητες τις οποίες όμως προτιμούσα να στερώ από την εποχή μου, η οποία εξάλλου δεν μου φαινόταν να αξίζει την χρήση τους. Πάντα βρέθηκαν άνθρωποι να μετανιώσουν για την απουσία μου και παραδόξως για να με βοηθήσουν να την διαφυλάξω. Αυτό μου βγήκε σε καλό γιατί ποτέ δεν πήγα να ψάξω κάποιον, όπου κι αν βρισκόταν. Ο κύκλος μου δεν αποτελείτο παρά απ' αυτούς που είχαν έρθει μόνοι τους, και που ήξεραν πως να γίνουν αποδεκτοί. Δεν ξέρω αν κάποιος άλλος τόλμησε εκείνη την εποχή να συμπεριφερθεί σαν εμένα, πρέπει να παραδεχτούμε ακόμα ότι η αμφισβήτηση των κοινωνικών συνθηκών εμφανίστηκε τότε, σαν για να δικαιώσει τη μοναδική μου ενασχόληση. Πρέπει να παραδεχθώ επίσης, μια και τίποτα δεν μένει απaráλαχτο στο πέρασμα του χρόνου, ότι ύστερα περίπου από είκοσι χρόνια, ή και περισσότερα, μια "προχωρημένη" ομάδα ενός ειδικευμένου κοινού εμφανίστηκε να αρχίζει να μην απορρίπτει πια την ιδέα ότι θα μπορούσα να έχω πράγματι πολλά ταλέντα, ταλέντα ενδιαφέροντα κυρίως σε σύγκριση με την αξιοσημείωτη φτώχεια των ευρημάτων και των ταυτολογιών που για καιρό νόμιζαν πως έπρεπε να θαυμάζουν και αυτό αν και η μόνη ορατή χρήση των "ταλέντων" μου είχε αποδειχθεί εξαιρετικά ολέθρια. Εγώ φυσικά αρνήθηκα, με κάθε τρόπο, να δεχτώ να αναγνωρίσω την ύπαρξη αυτών των ανθρώπων που άρχιζαν, ας το πούμε έτσι, να αναγνωρίζουν κάτι από μένα. Είναι αλήθεια ότι δεν ήταν έτοιμοι να δεχτούν τα πάντα, και ανέκαθεν διακύρητα με ειλικρίνεια ότι θα τα δεχόταν όλα ή τίποτα, θέτοντας έτσι τον εαυτό μου οριστικά έξω από την επίθεση των ενδεχόμενων παραχωρήσεών τους. Όσο για την κοινωνία, οι αρχές μου και οι ιδέες μου δεν άλλαξαν απέναντί της, παραμένοντας οι πιο εχθρικές σ' αυτό που αυτή ήταν και γι' αυτό που ισχυριζόταν πως

ήθελε να γίνει.

Η λεοπάρδαλη πεθαίνει μαζί με τις κηλίδες της και ποτέ δεν προσφέρθηκα αλλά ούτε και θεώρησα τον ευατό μου ικανό για οποιαδήποτε βελτίωση. Και δεν αποζήτησα κανένα είδος αναγνώρισης εκτός ίσως από εκείνη του να σκέφτομαι σαν αντάξια για μένα μόνο κάποια καινοφανή εγκλήματα που δεν συναντιώταν στο παρελθόν, και αυτή βέβαια του να μην έχω αλλάξει καθόλου, έπειτα ιδίως από ένα τόσο κακό ξεκίνημα.

Σε μια κριτική στιγμή των ταραχών της FRONDE, ο GONDI που έχει δώσει τόσο μεγάλες αποδείξεις των ικανοτήτων του στον χειρισμό των ανθρωπίνων υποθέσεων και ιδίως στον αγαπημένο του ρόλο, αυτό του ταραχοποιού της δημόσιας γαλήνης, αυτοσχεδίασε χαρούμενα μπροστά στη Βουλή του Παρισιού μια φράση που αποδίδεται σε κάποιον αρχαίο συγγραφέα που όλοι μάταια ψάξαν το όνομά του η οποία θα μπορούσε να χρησιμοποιηθεί καλύτερα στον ίδιο του τον πανηγυρικό: "IN DIFFICILLIMIS REIPUBLICAE TEMPORIBUS, URBEM NON DESERUI, IN PROSPERIS NIHIL DE PUBLICO DELIBAVI, IN DESPERATIS, NIHIL TIMUI". Την μετάφρασε ο ίδιος έτσι: "Στους δύσκολους καιρούς, δεν εγκατάλειψα ποτέ την πόλη, στους καλούς καιρούς δεν απέκτησα καθόλου συμφέροντα, στους απελπιστικούς δεν φοβήθηκα τίποτα."

***

Κι' άκουγαν γλυκά, προσεκτικά
Γιά κάποια ελπίδα μεγάλη σαν χέρι....

Είναι αναγκαίο να επανεξετάσουμε τις εμπειρίες των μη-βίαιων θρησκευτικών ή ανθρωπιστικών ριζοσπαστικών κινημάτων... αυτά τα κινήματα έχουν πετύχει αξιοσημείωτες νίκες. Αρχίζοντας με μερικές εξέχουσες παρεμβάσεις, έχουν απλωθεί σαν υγρό πυρ και έχουν εμφανώς δυσφημίσει το κυρίαρχο σύστημα και την κυρίαρχη ιδεολογία. Στις καλύτερες στιγμές τους έχουν χρησιμοποιήσει -και συχνά εισηγηθεί- αρκετά ριζοσπαστικές τακτικές, υπολογίζοντας στην επιδημική εξάπλωση της αλήθειας, του ποιοτικού σαν θεμελιώδους όπλου τους. Η πρακτική τους σαν κοινότητα αισχύνει άλλους ριζοσπαστικούς χώρους και συχνά είναι πιο σαφείς ως προς τις επιδιώξεις τους και τις δυσκολίες του να τις πραγματοποιήσουν, από πιο "προχωρημένες" ομάδες.

KEN KNABB: THE REALIZATION AND SUPPRESSION OF RELIGION

Δεν θα σχολιάσουμε προς το παρόν τις δοξασίες του πάστορα, έχοντας κι άλλα "δημοκρατικά" κείμενα αυτού του εξέχοντος "βελτιωτή" αποτελεί ήδη τον πρώτο στόχο για μια κριτική που θα περιλάβουμε στο 3ο τεύχος και που ανεστραμμένα ξεκίνησε από το 1ο (σαν παγίδα). Δίνουμε προς το παρόν τον λόγο στον Αγγλο σύντροφο CHRONO επιφυλασσόμενοι για μια πιο ουσιαστική απονεύρωση αυτού του διανοητικού τουρισμού του οποίου ο Ναμπ αποτελεί τον ορισμό.

ΒΙΟΓΡΑΦΙΑ ΤΟΥ ΑΝΘΟΛΟΓΟΥ ΘΕΩΡΗΜΕΝΗ ΣΤΟ ΠΑΡΕΛΘΟΝ, ΤΟ ΠΑΡΟΝ ΚΑΙ ΤΟ ΜΕΛΛΟΝ ΤΟΥ

Η πρόσφατη έκδοση από τον Κεν Ναμπ "Ανθολογία της Καταστασιακής Διεθνούς" χρειάζεται μερικά κριτικά λόγια για να βάλλουμε στη θέση του αυτό το προσποιούμενο ερπετό. Αλλά πάνω απ' όλα αυτό που είναι χτυπητό όταν διαβάσεις αυτήν την ανθολογία, είναι ο τρόπος που έχει συνταχθεί. Ο αγγλόφωνος αναγνώστης μπορεί να διαβάσει μόνο ό,τι έχει επιλέξει ο Ναμπ. Μ' αυτόν τον τρόπο έχει βάλει τη σφραγίδα του σ' αυτήν την ανθολογία, διαμορφώνοντάς την σύμφωνα με

τις δικές του ιδεολογικές απόψεις. Δεν είναι τίποτα περισσότερο από μια "Ναμποποίηση". Μια μέρα που ολοκλήρη η επιθεώρηση "International Situationiste" θα διατίθεται στα Αγγλικά, όπως έχει στα Γαλλικά, τίποτα λιγότερο ή περισσότερο, οποιοσδήποτε θα είναι ικανός να καταλάβει ότι η ανθολογία του Ναμπ δεν είναι παρά μια κακή απόδοση των αυθεντικών κειμένων, ενώ σήμερα δεν είναι τίποτα περισσότερο από ένα βαρετό έλος στα χέρια του εκδότη του.

Προσέτι ο κ. Νάμπ μπορεί να λέει μη φοβούμενος τη γελοιοποίηση ότι "τα όψιμα κείμενα της I.S. εμφανίζουν λάθη, αντιφάσεις, σχέδια που ποτέ δεν υλοποιήθηκαν, προβλήματα που παραμένουν προς επίλυση. Ναι, κ. Ναμπ, όλοι γνωρίζουμε ότι η τελευταία επανάσταση σ' αυτό τον πλανήτη είναι επείγοντως αναγκαία, αλλά εκείνο που αυτός ο άγιος ξεχνά να πεί στους αναγνώστες του είναι για τις δικές του αντιφάσεις, τα δικά του λάθη, τη δικιά του σύγχυση, τελικά τη δικιά του ηλιθιότητα που έχει σερβίρει με πολυάριθμες νεοφυλλάδες για μια περίοδο άνω των δέκα ετών. Ετσι, όταν λέει στον "πρόλογο" της ανθολογίας του -δηλ. η I.S. ειδικμένη από τα μάτια του κ. Ναμπ-: "σε άλλες εκδόσεις έχω παρουσιάσει τις δικές μου απόψεις πάνω σε μερικά απ' αυτά τα ζητήματα", μόνο να γελάσουμε μπορούμε μ' αυτήν την προσποίηση, αφού οποιοσδήποτε με την ελάχιστη κριτική διορατικότητα μπορεί να δει ότι ο Ναμπ είναι ένας μαλάκας απατεώνας από το Berkley. Να μερικά παραδείγματα αυτού του Ναμπισμού που όλα ωστόσο θα μπορούσαν να συμπεριληφθούν στην φυλλάδα του "Οι τυφλοί άνθρωποι και ο ελέφαντας". Είναι κρίμα γι' αυτόν που έχει βουρτσώσει όλη την ψευδή του συνειδηση κάτω από το Καλιφορνέζικο χαλί του, έτσι που τίποτα άλλο δεν απομένει σε μας παρά να το τραβήξουμε κάτω από τα πόδια του εκδότη του. Ο Ναμπ στην "Πραγμάτωση και κατάργηση της θρησκείας", που εκδόθηκε το 1977, το πάει τόσο μακριά ώστε να λέει: "... όταν η θρησκεία πραγματεύεται από τους σιτουασιονιστές, αυτή εισέρχεται μόνο στις πιο επιπόλαιες, θεαματικές όψεις της", αυτό είναι ένα ψέμα, γνήσιο νερόπλυμα. Πως αυτός ο μαθητής της επανάστασης, μπορεί να λέει κάτι τέτοιο και να συμπεριλαμβάνει για παράδειγμα τις "Βασικές κοινοτοποίες" του Ραούλ Βάνεγκεμ που πραγματεύεται εκτενώς το Θεό, τη θρησκεία και τη σύγχρονη αλλοτρίωση. Ο κ. Ναμπ είναι μόνο ένας παραμορφωτής. Να μια ακόμα απόδειξη του καταραμένου του ψέμματος. Στο ένατο τεύχος της επιθεώρησης, η I.S. υπερασπίστηκε τον Robert Burger τον οποίο

στις 11 Αυγούστου του 1963, στη Νέα Υόρκη, πλησίασε ένα άτομο σ' ένα μπαρ, τον κέρασε ένα ποτό και τον πίεσε να μιλήσει για τις δυσκολίες του στη ζωή. Ο Robert Burger σύντομα αντιλήφθηκε ότι είχε εξαπατηθεί απ' αυτόν τον πελάτη, που ήταν μεταμφιεσμένος σε συνηθισμένο άνθρωπο, αλλά που στην πραγματικότητα ήταν ιερέας και τον σκότωσε κατευθείαν. Η μαπατσαρία δεν μπορούσε να δικαιολογήσει το νοήμα αυτής της υποδειγματικής πράξης".

Όπως γράφηκε στο 9ο τεύχος της I.S. του 1964: "Η εγκατάλειψη της κριτικής της θρησκείας είναι απαραίτητα το αποκορύφωμα της εγκατάλειψης όλης της κριτικής." Και παρ' όλα αυτά ο κ. Ναμπ 13 χρόνια αργότερα στη θρησκευτική "φυλλάδα" του μπορεί να λέει: "Καθώς αναπτύσσουμε μια πιο ριζοσπαστική, πιο υποστατική κριτική της θρησκείας μπορούμε να εννοματιστούμε παρεμβάσεις στα θρησκευτικά πεδία." (μερικοί προλετάριοι έχουν ονομάσει αυτά τα πεδία σκατοσωρούς, βαλτότοπους, αργό θάνατο, ζώνες καρκίνου κ.λ.π.). Ισως ο αιδεσιμώτατος Ναμπ θα έπρεπε να είχε πάει στο Τζόουνσταουν της Γουϊνέας, εντέλλει μπορεί η σφαγή που ενορχηστρώθηκε από τον άλλο χοιροποιμένα, τον Jones, να αναιρούσε την παρεμβατική μανία του Ναμπ, ήταν μια ακόμα ειρωνία της ιστορίας που έπεσε πάνω στο χοντρό κεφάλι του Ναμπ! Και παρ' όλα αυτά συνεχίζει, να διανέμει το υπέροχο κομμάτι του για τη θρησκεία. Και φυσικά, δεν αναφέρεται τίποτα από όλα αυτά στην ανθολογία του, γεγονός αηδιαστικό. Ο Ναμπ θά 'πρεπε να προσπαθήσει να παρέμβει οπλισμένος με την "Νέα Βίβλο" του, στο Σωλτ Λέϊκ Σίτυ ή να δοκιμάσει το πεδίο όλων των Χριστιανών αναβιωτών, συμπεριλαμβανομένου του απεχθούς Μπίλλυ Γκράχαμ. Και για να κάνουμε το "αίσχος ακόμα πιο επαίσχυντο", είναι απαραίτητο να σημειώσουμε ότι η παράθεση στη φυλλάδα του "Οι τυφλοί άνθρωποι και ο ελέφαντας" που αφορά τον Χήθκοτ Ουίλιαμς που έγραφε στους "International Times" σχετίζεται μ' ένα περιοδικό που ονομάζεται "The Catalyst Times", του Ιουλίου του '77 που

προφανώς δεν άρεσε στον κ. Ουίλιαμς, όπως άλλωστε ούτε και στον κ. Ναμπ, γιατί και οι δύο κριτικάρονταν σ' αυτό το τεύχος, στο οποίο ξεσκεπάζεται η θρησκομανία του κ. Ναμπ. Αυτή η φυλλάδα τίθεται υπέρ του εξανθρωπισμού της καθημερινής ζωής και της "πραγμάτωσης της θρησκείας". Η υπερ-αν-μόρφωση του μισητού και του ανούσιου· το κάλεσμα για συμπόνια και μεγαλοψυχία σ' έναν κόσμο αηδίας είναι μόνο ένα κακόγουστο αστείο. Ο Ναμπ επιθυμεί να καταστήσει την κοινωνική βάση, το προλεταριάτο, υπεύθυνο σαν πραγματοποιημένα άτομα για το συνολικό έγκλημα της ταξικής κοινωνίας. Η επιστροφή της Χριστιανικής εικόνας και της Χριστιανικής επιστήμης (...). Ο κ. Ναμπ παραπονιέται επίσης ότι η μετάφραση στα Αγγλικά της Εισαγωγής στην τετάρτη Ιταλική μετάφραση (Σ.τ.μ. του Σαλβαντόρι) της "Κοινωνίας του Θεάματος" του Γκυ Ντεμπόρ είναι αδέξια, ενώ στην πραγματικότητα πολλοί άνθρωποι ήταν ευγνώμονες που διάβασαν αυτό το κείμενο στα Αγγλικά. Αλλά αφήνοντας όλα αυτά κατά μέρος για την ώρα, ο κ. Ναμπ θα έπρεπε να μας εξηγήσει γιατί δεν εξέδωσε αυτό το κείμενο, κι όμως είναι ολοφάνερο, ότι δεν ήταν σίγουρος για το περιεχόμενο και μολονότι το κεντρικό θέμα αυτής της εργασίας δεν είναι το σύνδρομο "Ερυθρές Ταξιαρχίες", ο θάνατος του Αλντο Μόρο που δολοφονήθηκε απ' αυτές τις "Ερυθρές" Ταξιαρχίες, δηλ. το Ιταλικό κράτος, πραγματεύεται και καταγγέλεται από τον Γκυ Ντεμπόρ. Αυτή η δολοφονία θα πρέπει να ήταν ένα παζλ για τον ιδιόρρυθμο Ειδικό Ερευνητή*, δηλ. τον Κεν Ναμπ. Γιατί στο τέλος αρκείται σ' αυτό που είναι ασφαλές, βεβαιωμένο. Δύο χρόνια νωρίτερα, έφτασε να παραδεχτεί στο "Bureau of Public Secrets" του (ένα είδος πατσαβούρας για το σκούπισμα των πιάτων) ότι βιβλίο-φетиχιστής, τελευταία όμως έχει ακόμα ένα φετίχ, "την ανθολογία του με το όνομά του στο εξώφυλλο", κι αν είναι γνωστός ακόμα και στη βιβλιοθήκη του Κογκρέssου, τότε γιατί δεν στέλνει ένα αντίγραφο και στον Ρήγκαν; Σε άλλες εκδόσεις ο

Ναμπ με μερικούς ακόμα τρελλο-Καλιφορνέζους και δυο ή τρεις νεκροζώντανους Γάλλους κατασκεύασαν μια νέα σύλληψη που ονόμασαν "οπισθισμό" για την ακρίβεια σκέφτηκαν ότι θα μπορούσαν να παρασκευάσουν μια ιδέα από αυτό που συχνά είχε κριτικαριστεί από την I.S. δηλ. τον ακολουθητισμό, κι έτσι ο Ναμπ και η παρέα του το προχώρησαν κι απ' τα τρελλομυαλά τους ξεπήδησε ο "οπισθισμός" που στα Γαλλικά ήταν το ίδιο παράδοξη, "ντεριερισμός". Παρ' όλο που πρέπει να σημειωθεί ότι οι αδερφές ήταν μάλλον λιγότερο από ευχαριστημένες όταν διάβασαν γι' αυτήν την καινούργια σύλληψη, ο κ. Ναμπ στο περιοδικό του "Σύνδεσμος της Μυστικής Αθλιότητας", για άλλη μια φορά μας έδωσε την ευκαιρία να γελάσουμε μ' ένα μαργαριτάρι του, και μα το Θεό πεθήναμε στο γέλιο, είχε στείλει στον εαυτό του ένα τηλεγράφημα, σήμερα μπορεί να κάνει το ίδιο, συγχαίροντας τον εαυτό του για το καινούργιό του τόλμημα. Είναι λυπηρό. Ο Άλαν Γουϊκερ, αυτό το άλλο ερπετό, θα έπρεπε να επικοινωνήσει με τον Ναμπ, καθώς ο καθένας γνωρίζει ότι η Καλιφόρνια είναι το μέρος του κόσμου όπου ευδοκιμούν τα πιο παράξενα είδη λατρείας, για να τον καλέσει σε ένα από τα σόου του. Να και μερικά ακόμα μαργαριτάρια του Ναμπ που μετέφρασε πολύ όμορφα, και αφορούν τον ίδιο τον Γκυ Ντεμπόρ ειδικό από τα μάτια των δύο Γάλλων "σιτουασιονιστών", Ντανιέλ Ντένεβερ και Ζαν Σαρλ: "Παρουσιάζοντας την ταινία του, για παράδειγμα, ο Γκυ Ντεμπόρ, απαρνούμενος τη συνέχιση μιας επιθετικής στάσης, έχει ενεργά συνδράμει στην τοποθέτηση της σιτουασιονιστικής θεωρίας στην αδιέξοδη κατάσταση του σύγχρονου κλονιζόμενου θεάματος και σύμφωνα με τους μοντέρνους στοχαστές μας και μεταφραστές του Ντεμπόρ "στη δραστηριότητα της σιτουασιονιστικής θεωρίας όπου κατέχει μια αδιαφιλονίκητη εξουσία, αποδίδεται περισσότερο στη διατήρηση μιας προσωπικής δόξας, παρά στη θεωρία της άρνησης, διαμέσου της τέχνης του αρνητικού την οποία η κοινωνία ενσωματώνει σαν μια περιφερειακή και διασκεδαστι-

* Λογοπαίγνιο: Secret Investigator, S.I.

κή τέχνη. Αυτή η ταινία είναι ένα παράδειγμα του δρόμου που ένα καλό μανιφέστο και οι συγγραφείς του δεν πρέπει να ακολουθήσουν" (στο Bureau of Public Secrets του κ. Ναμπ του 1976). Στην πραγματικότητα, όσον αφορά την προλεταριακή θεωρία δεν είναι ένα θέμα εξουσίας, αλλά επικοινωνίας στην κατεύθυνση του αρνητικού μέσα στην κοινωνία. Ο,τι έκανε ο Γκυ Ντεμπόρ είναι ακριβώς αυτό. Όσο για τα καλά του μανιφέστα ο Ναμπ και η παρέα του μπορούν να τυλίξουν τα χάμπουργκέρ τους μ' αυτά, δεν μπορεί να υπάρξει καλύτερη χρήση. Τότε γιατί ο Αιδεσιμώτατος Ναμπ θέλει να ξέρει αν το τελευταίο φιλμ του Ντεμπόρ έχει μεταφραστεί στα Αγγλικά, γιατί να νοιάζεται γι' αυτό αν είναι μόνο "η τέχνη του αρνητικού";

Την εποχή της πτώσης του τελευταίου Σάχη του Ιράν, ο Άγιος μάς εξέδωσε μιά αφίσα που ονόμασε "Το Ανοιγμα του Ιράν", (Φροϋδικό ολίσθημα, καμιά αμφιβολία!). Οποιοσδήποτε με ένα ίχνος κοινής λογικής θα είχε αντιληφθεί ότι αυτό που θα ερχόταν σ' αυτό το μέρος του κόσμου θα ήταν ένας επιφύλακτος. Αφού η κριτική της θρησκείας δεν έκανε καμιά πρόοδο στο Ιράν, παρά μόνο ανάμεσα στους προχωρημένους εργάτες του Αμπαντάν, και όταν ο Ναμπ λέει ότι "γυναίκες που προηγουμένως φορούσαν το βέλο σε σύμβολο πρόκλησης προς το Σάχη, τώρα προκαλούν το Χομεϊνί αρνούμενες να το φορέσουν, στην πραγματικότητα η πρόκληση προς το Σάχη πήρε μια πιο οπισθοδρομική μορφή, κι αυτό είναι ένα καλό παράδειγμα. Κι αν μερικές γυναίκες αρνήθηκαν να φορέσουν το βέλο, κάτω από το Χομεϊνί, αυτό δεν κράτησε για πολύ γιατί τους επιτίθονταν στους δρόμους φανατικοί θρησκόληπτοι που τις αποκαλούσαν πόρνες. Αλλά για το Ναμπ: "η εξέγερση του Ιράν ήταν το πιο όμορφο γεγονός από την Ουγγρική Επανάσταση του 1956." Ο Ναμπ, στην πραγματικότητα, έβγαλε το προκατασκευασμένο σχήμα του από τη βαλίτσα του και άρχισε να το εφαρμόζει στο Ιράν, το αποτέλεσμα ήταν μια αποτυχία που φυσικά δεν βοήθησε την κριτική της θρησκείας σ' αυτήν τη χώρα. Οι ιστορικές συνθήκες δεν

έχουν σημασία για τον κ. Ναμπ, η αφίσα του "Ανοιγμα στο Ιράν" γράφηκε από ένα εξαπατημένο ρομπότ. Αλλά ο Χομεϊνί ξέρει ποιοι είναι οι εχθροί του, γι' αυτό και πολλοί από τους προχωρημένους εργάτες του Αμπαντάν έχουν δολοφονηθεί από αυτόν τον τύρρανο, όπως και πολλοί άλλοι κριτικοί.

Είναι, πιθανώς, σωστό να πούμε ότι όλο και περισσότεροι άνθρωποι είναι αγανακτισμένοι με το αιμοσταγές καθεστώς των Αγιατολλάχ, αλλά αν δεν κριτικάρουν το Ισλάμ και τα δύσωδη χαρακτηριστικά του και την υπόλοιπη από την αλλοτρίωση θα παραμείνουν στο Μεσαίωνα.

Η ουσία του Ισλάμ είναι τώρα το πετρέλαιο. Κι όπως ανέκαθεν, η υποταγή στο Θεό. Και μέσω του Θεού η υποταγή στο κατεστημένο. Οι διάφορες κυρίαρχες τάξεις σ' αυτές τις Ισλαμοκρατούμενες χώρες, οι πιο πολλές από τις οποίες είναι φεουδαρχικές και μερικές γραφειοκρατικές, όπως ο παράδεισος του Καντάφι και τα Αλγερινά Γκουλάγκ, όλες χρησιμοποιούν τη θρησκεία για να κρατούν τους εξαθλιωμένους κατοίκους τους μέσα σ' ένα φρικαλέο ζουρλομανδύα με σκοπό να ιδιοποιούνται και να κατασπαταλούν τον τεράστιο πλούτο που συσσωρεύεται από τις πωλήσεις του υπ' αριθμόν 1 εμπορεύματος, του πετρελαίου. (Σύμφωνα μ' έναν Ιρανό ανταποκριτή, ο Χομεϊνί είναι νεκρός τους έξι τελευταίους μήνες, αλλά αυτοί που είναι στην εξουσία δεν το ανακοινώνουν φοβούμενοι μην υπερφαλαγγιστούν από έναν πληθυσμό που αρχίζει να καταλαβαίνει τι σημαίνει Ισλάμ). Σύντομα ο μοναδικός επισκέπτης στα τζάμια θα είναι το ουρλιαχτό του ανέμου και σκισμένα φύλλα απ' το Κοράνι.

Αυτές οι λιγοστές σειρές γράφηκαν ώστε ο καθένας να μπορέσει να αντιληφθεί τι έχει κάνει ο Ναμπ και τι δεν έχει κάνει, φυσικά κάποια χρήση μπορεί να γίνει της ανθολογίας του, αλλά ποιος χρειάζεται ευρητήρια για την "Πραγματεία" του Βάνεγκεμ και την "Κοινωνία του Θεάματος" του Ντεμπόρ, μόνο ένας ακαδημαϊκός ή ένας ιστορικός μπορεί να χρειαστεί τέτοια θαύματα και τέτοιο χάσιμο χρόνου για τη συλλογή τους. Κι όσο για τη

μετάφραση μπορεί να σημειωθεί ότι η *derive* μπορεί να μεταφραστεί σαν *drifting* (Σ.τ.μ., *drifting*: άσκοπη περιπλάνηση;!)), καμιά απορία που έχει χρησιμοποιηθεί σε ταινίες όπως το "High Plains Drifter" ή ακόμα που ηλίθιοι όπως οι *Shadows* των οποίων το αρχικό όνομα ήταν "Drifters" ήξεραν την έννοια του "driftin" όταν έπαιζαν ένα κομμάτι με το ίδιο όνομα. Ο Ναμπ ξέρει καλύτερα και το πάει ακόμα μακρύτερα, το *detourner* γίνεται *detourn*. Έτσι ακριβώς από το γαλάζιο Καλιφορνέζικο ουρανό μια ψευδο-γλώσσα φτύνεται, δεν χρειάζεται να μεταφράζουμε πια, αναρωτιέσαι ποιος θα μιλάει μια τέτοια γλώσσα εκτός από τους ηδονοβλεψίες της επαναστατικής θεωρίας που φοβούνται να ζήσουν και που ανήκουν στην γωνιά των απατεώνων.

Νωρίτερα μιλήσαμε για τα σκουπίδια που ο κ. Ναμπ έχει ρίξει στην αγγλόφωνο αγορά πάνω από μια δεκαετία τώρα, και πόσο καλά μετέφρασε τα επόμενα με τη βοήθεια δύο ακόμα και του συγγραφέα μεσιέ Ντένεβερ: "Η οργανωμένη θεωρητική προσπάθεια, η πιο προχωρημένη μετά τον Μαρξ" (ως εδώ καλά) "που εκπονήθηκε από τα μέλη της Καταστασιακής Διεθνούς έχει, όχι μόνο αυτοκαταστραφεί, αλλά ακόμα περισσότερο δείχνει να ικανοποιείται με τη θέση της ανάμεσα στα περίεργα του μουσείου της επαναστατικής ιστορίας. Ο πεσμένος θεωρητικός δράκος φαίνεται πως δεν θέλει να ξανασηκωθεί (θεωρία της Αθλιότητας, Αθλιότητα της Θεωρίας) Παρίσι 1973, Σαν Φρανσίσκο, Μπέρκλεϋ, Σεπτέμβρης 1974. Φυσικά η αθλιότητα είναι της δικιάς του "θεωρίας". Οτιδήποτε αγγίζον γίνεται κάρβουνο. Και παρ' όλα αυτά αυτές οι λουλούδες τολμούν να εκδίδουν αυτό το σκουπιδαριό ένα και δυο χρόνια μετά την έκδοση στα Αγγλικά του "Αληθινού Σχίσματος στη Διεθνή" (δημόσια εγκύκλιος της I.S.). Δεν είναι τυχαίο που ο Ναμπ δεν μετέφρασε αυτό το συγκεκριμένο βιβλίο, είναι δύσκολο να καταλάβουμε πως θα μπορούσε να το είχε κάνει συμφωνώντας ταυτόχρονα με την Αθλιότητα του Ντενεβέρ. Για τον Ναμπ, η ιστορία δεν υπάρχει, και αυτό που έκαναν συγκεκριμένοι προλετάριοι δεν είναι τίποτα.

Οτιδήποτε έχει ειπωθεί σ' αυτές τις λίγες γραμμές δεν υπάρχει στην Ανθολογία για τον Ναμπ, συνεπώς ήταν ουσιαστικό να επαναφέρουμε τη μνήμη αυτών των γεγονότων.

A FRIEND OF JUNIUS
Λονδίνο, 17 Απριλίου 1982

Υ.Γ. Ο κ. Κ.Ν. φαίνεται να νομίζει και αρέσκεται να παρατηρεί χαιρέκακα το "γεγονός" ότι η Εισαγωγή στην τέταρτη Ιταλική μετάφραση της "Κοινωνίας του Θεάματος" του Γκυ Ντεμπόρ είναι εξαντλημένη στα Αγγλικά, ενώ στην πραγματικότητα πολλά βιβλιοπωλεία εδώ και στο εξωτερικό πωλούν αυτήν την έκδοση η οποία είναι διαθέσιμη από την ακόλουθη διεύθυνση: B.M. CHRONOS, London WC1V6XX.

Υ.Γ.2. Ο κ. Κ.Ν. ήταν τυχερός που δεν παρενέβει στο Ισλαμικό "πεδίο", γιατί τότε θα δοκιμαζόταν επάνω του το χαμόγελο του Αλλάχ, δηλ. η βάρβαρη πρακτική του κοψίματος του λαιμού από το ένα αυτί στο άλλο.

Υ.Γ.3. Ο Άγιος μας ούτε καν τολμά να ανακαλύψει πως το "Enfant perdu" θα μπορούσε να μεταφραστεί στα Αγγλικά. Στο λεξικό της Νέας Αγγλικής της Clarendon Press (1901), μπορούμε να βρούμε τα εξής:

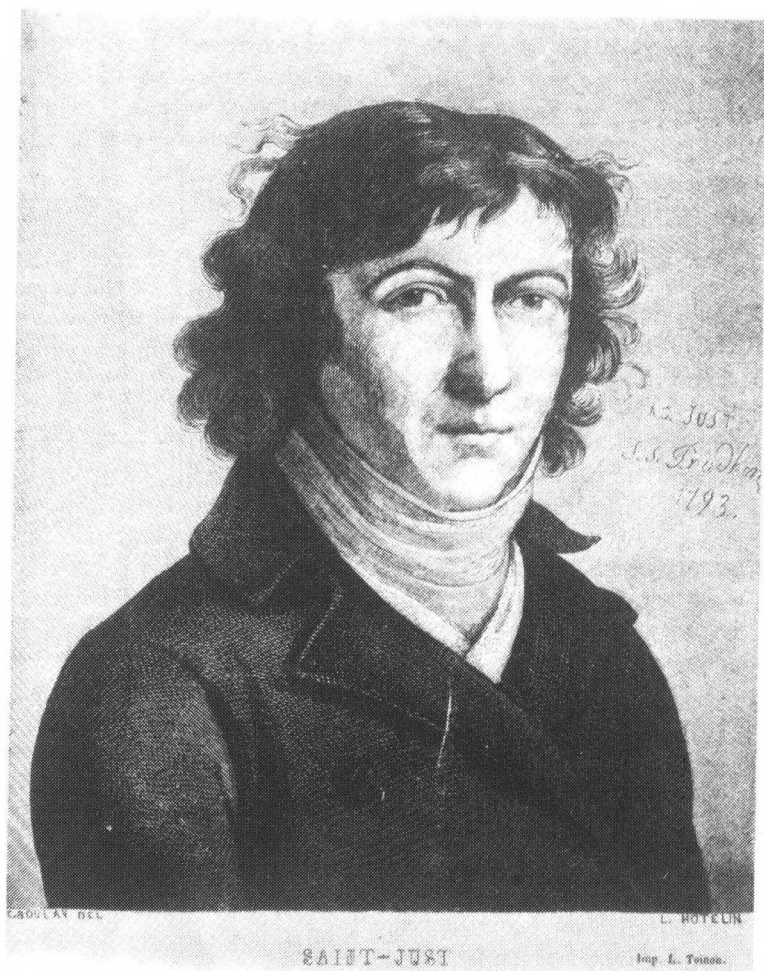
Forlorn boys (Γαλλικά, *enfants perdus*): Άνδρες που εκτελούν το καθήκον τους διακινδυνεύοντας τη ζωή τους.

Forlorn hope (Ολλανδικά, *verloven hoop*): Χαμένη ομάδα

Enfants perdus: Αρχικά ένα εκλεκτό σώμα ανδρών, αποσπασμένο στην πρώτη γραμμή για να αρχίσει την επίθεση, ένα σώμα από ακροβολιστές, τώρα, συνήθως ένα τμήμα εφόδου. (Ο Wellington, ανάμεσα σε άλλους χρησιμοποίησε αυτή την έκφραση το 1779). Ο Ναμπ λέει ότι το "*enfants perdus*" σημαίνει "στρατιώτες απεσταλμένοι σε μια -εν ολίγοις- αποστολή αυτοκτονίας". Θα ήταν πιο ακριβές να λέει ότι η φράση "*forlorn hope*" εμπεριέχει ένα στοιχείο κινδύνου, παρά ότι είναι μια αποστολή αυτοκτονίας, ποιος θέλει τελικά να είναι καμικάζι, εκτός από ένα νεο-χριστιανό ανθολόγο;

Στο παρόν μεταβατικό τεύχος περιλαμβάνονται το κείμενο του Ν.Ν. "Γιατί να είμαστε μαζί", μια "Βιογραφία" που υπογράφει ο "φίλος της ευφύιας" CRONOS, τρέια πολύ σημαντικά κείμενα - ντοκουμέντα των συζητήσεων της τελευταίας περιόδου της "ιστορικής" Ι.Σ. (1968-1971) και ένα απόσπασμα από το πρώτο κεφάλαιο του πιο πρόσφατου βιβλίου του Ντεμπόρ "Πανυγηρικός" (το οποίο σκοπεύουμε να εκδόσουμε με εκτενή εισαγωγή - απάντηση σ' όλα τα μίζερα ανθρωπάκια που ενοχλούνται απ' το "ύφος" του, έχοντας συνηθίσει στις χαμηλόφωνες "εξομολογήσεις" της ήττας και που φρίτουν απ' το σχέδιο της ζωής που αυτός που αγωνίστηκε να πραγματώσει σε αντίθεση με τα δκά τους σχέδια ύπουλης επιβίωσης) Υπάρχουν ακόμα ελληνικά κείμενα των συντρόφων μας Α.Α., Σ.Ε. και Γ.Ρ. ενώ η εισαγωγή "Γιατί πρέπει να μιλήσουμε" του Ι.Π. και το υλικό του Κ. ΙΣΟΥΤΙΝ είναι από τα αρχεία μας.

Οι δικές μας μεταφράσεις είναι των Π.Η., Γ.Ρ. και Δ.Μπ. (το αρχικό σχεδιογράφημα του "Πανυγηρικού" του Τ.Σ.)

*Αυτοί που κάνουν επαναστάσεις στον κόσμο,
αυτοί που θέλουν το καλό,
δεν πρέπει να αναπαύονται παρά μόνο μέσα στον τάφο
Louis-Antoine SAINT-JUST*

ΤΟ ΟΡΓΑΝΩΤΙΚΟ ΖΗΤΗΜΑ ΣΤΗΝ Ι.Σ.

(Θέσεις του Απρίλη)

1

Κάθε τι για το οποίο η Ι.Σ. έγινε γνωστή τώρα ανήκει σε μια περίοδο που ευτυχώς έχει περάσει. (Ακριβέστερα, μπορεί να ειπωθεί ότι αυτή ήταν η "δεύτερη περιόδός" μας, εάν η δραστηριότητα από το 1957-62 που κεντραρίστηκε στο ξεπέρασμα της τέχνης καταχωρηθεί σαν η πρώτη).

2

Οι νέες επαναστατικές τάσεις της σημερινής κοινωνίας, όσο αδύναμες και συγχισμένες μπορεί να είναι ακόμη, δεν θα είναι για πολύ ξεπερασμένες σαν περιθωριακό αντεργκράουντ: αυτό το χρόνο εμφανίζονται στους δρόμους.

3

Την ίδια στιγμή η Ι.Σ. έχει αναδυθεί από τη σιγή. Πρέπει τώρα στρατηγικά να εξερευνήσει τις ανακαλύψεις της. Δεν μπορούμε να εμποδίσουμε το να γίνει ο όρος "σιτουασιονίστ" της μόδας εδώ κι εκεί. Πρέπει να δράσουμε με τέτοιο τρόπο ώστε αυτό το (φυσικό) φαινόμενο να εργαστεί περισσότερο για μας παρά εναντίον μας. Για μένα "αυτό που εργάζεται για μας" δεν είναι διαφορετικό από αυτό που εξυπηρετεί την ενοποίηση και ριζοσπαστικοποίηση των διασκορπισμένων αγώνων. Αυτό είναι το έργο της Ι.Σ. σαν οργάνωσης. Εκτός από αυτό ο όρος "σιτουασιονιστής" μπορεί να χρησιμοποιηθεί αόριστα για να υποδείξει μια καθορισμένη περίοδο κριτικής σκέψης (που ήδη δε σημαίνει κατόρθωμα στο οποίο πρέπει να μυϊθεί κανείς), αλλά με τέτοιο τρόπο που ο καθένας είναι υπεύθυνος μόνο γι' αυτό που κάνει προσωπικά, χωρίς καμιά αναφορά σε μια οργανωμένη κοινότητα. Αλλά καθώς αυτή η κοινότητα υπάρχει, πρέπει να διαχωριστεί από τον καθένα που μιλάει γι' αυτήν χωρίς να είναι μέλος της.

4

Εξετάζοντας τα αναγκαία καθήκοντα που είχαμε θέσει προηγουμένως στους εαυτούς μας, πρέπει τώρα να κεντραριστούμε λιγότερο στην θεωρητική επεξεργασία (που πρέπει παρ' όλα αυτά να συνεχιστεί) και περισσότερο στην επικοινωνία της θεωρίας, στη σύνδεση της με όλες τις νέες χειρονομίες διαμαρτυρίας που εμφανίζονται (αυξάνοντας σύντομα τις ικανότητές μας για παρέμβαση, κριτική, παραδειγματική υποστήριξη).

5

Το κίνημα που διστακτικά επέρχεται είναι το ξεκίνημα της νίκης μας (που σημαίνει, η νίκη αυτού που έχουμε υποστηρίξει και υποδείξει επί πολλά χρόνια). Αλλά δεν πρέπει να "κερδοσκοπίσουμε" πάνω σ' αυτή τη νίκη. (Με κάθε νέα επιβεβαίωση μιας στιγμής της επαναστατικής κριτικής, σ' οποιοδήποτε επίπεδο, κάθε προχωρημένη συνεκτική οργάνωση πρέπει να γνωρίζει πως να αυτοδιαλύεται σε μια επαναστατική κοινωνία). Στα σύγχρονα και επερχόμενα ανατρεπτικά γεγονότα υπάρχουν πολλά να κριτικαριστούν. Θα ήταν πολύ άχαρο για μας να κάνουμε αυτή την αναγκαία κριτική αφήνοντας την Ι.Σ. υπεράνω κριτικής.

6

Η Ι.Σ. πρέπει τώρα να αποδείξει την ουσιαστικότητά της σε ένα μεταγενέστερο στάδιο της επαναστατικής δραστηριότητας, ή αλλιώς να εξαφανιστεί.

7

Με στόχο να έχουμε όλες τις ευκαιρίες να κατορθώσουμε αυτήν την ουσιαστικότητα, πρέπει να αναγνωρίσουμε και να ανακοινώσουμε αρκετές αλήθειες σχετικά με την Ι.Σ. Αυτό προφανώς ίσχυε ήδη, αλλά στο σύγχρονο στάδιο στο οποίο αυτή "η αλήθεια αποδεικνύει τον εαυτό της" έχει γίνει περισσότερο επείγον να την κάνουμε επακριβέστερη.

8

Δεν έχουμε θεωρήσει ποτέ την Ι.Σ. σαν σκοπό αλλά σαν μιά στιγμή της επαναστατικής δραστηριότητας: η δύναμη των περιστάσεων μάς οδηγεί τώρα να το αποδείξουμε. Η "συνοχή" της Ι.Σ. είναι η σχέση, που αγωνίζεται για τη συνοχή, μεταξύ όλων των διαμορφωμένων θέσεων μας και μεταξύ αυτών των θέσεων και της δράσης μας, όπως και η αλληλεγγύη μας στις περιπτώσεις όπου η ομάδα είναι υπεύθυνη για τις πράξεις κάθε μέλους της (αυτή η υπευθυνότητα συγκροτείται αναφορικά με πολλά ζητήματα, αλλά όχι με όλα). Δεν μπορεί να θεωρείται σαν κάποιο είδος εγγυημένης εγκυρότητας που θα μπορούσε να αποδοθεί σε κάποιον που φημίζεται ότι έχει πλήρως οικειοποιηθεί τις θεωρητικές μας βάσεις, ώστε να μπορεί αυτόματα να εξάγει από αυτές ένα τέλειο παραδειγματικό τρόπο συμπεριφοράς. Δεν μπορεί να είναι μια απαίτηση για (και λιγότερο ακόμη αξίωση για) μια ίση διαύγεια του καθενός σε όλα τα ζητήματα και επιχειρήσεις.

9

Η συνοχή κατακτάται και αποδεικνύεται από την εξισωτική συμμετοχή στην ολότητα μιας κοινής πρακτικής, που ταυτόχρονα αποκαλύπτει λανθασμένες προβλέψεις και προμηθεύει γιατρικά. Αυτή η πρακτική απαιτεί οι τακτικές συναντήσεις να περάσουν σε αποφάσεις, διαβίβαση όλων των πληροφοριών και εξέταση των παρατηρουμένων σφαλμάτων.

10

Αυτή η πρακτική απαιτεί τώρα περισσότερα μέλη στην Ι.Σ. διαλεγμένα ανάμεσα από αυτούς οι οποίοι διακηρύττουν την συμφωνία τους και αποδεικνύουν τις ικανότητές τους. Ο μικρός αριθμός των μελών μάλλον άδικα επιλεγμένων μέχρι τώρα, έχει γίνει αιτία και συνέπεια μιας γελοίας υπερεκτίμησης που "επίσημα" συνόδευε τον καθένα απλά και μόνο εξαιτίας της αρετής του γεγονότος ότι ήταν μέλος της Ι.Σ., ακόμα κι αν πολλοί από αυτούς δεν απέδειξαν ούτε στο ελάχιστο τις πραγματικές ικανότητές τους (αναλογιστείτε τις διαγραφές που έγιναν τον τελευταίο χρόνο, τόσο των Γκαρνωτικών όσο και των Αγγλων). Ένας τέτοιος ψευδοποιοτικός αριθμητικός περιορισμός, ενθαρρύνει τις ανοησίες, και μεγενθύνει υπερβολικά την σημαντικότητα της κάθε τμηματικής ανοησίας.

11

Εξωτερικά, ένα άμεσο προϊόν αυτής της επιλεκτικής ψευδαίσθησης έχει γίνει η

μυθολογική αναγνώριση των αυτόνομων ψευτοομάδων, που τοποθετούνται ένδοξα στο επίπεδο της Ι.Σ. ενώ στην πραγματικότητα είναι απλά αδύναμοι θαυμαστές της (και έτσι αναπόφευκτα σύντομα γίνονται άτιμοι δυσφημιστές της). Νομίζω ότι δεν μπορούμε να αναγνωρίσουμε καμιά ομάδα σαν αυτόνομη εκτός αν ασχολείται με αυτόνομη πρακτική εργασία, ούτε μπορούμε να αναγνωρίσουμε μια ομάδα σαν διαρκώς επιτυχημένη εκτός αν ασχολείται με την ενωμένη με τους εργάτες δράση (χωρίς βέβαια να ξεφεύγουμε στο ελάχιστο από το "μίνιμουμ ορισμό των επαναστατικών οργανώσεών" μας). Όλα τα είδη των προσφάτων εμπειριών έχουν καταδείξει τον επαναφομοιωμένο κομφουζιονισμό του όρου "αναρχικός", και μου φαίνεται ότι πρέπει να του αντιτεθούμε παντού.

12

Νομίζω ότι πρέπει να επιτραπεί στα μέλη της Ι.Σ. να αποτελέσουν συγκεκριμένες τάσεις προσανατολισμένες γύρω από διάφορες ασχολίες ή τακτικές επιλογές, στο μέτρο που οι γενικές μας βάσεις δεν θα τίθενται σε αμφισβήτηση. Παρόμοια πρέπει να κινηθούμε προς μια πλήρη πρακτική αυτονομία των εθνικών τομέων, όταν αυτοί γίνονται πραγματικά ικανοί να λειτουργήσουν μόνοι τους.

13

Αντίθετα με τις συνήθειες των διαγραφέντων μελών που το 1966 προοσιποήθηκαν ότι κατόρθωσαν -χωρίς δράση- μια καθολική πραγμάτωση τής διαφάνειας και φιλίας στην Ι.Σ. (στο σημείο που κάποιοι θα αισθανόταν σχεδόν ένοχος αν αποδείκνυε πόσο βαρετή ήταν η παρέα τους) και που σαν φυσική συνέπεια ανέπτυξαν τις πιο ηλίθιες ζηλοτυπίες, άχρηστα ψέματα γυμνασιόπαιδων και συνωμοσίες εξίσου άτιμες και παράλογες, πρέπει να δεχτούμε μόνο ιστορικές σχέσεις μεταξύ μας, (κριτική αυτοπεποίθηση, γνώση των ικανοτήτων και των περιορισμών του καθενός μας) αλλά πάνω στην βάση της θεμελιακής αφοσίωσης που απαιτείται από το επαναστατικό εγχείρημα που εδώ και ένα αιώνα καθορίζει τον εαυτό του.

14

Δεν έχουμε δικαίωμα να σφάλουμε στην ρήξη μας με ανθρώπους. Σίγουρα μπορούμε λιγότερο ή περισσότερο συχνά να συνεχίσουμε να σφάλουμε στην αναγνώριση ανθρώπων. Οι διαγραφές ποτέ δεν σημάδεψαν κάποια θεωρητική πρόοδο στην Ι.Σ.: δεν έχουμε εξαίρει από αυτές τις περιπτώσεις κανένα καθορισμό αυτού που είναι αναπόφευκτο. (Αυτό που εκπλήσσει σχετικά με την υπόθεση των Γκαρνωτικών είναι ότι ήταν μια εξαίρεση σ' αυτόν τον κανόνα). Οι διαγραφές έχουν γίνει σχεδόν πάντα σαν σε αντικειμενικές απειλές που οι υπάρχουσες συνθήκες επιφυλάσσουν στην δράση μας. Όλα τα είδη "νασισμού" μπορούν να ξαναδημιουργήσουν τον εαυτό τους: πρέπει απλά να βρισκόμαστε σε θέση να τα καταστρέφουμε.

15

Με σκοπό να κάνουμε τη μορφή αυτής τής συζήτησης συνεπή με αυτό που βλέπω σαν περιεχόμενο της, προτείνω αυτό το κείμενο να διαδοθεί σε ορισμένους συντρόφους κοντινούς στην Ι.Σ. ή ικανούς να πάρουν μέρος σ' αυτή και να ζητήσουμε τη γνώμη τους για το ζήτημα.

Γκυ Ντεμπόρ (Απρίλης 1968)

ΠΡΟΣΩΡΙΝΕΣ ΘΕΣΕΙΣ ΓΙΑ ΤΗΝ ΣΥΖΗΤΗΣΗ ΤΩΝ ΝΕΩΝ ΘΕΩΡΗΤΙΚΩΝ-ΠΡΑΚΤΙΚΩΝ ΠΡΟΣΑΝΑΤΟΛΙΣΜΩΝ ΤΗΣ Ι.Σ.

(αποσπάσματα)

(...) Οι "Θέσεις του Απρίλη" (οι θέσεις του Ντεμπόρ πάνω στο "Οργανωτικό ζήτημα") έχουν καθορίσει στην κατεύθυνση της προόδου της Ι.Σ. ότι πρέπει να τονίσει την διάδοση της θεωρίας περισσότερο από την επεξεργασία της, αν και το δεύτερο πρέπει να συνεχιστεί. Θέλω να επιστήσω την προσοχή στο γεγονός ότι για να συμπληρωθεί αυτό, **η θεωρία πρέπει πρώτα απ' όλα να τοποθετηθεί σε τέτοιες συνθήκες στις οποίες να μπορεί να διαδοθεί αποτελεσματικά.** Το πρώτο βήμα της προσαγωγής της θεωρίας στην **κατεύθυνση της πρακτικής** συμβαίνει μέσα στην ίδια την θεωρία. Η διάδοση της θεωρίας είναι έτσι αδιαχώριστη από την ανάπτυξή της. Το έργο του να οδηγήσουμε όλες τις διαμορφωμένες και ευνόητες θέσεις μας σε μια συστηματική και πλήρως διαλεκτική ανάπτυξη -κάτι που θα τις φέρει όχι μόνο στο σημείο που δεν θα μπορεί πλέον κανείς να τις αγνοεί αλλά επίσης στο σημείο που θα μπορούν να κυκλοφορούν ανάμεσα στους εργάτες "σαν ψωμάκια" και τελικά να πυροδοτήσουν μια καθορισμένη έγερση της συνείδησης (ένα σκάνδαλο) αυτό είναι ακριβώς ένα θεωρητικό έργο. Αλλά, επίσης έχει μια άμεση πρακτική χρησιμότητα, ακριβέστερα, είναι και αναγκαίο και κοινότυπο σ' αυτή την εποχή όπου η Ι.Σ. είναι περισσότερο ή λιγότερο αναγκασμένη να παίξει διπλά ή καθόλου με την ιστορία.

Ας αναλογιστούμε, για παράδειγμα, το εξαιρετικό εγχείρημα ενός **Καταστασιακού Μανιφέστου** ("καταστασιακού" με την έννοια ότι έχει γίνει από καταστασιακούς). Νομίζω ότι μερικές από τις δυσκολίες στην σύλληψη ή στην απεικόνιση" του πρέπει να αποδωθούν στο γεγονός ότι χρειάζεται να πετύχουμε ένα συγκεκριμένο επίπεδο θεωρητικής ανάπτυξης. **Με αυτό εννοώ: η θεωρία της Ι.Σ. είναι συμπαγής και ήδη ώριμη χωρίς να έχει γίνει παλιά** (γίνεται η τελευταία θεωρία, λαμβάνοντας υπόψη ότι η αποφασιστική επανάσταση αυτής της εποχής είναι η τελευταία επανάσταση). Αλλά πέρα από το γεγονός ότι το Μανιφέστο της Ι.Σ. θα πρέπει να μεταφραστεί σε όλες τις γλώσσες που μιλιούνται από το σύγχρονο προλεταριάτο και να διαδοθεί ανάμεσα στους εργάτες, πρέπει να είναι και σε μια τέτοια φάση ώστε να πετύχει **τουλάχιστον** όσο το **Κομμουνιστικό Μανιφέστο**, χωρίς όμως να έχει τα ελαττώματα και τις ανεπάρκειες του τελευταίου. Γίνεται έτσι ξεκάθαρο ότι δεν μπορεί να είναι ένα βιβλίο ή ένα άρθρο (σαν το "Μήνυμα προς τους επαναστάτες όλων των χωρών", για παράδειγμα) που θα μπορούσε αυθαίρετα να ονομαστεί "μανιφέστο", μάλλον, πρέπει να είναι ο γεωμετρικός τόπος της θεωρίας της σύγχρονης κοινωνίας και το συνεχές σημείο αναφοράς κάθε μελλοντικής επανάστασης. Μ' αυτή την έννοια το εγχείρημα που προτάθηκε από τον Γκυ, να ξεκαθαρίσουμε τους λογαριασμούς μας με τον Μαρξ, με μια επακριβή εκτίμηση του βαθμού της ακρίβειας της ανάλυσής του και των προβλέψεών του, είναι ένα προκαταρκτικό εγχείρημα, αν και όχι αναγκαίο. Γενικότερα, η θεωρία μας σίγουρα απορρέει από τα κείμενα της Ι.Σ., από τα οποία με ευκολία μπορεί να αντληθεί, αλλά σ' αυτά η θεωρία μας πρέπει να **ανασυντεθεί** από τον αναγνώστη. Η θεωρία μας πρέπει τώρα να ενοποιηθεί και να συντεθεί, σ' αυτή την προοπτική, μερικές πρόσθετες αναλύσεις πρέπει να αρχίσουν. Ιδιαίτερα όταν η νέα απλοποίηση της γλώσσας που επιδιώκουμε δεν είναι ικανή να κάνει την γλώσσα μας **προσιτή** (στο άμεσο μέλλον). Ετσι πριν από το Μανιφέστο πρέπει να αναλάβουμε το

ενδιάμεσο έργο της **επιστημονικής** ανάπτυξης όλων των προηγούμενων μας καταγραμμένων θεμάτων (άρθρα, προσούρες, βιβλία).

Αντίθετα μου φαίνεται πως η πρόταση του Ρενέ Ντονατιέν για ένα **Εγχειρίδιο του άγριου απεργού** πρέπει να υλοποιηθεί στο άμεσο μέλλον. Στη σύντομη ιστορία του κινήματος των άγριων απεργιών και της επιβεβαίωσης της έμπρακτης κριτικής του στα συνδικάτα, μπορούμε να προσθέσουμε μια κριτική των εργατικών κύκλων και ένα σύντομο τελικό προγραμματικό κεφάλαιο (άμυνα του επαναστατικού κινήματος, γραφειοκρατία, θεαματική-εμπορευματική κοινωνία, επιστροφή της κοινωνικής επανάστασης, εργατικά συμβούλια, αταξική κοινωνία). Αυτό θα μπορούσε να είναι έτσι μια συνέχεια της "Μιζέριας των Φοιτητικών κύκλων" που θα αντιστοιχούσε σε ένα "Στρασβούργο των εργοστασίων" και η προϋπόθεση για το **Μανιφέστο** μας.

Τελικά, μου φαίνεται ότι το εγχείρημα του Μανιφέστου είναι ο τρόπος με τον οποίο αντιμετωπίζουμε την αναγκαιότητα μιας εξωτερικής παρουσίας των σχέσεων μεταξύ των θέσεων μας, τόσο μεταξύ τους όσο και με το πραγματικό κίνημα, και ότι αυτό έτσι προϋποθέτει την πραγματοποίηση όλων των άλλων διεκπερεωμένων θεωρητικών εργασιών που έχουν διατυπωθεί κατά την διάρκεια αυτής της συζήτησης. Για παράδειγμα η πρόταση του Ρενέ και του Ραούλ για μια προσούρα πάνω στα εργατικά συμβούλια και την κριτική του Πάνεκουκ, από τα τέσσερα κύρια προσχέδια που παρουσίασε ο Γκυ, τουλάχιστον η ανάλυση των "δύο συνακόλουθων αποτυχιών" (καθώς αναφέρονται στην διαδικασία του σχηματισμού συνειδητών επαναστατικών οργανώσεων και την κριτική της παρούσας διαδικασίας του καθαρά αυθόρμητου αγώνα) και συνδεδεμένη με την κριτική των συμβουλίων του παρελθόντος και της συμβουλευτικής ιδεολογίας, είναι ο καθορισμός της οπλισμένης συνοχής (η καταγραφή ενός προγράμματος) των νέων συμβουλίων, "που θα είναι καταστασιακά ή τίποτα". Ετσι η "Εισαγωγή στην πρακτική κριτική του εκσυγχρονισμένου παλιού κόσμου" ξεκινά την έρευνα για ένα πραγματικό αντιρεφορμισμό και για νέες μορφές μαζικής δράσης στην ανάπτυξη του προλεταριάτου προς ένα αυτόνομο κίνημα, η πρώτη φάση του οποίου εκδηλώνεται με σαμποτάζ, άγριες απεργίες και πάνω απ' όλα με νέες, σύγχρονες απαιτήσεις. Εκτός αυτού, θα είναι ακόμη απαραίτητο να επιστρέψουμε στο ζήτημα του καθορισμού της ιστορικής τάξης, κυρίως της εργατικής και της επαναστατικής της φύσης, καθώς συνεχίζει, εξαιτίας της υλικής της θέσης στην κοινωνία να φέρει την συνείδηση της ανθρωπότητας σαν σύνολο (Τόνυ: "πρέπει να επιβεβαιώσουμε ότι οι εργάτες μπορούν να γίνουν επαναστάτες και είναι οι μόνοι που μπορούν να το κάνουν αποτελεσματικά. Ραούλ: "ο δρόμος του εργάτη είναι άμεσος γιατί κρατά στα χέρια του την μοίρα του εμπορεύματος, αλλά αυτό που χρειάζεται να κάνει για να απελευθερωθεί από τον εκχυδαϊσμό και να πάψει νά 'ναι εργάτης είναι να συνειδητοποιήσει την δύναμή του. Η θετικότητά του είναι άμεση. Ο διανοούμενος είναι στην καλύτερη περίπτωση αρνητικός... Η κριτική μας πρέπει τώρα να αναληφθεί ουσιαστικά από τους εργατικούς κύκλους, την μηχανή του προλεταριάτου." Ουσιώδη κεφάλαια είναι τα εξής:

- Η ανάλυση του αμερικάνικου καπιταλισμού και της αμερικάνικης κοινωνίας με τις νέες της ταξικές διαβαθμίσεις.

- Η κριτική των σύγχρονων ιδεολογιών σε σχέση με το έμπρακτο ξεπέρασμα της πολιτικής οικονομίας και την καθυστέρηση της επανάστασης (πολεοδομία σαν καταστροφή της πόλης, η αυτοματοποίηση σαν απελευθερωτική στην ουσία της, η οικολογία σαν ηθική κρίση της σημερινής κοινωνίας που την εκβιάζει να αντιμετωπίσει την αναγκαιότητα να μεταμορφώσει η ίδια τις παραγωγικές σχέσεις, και συνδεδεμένος με όλα τα παραπάνω ο "σιτουασιονισμός" η κριτική της καθημερινής ζωής που διεξάγεται από την ίδια την

εξουσία).

- Η ανάλυση της υλικής πραγματικότητας στην εργασία και καταγραφή στην καθημερινή ζωή των κατακερματισμένων στοιχείων της ολότητας, ολόκληρου του ιστορικού εγχειρήματος, αυτού που, η εξαφάνιση της τέχνης, ο μαρασμός της φιλοσοφίας, η χρεωκοπία της επιστήμης, ήταν ανίκανες να καταργήσουν, αλλά αντίθετα το έχουν εισάγει παντού με το να κάνουν μια συγκεκριμένη κατάκτηση των εργατών οι οποίοι γίνονται έτσι συνειδητοί κληρονόμοι τους. Γενικά, υπάρχει ανάγκη να επιδιώξουμε την διεθνή στρατηγική της επανάστασης με πολιτικό-ιστορικά άρθρα σε διάφορες χώρες, πράγμα που σημαίνει, να συνεχίζουμε να μεταφράζουμε την "κοινωνία του θεάματος" με όρους σαν εκείνους του "η άνοδος και η πτώση της θεαματικής εμπορευματικής οικονομίας", και ακόμη περισσότερο επιθετικά προς αυτή την κατεύθυνση. (Μια καλή μετάφραση του προτοτύπου έχει ήδη εμφανιστεί στην Ιταλία).

Ενα ακόμη εγχείρημα που νομίζω ότι είναι χρήσιμο να προστεθεί είναι το εξής: ξεκινώντας με μια γρήγορη ανασκόπηση των επαναστάσεων του παρελθόντος (όπως έκανε ο Μαρξ στο μανιφέστο, ο Ενγκελς στην εισαγωγή στους "ταξικούς αγώνες στην Γαλλία", ο Τρότσκι στο "1905", ο Πάνενουκ στα "Εργατικά συμβούλια") να αναπτύξουμε μια απάντηση στο ερώτημα "γιατί η επόμενη επανάσταση θα είναι η τελευταία; "Η ιστορία του εργατικού κινήματος, πλευρές της οποίας έχουν πραγματευθεί σε διάφορα άρθρα, και της οποίας η κίνηση σκιαγραφήθηκε πλήρως στο "προλεταριάτο σαν υποκείμενο και σαν αναπαράσταση", μαζί με την κριτική του Ριεζέλ των σημαντικότερων στιγμών των συμβουλίων στο I.S. 12, είναι ακόμη πολύ μακριά από το να γίνουν ένα τετριμένο θέμα στο οποίο κάθε συνέπεια έχει ήδη ειπωθεί. Αλλά αυτό που μου φαίνεται ακόμη πιο ενδιαφέρον είναι να ξεκαθαρίσουμε γιατί οι σύγχρονες επαναστάσεις είναι στο εξής, και για πρώτη φορά, αποκλειστικά προλεταριακές, και αυτό σε μια εποχή που καταμαρτυρεί ένα αποφασιστικό μετασχηματισμό των εργατών και της ίδιας της εργασίας. Ετσι οι επαναστάσεις του παρελθόντος δεν κατάφεραν να επιτύχουν παρά περιθωριακά, αυτό χωρίς το οποίο η σύγχρονη επανάσταση δεν μπορεί καν να ξεκινήσει: το γεγονός ότι η νίκη μπορεί να κατακτηθεί μόνο απαιτώντας την ολότητα που επίσης εκφράζεται στο γεγονός ότι δεν υπάρχουν πια αγώνες παρά μόνο για την ολότητα. Κάποιος μπορεί να ξεκινήσει από μια καθορισμένη κριτική και μια δικαίωση του ρώσικου μπολσεβικισμού (του Τρότσκι και Λένιν σε σχέση με τις πραγματικές συνθήκες του ρώσικου προλεταριάτου, εκείνες οι συνθήκες όταν με την σειρά τους συσχετιστούν μ' αυτές του σύγχρονου προλεταριάτου, οι οποίες κάνουν τον μπολσεβικισμό αδύνατο και ταυτόχρονα τα συμβούλια απαραίτητα, "όχι πια στην περιφέρεια αυτού που δύει, αλλά στο κέντρο αυτού που ανατέλει". Αυτό θα γίνει επίσης μια επαλήθευση των γενικών θέσεων του Μαρξ: όσο οι υπάρχουσες παραγωγικές σχέσεις δεν έχουν εξασθενήσει και δεν έχουν έρθει σε αντίθεση με την ανάπτυξη των παραγωγικών δυνάμεων (με όλη την ιστορική έννοια που περιέχει η ανάπτυξη της ίδιας της επαναστατικής τάξης και της συνείδησης που παράγει την ιστορία), η επανάσταση περιέχει το μεγαλύτερο ρίσκο που δεν έχει αποφευχθεί ποτέ, του να ηττηθεί και να οδηγήσει σε ένα εκσυγχρονισμό της εξουσίας. Κάθε επανάσταση απελευθερώνει όλες τις δυνατότητες (τόσο στο 1789 όσο και στα 1871 και το 1917) αλλά σε τελική ανάλυση πραγματώνει μόνο εκείνες που αντιστοιχούν στο επίπεδο που ανταποκρίνεται στην ανάπτυξη των παραγωγικών δυνάμεων. Ανάμεσα σε όλες τις δυνατότητες που ανοίγει κάθε επανάσταση για τον εαυτό της, φαίνεται πάντα να διαλέγει την κοντινότερη. Όλες οι δυνατότητες υπάρχουν πριν από αυτήν, αλλά μερικές από αυτές παραμένουν αόρατες ενώ άλλες βρίσκονται στην σκέψη του καθένα, είναι προφανές ότι η καθημερινή ζωή, η άμεση σχέση με τον υπάρχοντα κόσμο είναι αυτή που τις τοποθετεί εκεί. Αυτό μπορεί το

ίδιο καλά να εκφραστεί με το να πούμε ότι σ' όλες τις επαναστάσεις η άρνηση δεν είναι ποτέ απόλυτη, ότι το θετικό παίζει μεγάλο ρόλο, είτε σαν θετικό είτε αντίστροφα σαν ντετερμινισμός της άρνησης, εάν η συνθήκη της νίκης συνίσταται στον υποβιβασμό του προγενέστερου, συνίσταται επίσης πάντοτε στο ενδυνάμωμα του επερχόμενου, με το να επαναφέρει το θετικό στις αντικειμενικές του βάσεις.

Μου φαίνεται επίσης ότι έχουμε φτάσει στο σημείο όπου πρέπει να διασχίσουμε όλη τη σιτουασιονίστικη θεωρία από την κορυφή ως την βάση και να την ξαναγράψουμε, ενδιαφερόμενοι για τις μεσολαβήσεις που έχουμε διαπραγματευθεί τόσο γρήγορα και για τα ζητήματα τα ρήγματα των οποίων έχουμε αφήσει ανοιχτά. Η αναγνωρισμένη αξία των γραμμένων βιβλίων, για παράδειγμα (βιβλία που στην παρούσα περίοδο οι εργάτες πρέπει να αρχίσουν να διαβάζουν) προφανώς εξαρτάται από την αναγκαιότητα του ξεπεράσματος της στιγμής της έναρξης των εχθροπραξιών σε ένα καινούργιο μέτωπο της σύγχρονης κριτικής (...)

Συμπερασματικά εμείς δεν είμαστε επικεφαλής σ' αυτό το ξεκίνημα μιας εποχής: είναι το ξεκίνημα μιας εποχής και για μας τους ίδιους επίσης. Η I.S. είναι ικανή να σκιαγραφήσει, συμπυκνώσει σε λίγες φράσεις, πολλές από τις θεμελιακές εναλλακτικές λύσεις και ίσως όλες τις κατευθύνσεις της σύγχρονης ανάπτυξης, αλλά είναι ακριβώς γι' αυτό τον λόγο που μπαίνει κυριολεκτικά το ζήτημα ενός νέου ξεκινήματος. Εκτός από το θέαμα, την κριτική της καθημερινής ζωής, μερικά σύντομα, αν και εξαιρετικά πολιτικο-ιστορικά κείμενα για επαναστάσεις, και φυσικά την ανάλυση του Μάη). Η πιο σημαντική θεωρητική κατάκτηση μας μέχρι τώρα είναι η θεωρητική μέθοδός μας, που πρέπει να επαληθευτεί σε έναν αριθμό συγκεκριμένων πλευρών εμβαθύνοντας την ίδια την θεωρία με ένα αποφασιστικό τρόπο, ακριβώς επειδή "η δύναμη του πνεύματος δεν είναι τόσο μεγάλη από μόνη της όσο γίνεται με την εξωτερική του". Εχουμε ήδη γράψει σε δόσεις την "γερμανική ιδεολογία" μας, αλλά τα "χειρόγραφα 1844" θα γίνουν το κείμενο που προτείνει ο Γκυ για την ιστορική εκτροπή-οικειοποίηση του Μαρξ. Εχουμε αρχίσει να σκεφτόμαστε το "Μανιφέστο" μας την ίδια στιγμή με την "κριτική του προγράμματος της Γκόττα" μας. Ακόμη δεν προερχόμαστε μόνο από τον Χέγκελ και τον Μαρξ. Η "πραγματεία σαβουάρ-βιβρ" απλώς άνοιξε τον δρόμο, η αντιουτοπία είναι μια ανεξερεύνητη γη από την οποία κανείς δεν έχει επιστρέψει ακόμη. Είναι η ίδια η αντιουτοπία, που έγινε δυνατή στις βάσεις της σύγχρονης κοινωνίας, που πρέπει να γεμίσει τα χάσματα που έμειναν από τις "ανεπάρκειες" του Μαρξ, όπως ακριβώς πρέπει η ίδια να αποδωθεί διαλεκτικά και να βρει μια πρακτική χρήση.

Πάολο Σαλβαντόρι

ΠΑΡΑΤΗΡΗΣΕΙΣ ΣΤΗΝ Ι.Σ. ΣΗΜΕΡΑ

(αποσπάσματα)

1

Βρίσκομαι σε συμφωνία με το κείμενο του Πάολο ("προσωρινές θέσεις" Μάης 1970) εκτός από δύο ελάχιστες διαφορές. Πρώτα, στην σελ. 5 της Γαλλικής μετάφρασης, νομίζω ότι είναι αναγκαίο να διερευνηθεί διαλεκτικά κάπως περισσότερο το ζήτημα της σχέσης του μπολσεβικισμού με την καθυστέρηση των παραγωγικών δυνάμεων στην Ρωσία, υποδεικνύοντας τον σημαντικό ρόλο του Μπολσεβικισμού του Λένιν σαν παράγοντα επιβράδυνσης και οπισθοδρόμησης αυτού του κεντρικού μέρους των παραγωγικών δυνάμεων της επαναστατικής ταξικής συνείδησης. Αλλού (σελ. 7) ο Πάολο χαρακτηρίζει αυτήν την διατύπωση σχετικά με το τί η Σ.Δ., έχει επί τόσο καιρό καταφέρει να εκπληρώσει -το στοιχείο της υπόσχεσης υπερτερεί ακόμη του στοιχείου της πραγμάτωσης- σαν μια "ασήμαντη υπερβολή". Αντίθετα, βρίσκω αυτή τη φράση απόλυτα αληθινή, χωρίς καμία υπερβολή. Μ' αυτές τις θέσεις του Πάολο και έναν αριθμό από εκείνες που εκφράστηκαν από διάφορους συντρόφους, ιδιαίτερα του Ρενέ, του Ραούλ και του Τόνυ (όπως και η πολύ σωστή επιμονή του Τζιανφράνκο στην ανάπτυξη από μέρους μας κάποιων οικονομικών αναλύσεων, πιο συγκεκριμένα), μου φαίνεται ότι έχουμε μια ουσιαστική βάση από την οποία μπορούμε όλο και πιο συγκεκριμένα να αναπτύξουμε, και την στρατηγική ανάλυσή μας και την θεωρητικο-πρακτική δραστηριότητά μας.

2

Εντούτοις, μερικά σημεία που απομένουν να εξεταστούν είναι χρήσιμα γι' αυτήν την συζήτηση (αν και ήδη έχουν υποδεχτεί σε κείμενα του Ρενέ, του Ρενέ-Ντοναντιέν και δικά μου). Σωστά ο Πάολο έθεσε σε παρένθεση αυτά τα προκαταρκτικά, γιατί έχουν κάποια άμεση σχέση με το προγραμματικό του σχεδιογράφημα, και έδωσε προσοχή, σε μια τελική σημείωση να κάνει την ιδιαίτερη σημασία του κειμένου του εξαρτημένη από το ενδεχόμενο της πρακτικής ανάλυσης τους. Ετσι πρέπει τώρα να κάνουμε μια προσπάθεια να καθορίσουμε περισσότερο συγκεκριμένα αυτές τις δυσκολίες, που είναι ταυτόχρονα αρχαϊσμοί στην ίδια την ιστορική ανάπτυξή μας και προϋποθέσεις που πρέπει να κατέχουμε πριν πραγματικά αναλάβουμε την πραγμάτωση πιο προχωρημένων προοπτικών (...)

4

Μετά τέσσερεις μήνες αυτής της συζήτησης προσανατολισμού και δεν έχουμε δει να εμφανίζεται καμιά θεωρητική παρέκλιση· και αυτό ήταν αρκετά αναμενόμενο. Αλλά αρχίζει κανείς να απορεί μήπως αυτά τα κείμενα -που οδηγούν στην ίδια γενική κατεύθυνση και πολλά από τα οποία περιέχουν εξαιρετικά σημεία- συσσωρεύονται σαν τόσους και τόσους μονολόγους καθώς σπάνια χρησιμοποιούνται. Για να διευκρινίσω τι εννοώ εξετάζοντας αυτήν την ελλιπή χρήση της θεωρίας: Όπως ο Μαγκκρίτ μπορούσε να ζωγραφίζει μια πίπα και να γράφει στον πίνακα "αυτό δεν είναι πίπα", το να διακηρύξει κανείς ότι δεν διαχωρίζει την θεωρία και την πρακτική δεν σημαίνει ότι κάνει πρακτική της θεωρίας, και

η τοποθέτηση της επαναστατικής θεωρίας στην πρακτική δεν αναβάλλεται μεσσιακά μέχρι την νίκη της επανάστασης, απαιτείται σ' όλη την διάρκεια της συνολικής διαδικασίας της επαναστατικής δραστηριότητας. Παρόμοια (και αυτό επίσης είναι μια θεωρητική μόνο παρατήρηση, αλλά αναγκαία) όλοι φυσικά αρνούμαστε να θεωρήσουμε ακόμη και την πιο βασική θεωρητική δραστηριότητα σαν πρακτικά διαχωρίσιμη ακόμη και από την πιο ευκρινώς πρακτική δραστηριότητα. Και η πιο απλή διατύπωση της επαναστατικής θεωρίας είναι ακατανόητη χωρίς μια πολύ συγκεκριμένη πρακτική, και ούτω καθεξής. Ακόμη και σε μια οδομαχία πρέπει να σκέφτεσαι. Αλλά αν αφήσουμε κατά μέρος αυτές τις γνωστές διαλεκτικές αλήθειες σε καθορισμένες περιπτώσεις, μπορούμε να αναλογιστούμε την πιο κοινή συγκεκριμένη κατάσταση στην οποία τα διαλεκτικά άτομα αποκαλύπτονται σαν τέτοια (ακόμη και αν πολλοί από αυτούς δεν έχουν το διανοητικό υπόβαθρο που θα τους καθιστούσε ικανούς να μιλήσουν γύρω από την διαλεκτική ή να γράψουν θεωρία σε διαλεκτικά επίπεδα). Οι άνθρωποι συναντιώνται. Συζητούν για το πως καταλαβαίνουν τον κόσμο και για το τι μπορούν να κάνουν σ' αυτόν. Κρίνουν ο ένας τον άλλο καθώς κρίνουν τον κόσμο τους, και ο καθένας κρίνει τις κρίσεις του καθενός τους. Εάν υπάρχει κάποιο κοινό εγχείρημα πρέπει να ξέρουν, σε διάφορες στιγμές τι έχει γίνει αυτό το εγχείρημα. Η επιτυχία ή αποτυχία τους μετριέται από την πρακτική και την συνείδηση της πρακτικής τους. (Μπορεί οι ίδιοι σωστά ή λανθασμένα, να χαρακτηρίσουν τις αποτυχίες και επιτυχίες τους σαν δευτερεύουσες ή αποφασιστικές· το αποτέλεσμα μπορεί αργότερα να αναιρεθεί και αυτοί να ενημερωθούν ή να το έχουν ξεχάσει) κ.λ.π., κ.λ.π. Με μια λέξη, είναι σ' αυτή την προσχεδιασμένη και θεωρητικοποιημένη δράση (που είναι επίσης η θεωρία που δοκιμάζεται στην πράξη) όπου οι επαναστάτες διαλεκτικοί πρέπει να αναγνωρίσουν όσο το δυνατό καλύτερα τα αποφασιστικά στοιχεία ενός περίπλοκου προβλήματος, την πιθανή ή τροποποιήσιμη (από αυτούς) αλληλοεπίδραση αυτών των στοιχείων, τον αποφασιστικό χαρακτήρα της στιγμής σαν αποτέλεσμα, όπως και της προοδευτικής του άρνησης. Αυτό είναι το πεδίο του ποιοτικού όπου τα άτομα, οι πράξεις τους, οι σημασίες και η ζωή γνωρίζονται μεταξύ τους, και όπου είναι αναγκαίο να γνωρίζουν πως να γνωρίζουν. Αυτή είναι η παρουσία της ιστορίας στην καθημερινή ζωή των επαναστατών. Εσείς σύντροφοι θα πείτε σίγουρα ότι οι προηγούμενες γραμμές είναι πολύ κοινότητες, και αυτό είναι κατά κάποιο τρόπο αληθινό (...)

6

Αφήνοντας κατά μέρος το γεγονός ότι όλα τα τεύχη της I.S. περιλαμβάνουν ορισμένες προσωπικές συνεισφορές (συχνά αξιοσημείωτες και μερικές φορές παράφωνες), μπορεί να ειπωθεί ότι το μεγαλύτερο τμήμα των ανώνυμων μερών των τευχών 1 - 5 παρήχθη με ένα αληθινά συλλογικό τρόπο. Τα τεύχη 6 - 9 έγιναν επίσης σχετικά συλλογικά, κυρίως από τον Ραούλ, τον Ατίλα και μένα. Αλλά από τον αριθμό 10 και μετά ανακάλυψα τον εαυτό μου να έχει αναλάβει σχεδόν όλη την ευθύνη για την προετοιμασία κάθε έκδοσης. Και αυτό που μου φαίνεται ακόμη τρομακτικό και νοσηρό είναι ότι θεωρώ -χωρίς προκατάληψη, ελπίζω- αυτά τα τρία τεύχη σαν ακριβώς τα καλύτερα της σειράς! Αυτή η κατάσταση ήταν κάπως συσκοτισμένη για μένα στους αριθμούς 10 και 11 χάρις σε ένα μικρό (αλλά ευπρόσδεκτο) ποσό συνεργασίας του Μουσταφά. (Αναφέρομαι ακόμη στα κείμενα που εκδόθηκαν ανυπόγραφα). Ξέρουμε ότι η εξαφάνιση του Μουσταφά ακριβώς στο μέσο της προετοιμασίας του αριθμού 12 (αν και αφού συνεισέφερε το κείμενο για την Τσεχοσλαβική) τοποθέτησε τα πράγματα σε ένα σκανδαλώδες σημείο, καθώς την ίδια στιγμή τα μέλη του Γαλλικού τομέα διπλασιάστηκαν. Ετσι αμέσως μετά παραιτήθηκα από την "διεύθυνση"

του περιοδικού, κυρίως με σκοπό να μη γίνω συνέννοχος σε ένα είδος θεαματικού ψέματος, καθώς όλοι είχαμε πολλές ευκαιρίες να κατανοήσουμε την απομάκρυνσή μας από αυτήν την υποχρέωση που προκύπτει από τις διατυπωμένες αρχές μας. Ένας χρόνος πέρασε από τότε που τέθηκε αυτό το πρόβλημα, και οι σύντροφοι υπεύθυνοι της έκδοσης τώρα αρχίζουν να τοποθετούν τους εαυτούς τους σε μια θέση για να το επιλύσουν. Χωρίς αμφιβολία θα επιτύχουν οικειοποιούμενοι τελικά τις μεθόδους που ήταν "επίσημα" δικές τους για αρκετά χρόνια (...)

8

Αυτή η ανεπάρκεια συλλογικής δραστηριότητας (και σίγουρα δεν θέλω να πω ότι δεν συζητήσαμε, αποφασίσαμε και διεκπεραιώσαμε συλλογικά ένα συγκεκριμένο αριθμό πράξεων και κειμένων, ακόμη και κατά την διάρκεια των δύο τελευταίων χρόνων) είναι ευδιάκριτη κύρια -στον Γαλλικό τομέα- σαν ένα είδος γενικής αποστροφής σε κάθε κριτική που αναφέρεται σε κάποιο ιδιαίτερο γεγονός ή σε κάποιον από μάς. Αυτό ήταν καταφανές στην συνάντηση της 14ης Ιουλίου. Η αμυδρότερη κριτική εκλήφθηκε σαν μια γενική αμφισβήτηση, σαν απόλυτη δυσπιστία, εκδήλωση εχθρότητας, κ.λ.π. Και αυτή η ευαίσθητη αντίδραση δεν εκφράστηκε μόνο από τον σύντροφο που κριτικάρονταν. Οι σύντροφοι στην I.S. είναι πολύ γρήγοροι και επιδέξιοι στο να κρίνουν τους φιλοσοφισιονιστές (τα διαδοχικά κείμενα του αδύναμου C.R.Q.S. για παράδειγμα) ένα προσόν όμως ελάχιστης σημασίας. Αλλά όλοι σχεδόν εκδηλώνουν μια περίεργη απροθυμία όταν χρειάζεται να κρίνουν κάποιο μέλος της I.S. Είναι φανερά ανήσυχoi ακόμη και όταν κάποιος άλλος το κάνει. Δεν μπορώ να πιστέψω ότι κάποια απατηλή ευγένεια βρίσκεται στην ρίζα αυτού του γεγονότος. Πρέπει λοιπόν να είναι μια συγκεκριμένη κόπωση που θέτει αυτή τη στιγμή σε συζήτηση το ζήτημα που πραγματικά σημάδεψε το κίνημά μας: τα πράγματα που ριψοκινδυνεύσαμε επιτυχάνοντας ή αποτυγχάνοντας. Σε όλες τις περιπτώσεις ποτέ μια κριτική δεν προωθήθηκε από άλλους συντρόφους και κανείς (εκτός περιπτώσιακά από τον κριτικαριζόμενο σύντροφο) δεν εργάστηκε να εξάγει από αυτή κάποια συμπεράσματα που θα μπορούσαν να ήταν χρήσιμα για την μετέπειτα συλλογική δράση τους. Ετσι η I.S. έχει μια τάση να παγιωθεί σε ένα διαρκές και θαυμαστό παρόν (σαν κάποιο λίγο ή πολύ θαυμαστό παρελθόν να συνεχίζεται σ' αυτή). Αυτή η πολύ ιστορική ή και πρακτική αρμονία διασπάται σε δύο μόνο στάσεις, σε μια μόνο "πραγματική", και σε μια άλλη μόνο θεαματική. Ετσι όταν μια κριτική πραγματικά παίρνεται στα σοβαρά και οδηγεί σε πρακτικές συνέπειες (επειδή το γεγονός είναι τόσο κατάφορο που ο καθένας απαιτεί αυτό το συμπέρασμα) κάποιο άτομο διαγράφεται. Διώχνεται από την αρμονική κοινότητα πιθανόν κι αν ακόμη δεν είχε ποτέ πριν κριτικαριστεί, ή μόνο μια φορά και εν συντομία. Οσο για το φαινομενικό σπάσιμο της συνηθισμένης μιας άνεσης γίνεται μ' αυτό τον τρόπο: Μια κριτική έγινε ή ένα ελάττωμα της δράσης μας υποδείχτηκε. Ο καθένας συνεχίζει μ' αυτή την κριτική, συχνά χωρίς καν να ενοχλήσει τον εαυτό του ασχολούμενος μ' αυτή, το ζήτημα φαίνεται καθαρό και αναντίρρητο αλλά πληκτικό (και ελάχιστη προσοχή δίνεται στην πραγματική θεραπεία του). Αλλά αν κάποιος έχει επιμένει στο ζήτημα, ο καθένας παραδέχεται ότι η λεπτομέρεια είναι πράγματι κακό πράγμα. Και ο καθένας αμέσως αποφασίζει ότι δεν πρέπει να συνεχισθεί, ότι τα πράγματα πρέπει να αλλάξουν, κ.λ.π. Αλλά καθώς κανείς δεν ενοχλείται να ασχοληθεί με τους πρακτικούς τρόπους και μέσα, αυτό παραμένει ευσεβής πόθος και το πράγμα μπορεί κάλλιστα να επανέλθει δέκα φορές, και την δέκατη φορά ο καθένας να έχει ήδη ξεχάσει την ένατη. Το γενικό αίσθημα εκφρασμένο όχι τόσο στις απαντήσεις όσο στην σιωπή, είναι καθαρά αυτό: "Γιατί να τα δραματοποιού-

με;" Αλλά αυτή είναι ψευδής ιδέα επειδή δεν είναι ζήτημα δράματος και η επιλογή δεν είναι μεταξύ δράματος και ησυχίας. Αλλά μ' αυτό τον τρόπο το πρόβλημα, όταν πραγματικά εξετάζεται, εξετάζεται μόνο δραματικά, όπως απέδειξαν πολλές από τις διαγραφές μας (...)

9

(...) Μνημόνευσα την πρόθυμη κριτική των σφαλμάτων των φιλοσιτουασιονιστών, όχι με σκοπό να πω ότι δεν είναι δικαιολογημένη, αλλά με σκοπό να σημειώσω ότι οι φιλοσιτουασιονιστές δεν είναι το κύριο σημείο αναφοράς μας (περισσότερο από ότι η ΙΟ ή οι αριστεριστές γραφειοκράτες). Το κύριο σημείο αναφοράς μας είναι ο ευατός μας, η λειτουργία μας. Η υπανάπτυξη της εσωτερικής κριτικής στην Ι.Σ. καθαρά δηλώνει, την ίδια στιγμή πως συνεισφέρει προς την υπανάπτυξη της (θεωρητικο-πρακτικής) δράσης μας (...)

11

Πιστεύω ότι όλα αυτά είναι ένα σύμπτωμα μιας διορθώσιμης ανεπάρκειας: μερικοί σιτουασιονιστές στερούνται συμφωνίας με την πρακτική τους. Σχεδόν πάντα θυμάμαι τις φορές που έσφαλα και το ομολογώ, συχνά ακόμη κι όταν κανείς δεν μου τις υπενθυμίζει. Οδηγούμαι να σκεφτώ ότι αυτό συμβαίνει επειδή σπάνια σφάλω, μη έχοντας αποκρύψει ποτέ το γεγονός ότι δεν έχω τίποτε να πω στα διάφορα πράγματα που αγνωώ, και από συνήθεια έχοντας στο μυαλό διάφορες αντιφατικές υποθέσεις για την πιθανή ανάπτυξη συμβάντων όταν δεν διακρίνω ακόμη ένα ποιοτικό άλμα σ' αυτά. Μιλώντας εδώ για τον ευατό μου θα ήθελα παρ' όλα αυτά να πιστεύω ότι, όπως θα το έθετε ο Ραούλ, μιλώ επίσης και για μερικούς άλλους. Και, σαν πρόβλεψη, για όλους εκείνους τους συντρόφους που θα αποφασίσουν να αυτοδιευθύνουν συνειδητά την βασική τους δραστηριότητα (...)

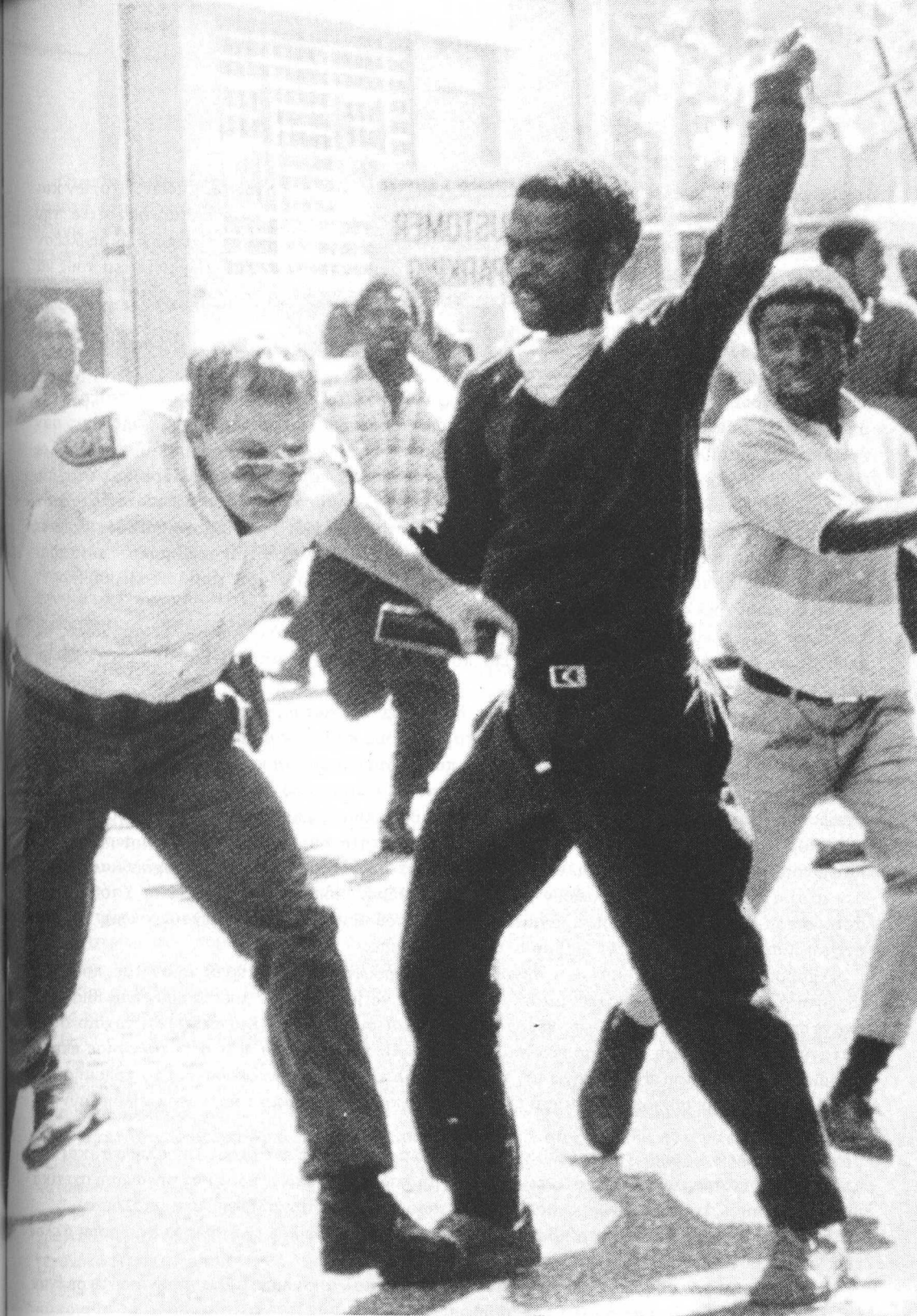
15

Το στυλ οργάνωσης που ορίστηκε από την Ι.Σ. και αυτό που είχαμε προσπαθήσει να πραγματώσουμε δεν είναι αυτό των συμβουλίων ή ακόμη αυτό που διατυπώσαμε γενικά για τις επαναστατικές οργανώσεις, είναι κάτι ιδιαίτερο, συνδυασμένο με τα καθήκοντά μας όπως τα κατανοούμε επί τόσο καιρό. Αυτό το στυλ είχε φανερές επιτυχίες. Ακόμη και τώρα δεν μπαίνει ζήτημα κριτικής της αποτελεσματικότητάς του: εάν ξεπεράσουμε με επιτυχία τα παρόντα προβλήματα της φάσης της εισαγωγής σε μια "νέα εποχή" θα συνεχίσουμε να είμαστε περισσότερο "αποτελεσματικοί" από πολλούς άλλους, και αν δεν τα ξεπεράσουμε δεν είναι και τίποτε τόσο σημαντικό το να διαδώσουμε σύντομα ή λίγο αργότερα μερικές εκδόσεις και πολεμικές. Ετσι δεν κριτικάρω για αναποτελεσματικότητα αυτό το στυλ οργάνωσης αλλά το ουσιαστικό γεγονός ότι αυτή τη στιγμή αυτό το στυλ δεν εφαρμόζεται πραγματικά μεταξύ μας. Αν, παρ' όλα τα πλεονεκτήματά της, η οργανωτική μας φόρμουλα έχει αυτό το μοναδικό σφάλμα να μην είναι πραγματική, είναι φανερό ότι με κάθε κόστος θα πρέπει να την κάνουμε πραγματική ή αλλιώς να την απαρνηθούμε και να επινοήσουμε ένα άλλο στυλ οργάνωσης, είτε για μια συνέχιση της Ι.Σ., είτε για επανένωση σε άλλες βάσεις, για την οποία η νέα εποχή αργά ή γρήγορα θα δημιουργήσει τις συνθήκες. Σε κάθε περίπτωση, μιλώντας με την φράση του Πάολο, οι περισσότεροι από μας "δεν θα σταματήσουμε να χορεύουμε". Πρέπει μόνο να σταματήσουμε να προσποιούμαστε.

Εφόσον το παρόν πρόβλημα δεν είναι σε απλό θεωρητικό επίπεδο (και αφού παραποιείται όταν κάνουμε θεωρητικές συζητήσεις, που είναι περισσότερο χωρίς πρακτικό περιεχόμενο καθώς άμεσα οδηγούν σε μια ομοφωνία χωρίς συνέπειες), δεν νομίζω ότι μπορούμε να το διακανονίσουμε δημιουργώντας τυπικές τάσεις (και ακόμη λιγότερο ξεχνώντας το). Νομίζω ότι ο καθένας μας πρέπει πρώτα απ' όλα να φτάσει μαζί με κάποιον άλλον στο υασιονιστή, επιλεγμένο σύμφωνα με τις κλίσεις και τις εμπειρίες του και μετά από διεξοδική συζήτηση, σε μια θεωρητικο-πρακτική συμφωνία που θα υπολογίζει όλα τα στοιχεία που ήδη μας απασχολούν (και αυτά που πιθανόν να εμφανιστούν κατά την συνέχιση αυτής της συζήτησης). Αυτή η συμφωνία μπορεί μετά, με την ίδια φρόνηση, να επεκταθεί σε έναν άλλον κ.λ.π. Θα μπορούσαμε μ' αυτόν τον τρόπο πιθανόν να φτάσουμε σε μερικές ομαδοποιήσεις που θα ήταν ικανές να κάνουν διάλογο μεταξύ τους, να αντιτεθούν η μια στην άλλη ή να έρθουν σε συμφωνία. Η διαδικασία μπορεί να είναι μακρά (αν και όχι απαραίτητα) και πιθανόν να είναι ένας τρόπος να τοποθετηθεί στην πρακτική ή προοπτική, που τοποθετήθηκε πριν μερικούς μήνες αλλά που σπάνια αναπτύχθηκε έκτοτε, της "επανάωσης της Ι.Σ." (χωρίς τυπικά να ξεπεραστεί η παρούσα συμφωνία, αλλά εδώ και τώρα προπαρασκευάζοντας το μέλλον της). Θέλω να πω μόνο ότι είναι καιρός να ψάξουμε συγκεκριμένα άτομα πίσω από την τωρινή καταφανή αφαίρεση της "οργάνωσης της Ι.Σ.", και να ανακαλύψουμε τι αληθινά θέλουν και μπορούν να κάνουν. Χωρίς να διακηρύσουμε ότι αυτό σίγουρα θα παράγει μια μόνιμη ασφάλεια για το μέλλον, θα μπορούσε τουλάχιστον να οδηγήσει σε μια γενική γνώση και έτσι να εξετάσουμε όλες τις δυσκολίες και τις αποθαρυντικές εντυπώσεις που ήδη έχουν σημειωθεί. Θα πρέπει ακόμη να μιλάμε για όλα αυτά πρώτου οι πράξεις μας επιτρέψουν να σωπάσουμε.

Γκυ Ντεμπόρ (27 Ιουλίου 1970)

Είναι αυτό η αληθινή αγάπη;

(καθε οίκτος για τους εχθρούς της ελευθερίας είναι απάνθρωπος)

Στις αρχές του '80 παρευρεθήκαμε μάρτυρες μιας απότομης ανάπτυξης ομάδων, ατόμων και κριτικής και επίσης στον εκφυλισμό τους λίγα χρόνια αργότερα. Θεωρώντας σαν ήττα την αποσύνθεση του πνεύματος παρεούλας κάτω απ' το οποίο είχαν μάθει να λειτουργούν επέλεξαν να δραματοποιήσουν αυτή την ψεύτικη ήττα και να φαιδροποιήσουν την αληθινή ήττα τους να αντιμετωπίσουν, δηλαδή, νέες συνθήκες και νέους ανθρώπους με αμείωτη την πίστη τους στην "παλιά" αναγκαιότητα.

Και βέβαια αυτό που απέτυχε σ' αυτούς δεν ήταν η επανάσταση αλλά οι ψευδαισθήσεις για την επανάσταση που υπήρχαν στα κεφάλια τους.

Η τραγωδία και η κωμωδία αποτελώντας τις δύο όψεις του ίδιου νομίσματος που παίζανε στο μεγάλο φιλιπεράκι του "γίγνεσθαι" παρουσιάστηκε αργότερα στο καντράν της ζωής τους σαν θεαματικό παραμύθι όπου όλες οι ιδεολογίες είχαν τους ρόλους τους και όπου όλοι οι ρόλοι απέκτησαν την ιδεολογία τους. Ο εκφυλισμός μέσα από τα ναρκωτικά -ουδέτερα κατ' αρχήν- οδήγησε σε άλλους χειρότερους εκμαυλισμούς. Στην αποδοχή της ιδεολογίας τους, στην αστυνομική αντίληψη της ιστορίας, σε συμπάθεια για τον "ένοπλο", σε "οικογενειακούς" έρωτες και σε φαιδρότητες κλεφτοκοτάδικου τύπου, όπου συμμορίες ηλιθίων (μικροέμποροι, "μεταπράτες" και λαϊκοί μπουκαδόροι) θέλησαν να ζήσουν το θεαματικό ψέμμα του Ζακ Μερσίν!

Τέλος κάποιοι τρελλάθηκαν και κάποιοι γύρισαν σπίτια τους.

Εμείς απ' την πλευρά μας θα προσπαθούσαμε να δούμε με κατανόηση πολλές απ' αυτές τις πτώσεις αν δεν υπήρχαν σ' αυτές στοιχεία που μας γεμίζουν με απορία και μας ενοχλούν με φρικτές υποψίες.

Απορούμε καταρχήν όταν κανένας τους δεν κάνει την αυτοκριτική του και ενοχλούμαστε όταν όλοι τους είναι πάντα έτοιμοι να κριτικάρουν τους πάντες και την εποχή.

Απορούμε όταν οι όποιες προσωπικές τους πίκρες για άτομα και καταστάσεις γίνονται πίκρα για την επανάσταση και ενοχλούμαστε όταν τοποθετούνται τόσο χυδαία απέναντί της σαν να φταίει αυτή για τους λάθος συντρόφους και τις λάθος επιλογές που διάλεξαν να κάνουν.

Απορούμε ακόμα, όταν βουλιάζουν στην παθητικότητα και στον συμβιβασμό σωπαίνοντας κοινωνικά (και εφευρίσκοντας γι' αυτό χίλιες-δυο ευτελείς δικαιολογίες) και ενοχλούμαστε όταν δεν σταματάν να κουτσομπολεύουν και να "σχολιάζουν" ιδιωτικά, την Μεγάλη Υπόθεση και αυτούς που την υπηρετούν, για πράγματα δηλαδή, που δεν θά 'πρεπε να έχουν γνώμη απ' την στιγμή που σήκωσαν την λευκή σημαία της παράδοσης.

Απορούμε τέλος όταν κάποιοι αρνούνται την "ρουφιανιά" που είναι ίδιον του πρεζάκια (δυνητικά όλοι τους) και ενοχλούμαστε όταν θέλουν να μεταφέρουν αρετές που είναι ίδιον του επαναστάτη (π.χ. εντιμότητα) σε θέματα πρέζας και συμμοριών. (Και δεν είναι τυχαίο ότι η καταγέλαστη αντίληψη του "αρσενικού" στυλ βρήκε πιο ευάλωτα και στρατολόγησε εκείνα ακριβώς τα άτομα που είχαν πληγεί απ' αυτό το στυλ και που δεν μπόρεσαν να το πολεμήσουν, κοινοποιώντας την αθλιότητά του και ζητώντας συμπαράσταση από τους κατάλληλους συντρόφους).

Εν κατακλείδι έχουμε την κεντρική απορία, γιατί δεν μιλάνε επιτέλους την αλήθεια, και την ακόμα κεντρικότερη ενόχληση, ότι, πώς την στιγμή που ευνοούν το ψεύδος και την σιωπή σχετικά με το κεντρικό ζήτημα θέλουν να μας πείσουν πως θα πούνε την αλήθεια στα υπόλοιπα;

Η αλήθεια είναι για να μεταβιβάζεται και οι πικραμένοι φίλοι της σιωπής ας βρουν άλλον τρόπο να κρύψουν την ήττα και τον συμβιβασμό.

Αφήνουμε λοιπόν τον πρόλογο που κλείνει το κεφάλαιο ντοκουμέντα-φλεγόμενη νιότη σε έναν "παλιό μας φίλο" (και παλιό φίλο της αλήθειας;).

ΓΙΑΤΙ ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΜΙΑΗΣΟΥΜΕ

Όταν η αλήθεια για κάποιο γεγονός είναι γνωστή μόνο σ' αυτούς που έχουν λόγους να θέλουν να είναι μυστική και στους άλλους που θέλουν να τους βλάψουν, θα πρέπει οι δεύτεροι για να είναι το κακό ανεπανόρθωτο για τους πρώτους, να παρουσιάσουν την αλήθεια χωρίς χρονοτριβή -αλλά όχι χωρίς σκέψη- σ' αυτούς τους τρίτους που ενάντια τους αυτά τα γεγονότα κύρια κατευθύνονται.

Χωρίς χρονοτριβή γιατί η αλήθεια όταν παραμένει ανάμεσά μας για πολύ καιρό, βλαβερή για μας θα γίνει και ύστερα άχρηστη, μια που περισσότερο με ψέμα στο τέλος θα μοιάζει. Βλαβερή στο μέτρο που η επιθυμία τους, θα συμφωνεί με την απόφασή μας το γεγονός τής αλήθειας να μείνει σε μας, που γνωρίζοντάς μας με ευκολία θα μας εξοντώσουν όποτε θελήσουν. Άχρηστη γιατί αυτοί "ελέγχοντας το παρελθόν ελέγχουν το μέλλον και ελέγχοντας το παρόν ελέγχουν το παρελθόν".

Να λοιπόν μερικοί λόγοι για να πολεμάμε τη λήθη των γεγονότων αφού σκοπός μας είναι να αποφύγουμε το DE' FACTO γεγονός της λήθης και τις ολέθριες επιπτώσεις του. Βέβαια "ότι τώρα είναι αλήθεια, ήταν αλήθεια από πάντα για πάντα, όμως αυτό δεν πρέπει μόνο να μείνει στη σκέψη μας".

Είναι σκόπιμο λοιπόν να μεταφέρουμε τις σκέψεις, τις πράξεις και τη συνείδησή μας, στο κέντρο της κίνησης των προλεταριοποιημένων στρωμάτων του πληθυσμού, δίνοντας έτσι ένα τέλος στο διαχωρισμό ανάμεσα σε μας και στους τρίτους και μια ώθηση στο τέλος των διευθυντών.

Όσοι ακόμα δεν πείσθηκαν, ας σκεφτούν και τούτο: το ότι δηλαδή "δεν είναι ποτέ καλό ν' αμύνεσαι γιατί η νίκη στην επίθεση ανήκει". Ο αυτοπεριορισμός στην άμυνα διδάσκει να μη μιλάμε στους ανθρώπους για το κάθε τι που σκεφτόμαστε από το φόβο της επικείμενης καταστολής. Όμως το μόνο που μπορεί να εγγυηθεί η απόφαση αυτή, είναι η μη άμεση χρονικά καταστροφή από αυτή τη δράση του γεγονότος για το οποίο δε μιλήσαμε. Όμως μήπως μ' αυτή τη μέθοδο δεν θα βρεθούμε κάποια μέρα μπροστά στο έγκλημα της σκέψης; Τότε άραγε θα αποφασίσουμε να μη

σκεφτόμαστε;

Ο ΚΙΝΔΥΝΟΣ ΘΑ ΕΙΝΑΙ ΛΙΓΟΤΕΡΟΣ ΓΙΑ ΜΑΣ ΟΤΑΝ ΤΟ ΜΥΣΤΙΚΟ ΓΙΝΕΙ "ΚΟΙΝΟ ΜΥΣΤΙΚΟ" ΚΑΙ ΜΕΓΑΛΥΤΕΡΟΣ ΓΙΑ ΑΥΤΟΥΣ.

ΟΧΙ ΧΩΡΙΣ ΣΚΕΨΗ. Αποφασίζοντας να χρησιμοποιήσουμε τις πένες και τον ανοιχτό διάλογο, θα πρέπει να αποφύγουμε αυτό που στους ανθρώπους συμβαίνει συχνά: να δείχνουν δηλαδή περισσότερο θάρρος όταν αρχίσουν ένα εγχείρημα παρά όταν το τελειώνουν. "Να ξεπεράσουμε το τμηματικό και αφηρημένο γεγονός για να φθάσουμε στην συγκεκριμένη ουσία του, και έμμεσα στο νόημά του". Για να έχει η αναστάτωση το μέγεθος που της αξίζει, να παρουσιασθεί όχι μόνο η αλήθεια σχετικά με τη δημιουργία του ίδιου του γεγονότος αλλά και οι αλήθειες σχετικά με τις ερμηνείες του που δόθηκαν απ' την κάθε πατρίδα που σήμερα θέλει να αναλάβει τη διεύθυνση τής κοινωνίας. Γιατί αν η ευθύνη για το σχεδιασμό τού γεγονότος αποδοθεί σ' αυτή τη πατρίδα, πως τάχα το ψέμα να ανήκει μόνο σ' αυτή, τη στιγμή που όλες μίλησαν για αυτό λέγοντας όλες ψέματα; Βέβαια οι διαφωνίες υπάρχουν και τα ψέματα ήταν διαφορετικά, μόνο που ερχόταν αυτά να καλύψουν όλα μαζί, τη μόνη πραγματική διαφωνία του προλεταριάτου, για το ψέμα που του ανακοινώθηκε συνολικά.

"Η ΕΙΡΗΝΙΚΗ ΔΙΑΜΑΧΗ ΟΛΩΝ ΤΩΝ ΜΟΡΦΩΝ ΟΡΓΑΝΩΣΗΣ ΤΗΣ ΙΔΕΟΛΟΓΙΑΣ ΔΕΝ ΜΠΟΡΕΙ ΠΑΡΑ ΝΑ ΠΑΡΑΓΕΙ ΤΗΝ ΙΔΕΟΛΟΓΙΑ ΤΗΣ ΕΙΡΗΝΙΚΗΣ ΔΙΑΜΑΧΗΣ".

Η κριτική που ήδη ξεκίνησε, αναγκαστικά θα αναφερθεί και στην ιδέα που έχουν για το γεγονός άτομα και ομάδες με τα οποία ερχόμαστε σχεδόν καθημερινά σε επαφή. Η ιδέα αυτή διαμορφώθηκε κάτω από την επίδραση ορισμένων χρόνιων καταστάσεων και έφθασε στο σημείο, να οικειοποιηθεί την επίσημη εκδοχή του γεγονότος. Η κριτική θα γίνει αυτοκριτική, στο μέτρο που την πλάνη αυτή την κατείχαμε και εμείς στο παρελθόν. Η σκληρότητα της κριτικής εδώ δεν μπορεί να νοηθεί σαν δικαίωμα αλλά σαν υποχρέωση.

ΚΑΝΕΝΑΣ ΔΙΑΛΟΓΟΣ ΜΕ ΤΟΥΣ ΥΠΟΠΤΟΥΣ ΚΑΝΕΝΑΣ ΔΙΑΛΟΓΟΣ ΜΕ ΤΟΥΣ ΜΑΛΑΚΕΣ

Ο ΑΡΙΣΤΕΡΙΣΜΟΣ* ΣΗΚΩΝΕΙ ΚΕΦΑΛΙ - ΚΑΤΑΛΗΨΕΙΣ ΘΛΙΨΕΙΣ
Ο ΑΡΙΣΤΕΡΙΣΜΟΣ ΣΗΚΩΝΕΙ ΚΕΦΑΛΙ - ΞΩΣΤΕ ΤΟΝ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟ!
Ο ΑΡΙΣΤΕΡΙΣΜΟΣ ΣΗΚΩΝΕΙ ΚΕΦΑΛΙ - ΕΝΑΛΛΑΚΤΙΚΑ FM
Ο ΑΡΙΣΤΕΡΙΣΜΟΣ ΣΗΚΩΝΕΙ ΚΕΦΑΛΙ - ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΑ ΣΤΟ ΣΤΡΑΤΟ
Ο ΑΡΙΣΤΕΡΙΣΜΟΣ ΣΗΚΩΝΕΙ ΚΕΦΑΛΙ - ΚΑΛΗ ΤΕΧΝΗ - ΚΑΚΗ ΤΕΧΝΗ!
Ο ΑΡΙΣΤΕΡΙΣΜΟΣ ΣΗΚΩΝΕΙ ΚΕΦΑΛΙ - ΟΙΚΟΛΟΓΙΚΗ ΒΙΟΜΗΧΑΝΙΑ!
Ο ΑΡΙΣΤΕΡΙΣΜΟΣ ΣΗΚΩΝΕΙ ΚΕΦΑΛΙ - ΠΟΡΕΙΕΣ ΠΕΡΙΠΑΤΟΙ
Ο ΑΡΙΣΤΕΡΙΣΜΟΣ ΣΗΚΩΝΕΙ ΚΕΦΑΛΙ - ΠΑΡΤΥ, ΧΟΡΟΙ, ΔΙΑΣΚΕΔΑΣΕΙΣ...
ΚΟΥΤΕ ΤΟ ΒΡΩΜΕΡΟ ΚΕΦΑΛΙ ΠΟΥ ΑΡΓΟΣΗΚΩΝΕΤΑΙ
ΚΟΥΤΕ ΤΟ ΔΙΑΥΜΟ ΚΕΦΑΛΙ ΤΟΥ ΚΡΑΤΟΥΣ

ΚΟΥΤΕ ΤΙΣ ΨΕΥΔΑΙΣΘΗΣΕΙΣ ΟΤΙ ΟΙ ΛΥΣΣΑΣΜΕΝΟΙ ΝΙΚΗΘΗΚΑΝ. ΜΕ ΣΥΝΟΛΙΚΟ ΚΑΙ ΜΑΝΙΑΣΜΕΝΟ ΑΓΩΝΑ ΚΑΘΕ ΜΕΡΑ ΚΑΙ ΠΑΝΤΟΥ ΝΑ ΠΡΟΧΩΡΗΣΟΥΜΕ ΤΟ ΚΑΘΟΛΙΚΟ ΣΧΕΔΙΟ, ΤΟ ΣΧΕΔΙΟ ΤΗΣ ΟΛΟΤΗΤΑΣ, ΤΟ ΜΕΓΑΛΟ ΚΟΜΜΑ ΤΗΣ ΖΩΗΣ, ΤΗΝ ΝΙΚΗΦΟΡΑ ΕΠΕΛΑΣΗ ΤΟΥ, ΠΟΥ ΣΚΟΡΠΩΝΤΑΣ ΤΟΥΣ ΒΡΥΚΟΛΑΚΕΣ ΤΟΥ ΔΙΑΧΩΡΙΣΜΟΥ ΒΓΑΖΕΙ ΣΤΗ ΜΕΓΑΛΗ ΓΙΟΡΤΗ ΤΗΣ ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΗΣ ΚΑΙ ΤΗΣ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ

*

ΣΤΑΜΑΤΗΣΤΕ ΝΑ ΑΝΕΧΕΣΤΕ ΤΗ ΔΙΚΤΑΤΟΡΙΑ ΤΗΣ ΕΠΙΒΙΩΣΗΣ ΞΕΣΚΕΠΑΣΤΕ ΠΑΝΤΟΥ ΤΙΣ ΜΕΤΑΜΦΙΕΣΕΙΣ ΚΑΙ ΤΙΣ ΠΑΡΑΛΛΑΓΕΣ ΤΗΣ
ΕΠΙΤΕΘΕΙΤΕ ΜΕ ΚΑΘΕ ΜΕΣΟ ΚΑΙ ΟΛΑ ΣΤΟΥΣ ΣΤΡΑΤΟΥΣ ΤΗΣ.

ΡΟΧΑΛΑ ΣΤΟΥΣ ΝΕΟ-ΑΡΙΣΤΕΡΙΣΤΕΣ/ΓΡΟΘΙΑ ΣΤΟΥΣ ΟΙΚΟΛΟΓΟΥΣ
ΜΟΛΟΤΩΦ ΣΤΟ ΚΡΑΤΟΣ/ΑΛΥΣΙΔΑ ΣΤΗ ΜΟΥΡΗ ΤΩΝ ΛΑΚΕΔΩΝ ΤΟΥ
ΠΕΡΙΣΣΟΤΕΡΗ ΣΥΝΕΙΔΗΣΗ/ΒΟΥΤΙΑ ΣΤΗ ΘΕΩΡΙΑ
ΡΙΖΟΣΠΑΣΤΙΚΟΠΟΙΗΣΗ/ΠΥΡΗΝΕΣ ΔΡΑΣΗΣ/ΑΠΟ-ΙΔΕΟΛΟΓΙΚΟΠΟΙΗΣΗ
ΔΙΑΡΚΗ ΣΑΜΠΟΤΑΖ Σ' ΟΛΗ ΤΗΝ ΕΚΤΑΣΗ ΤΗΣ ΣΚΛΑΒΩΜΕΝΗΣ ΖΩΗΣ
ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΟΣ ΑΓΩΝΑΣ ΓΙΑ ΤΗΝ ΕΠΙΒΟΛΗ ΤΗΣ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗΣ ΑΝΑΓΚΑΙΟΤΗ-
ΤΑΣ
Η ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΗ ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΓΙΝΕΙ ΚΑΙ ΘΑ ΓΙΝΕΙ

* και όπου λέμε αριστερισμός διάβαζε αυτονομισμένες διεκδικήσεις βελτιωτών δηλαδή φρηκιά, "ελευθεριακοί", και το συνάφι τους.

ΓΙΑ ΝΑ ΜΗ ΜΕΙΝΕΙΣ ΠΟΤΕ ΠΙΑ ΜΟΝΟΣ

ΓΙΑ ΝΑ ΓΛΥΤΩΣΕΙΣ ΑΠ' ΤΑ ΓΕΡΑΤΙΑ, ΤΗΝ ΑΣΧΗΜΙΑ, ΤΟΥΣ ΜΠΑΤΣΟΥΣ
ΓΙΑ ΝΑ ΜΗ ΒΡΙΣΚΕΣΑΙ ΔΙΑΡΚΩΣ ΑΠΟΞΕΝΩΜΕΝΟΣ ΤΩΝ ΕΠΙΘΥΜΙΩΝ ΣΟΥ
ΕΠΑΝΑΣΤΑΤΗΣΕ! ΕΠΑΝΑΣΤΑΤΗΣΕ! ΕΠΑΝΑΣΤΑΤΗΣΕ! ΕΠΑΝΑΣΤΑΤΗΣΕ!
ΣΤΑΜΑΤΑ ΝΑ ΔΟΥΛΕΥΕΙΣ/ΣΤΑΜΑΤΑ ΝΑ ΥΠΑΚΟΥΣ
ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΗΝ ΨΕΥΔΟΛΟΓΑ ΑΠΟΒΛΑΚΩΣΗ Τ.Υ., ΡΑΔΙΟ, ΕΦΗΜΕΡΙΔΕΣ
ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΙΣ ΕΞΟΥΣΙΕΣ ΤΟΥ ΧΡΗΜΑΤΟΣ, ΤΟΥ ΠΝΕΥΜΑΤΟΣ, ΤΟΥ ΓΚΛΟΠΙ
ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΙΣ ΨΕΥΤΟΔΙΑΣΚΕΔΑΣΕΙΣ ΚΑΙ ΤΙΣ ΨΕΥΤΟΑΠΟΛΑΥΣΕΙΣ
ΣΗΚΩΣΕ ΤΗ ΓΡΟΘΙΑ ΣΟΥ ΚΑΙ ΒΑΛΕ ΦΩΤΙΑ ΣΤΟ ΜΙΣΗΤΟ ΚΡΑΤΟΣ
ΜΑΖΙ ΜΕ ΤΟΥΣ ΧΟΥΛΙΓΚΑΝΣ ΚΑΙ ΤΟΥΣ ΚΟΙΝΩΝΙΚΟΥΣ ΕΓΚΛΗΜΑΤΙΕΣ
ΜΑΖΙ ΜΕ ΤΟΥΣ ΛΥΣΣΑΣΜΕΝΟΥΣ, ΤΟΥΣ ΒΑΝΔΑΛΟΥΣ ΚΑΙ ΤΟΥΣ ΑΝΑΤΡΟΠΕΙΣ
ΠΑΝΤΟΥ ΟΠΟΥ ΣΟΥ ΚΛΕΒΟΥΝ ΤΗ ΖΩΗ ΚΑΙ ΤΗ ΝΙΟΤΗ
ΣΤΗ ΜΟΝΑΞΙΑ ΤΩΝ ΕΜΠΟΡΕΥΜΑΤΩΝ, ΣΤΗΝ ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΗ ΒΑΡΒΑΡΟΤΗΤΑ, ΣΕ
"ΚΑΘΗΚΟΝΤΑ", "ΥΠΟΧΡΕΩΣΕΙΣ", "ΕΞΑΝΑΓΚΑΣΜΟΥΣ", "ΔΙΑΤΑΓΕΣ"
ΕΞΕΓΕΡΣΟΥ ΜΕ ΤΟΥΣ ΕΠΑΝΑΣΤΑΤΕΣ, ΑΓΚΑΛΙΑΣΕ ΤΟΝ ΑΓΩΝΑ ΤΟΥΣ
ΜΑΖΙ ΜΕ ΤΟΥΣ ΕΠΑΝΑΣΤΑΤΕΣ ΜΕ ΤΟ ΣΟΥΓΙΑ ΚΑΙ ΤΗ ΜΟΛΟΤΩΦ
ΜΑΖΙ ΜΕ ΤΟΥΣ ΕΠΑΝΑΣΤΑΤΕΣ ΩΣ ΤΗΝ ΤΕΛΙΚΗ ΝΙΚΗ ΚΑΙ ΤΗΝ ΕΥΤΥΧΙΑ
ΜΑΖΙ ΜΕ ΤΟΥΣ ΕΠΑΝΑΣΤΑΤΕΣ ΩΣ ΤΗΝ ΑΠΕΛΕΥΘΕΡΩΣΗ ΤΟΥ ΠΛΑΝΗΤΗ

*

ΚΑΝΕΝΑΣ ΔΙΑΛΟΓΟΣ ΜΕ ΤΟΥΣ ΥΠΟΠΤΟΥΣ ΚΑΝΕΝΑΣ ΔΙΑΛΟΓΟΣ ΜΕ ΤΟΥΣ ΜΑΛΑΚΕΣ

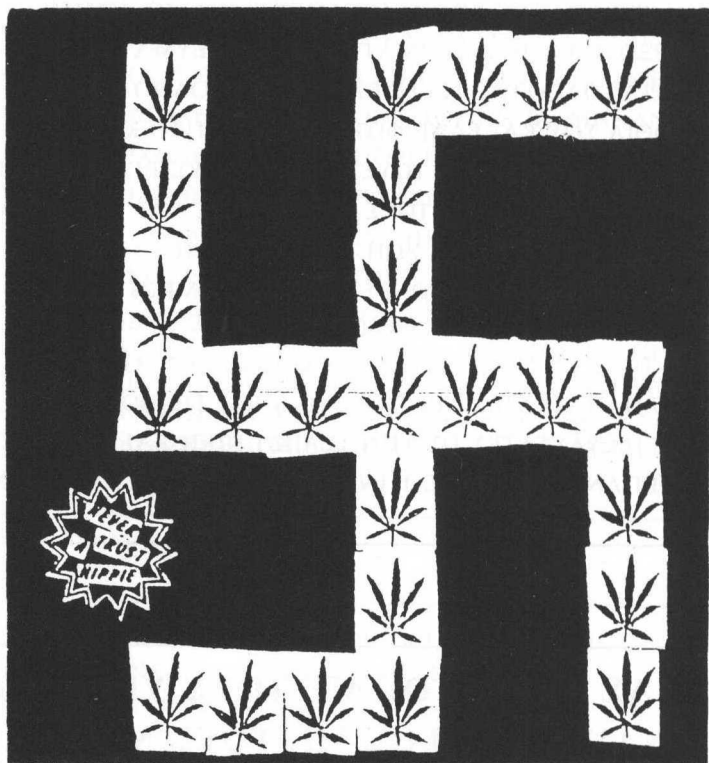
ΑΠΕΝΑΝΤΙ ΣΤΟΝ ΒΡΩΜΕΡΟ ΝΕΟ-ΑΡΙΣΤΕΡΙΣΜΟ ΠΟΥ ΣΗΚΩΝΕΙ ΚΕΦΑΛΙ ΜΕΣΑ
ΑΠΟ ΑΚΙΝΔΥΝΕΣ ΚΑΤΑΛΗΨΕΙΣ-ΘΛΙΨΕΙΣ, ΜΕΣΑ ΑΠΟ ΕΜΕΤΙΚΕΣ ΡΑΔΙΟ-ΚΙΝΗ-
ΜΑΤΟΓΡΑΦΙΚΕΣ ΠΡΟΣΠΑΘΕΙΕΣ

ΝΑ ΜΕΤΡΗΣΕΙ ΚΑΙ ΝΑ ΧΕΙΡΑΓΩΓΗΣΕΙ ΤΗΝ ΑΠΟΒΛΑΚΩΣΗ, ΤΗΝ ΠΑΘΗΤΙΚΟΤΗ-
ΤΑ ΚΑΙ ΤΗ ΜΟΝΑΞΙΑ ΚΑΙ ΜΕΣΑ ΑΠΟ ΤΗ ΣΥΝΕΙΔΗΤΗ ΑΝΑΠΤΥΞΗ ΚΑΙ ΔΙΚΑΙΟ-
ΛΟΓΗΣΗ ΤΗΣ ΜΗ ΣΥΜΜΕΤΟΧΗΣ, ΤΟΥ ΡΕΦΟΡΜΙΣΜΟΥ, ΤΗΣ ΝΕΑΣ ΙΕΡΑΡΧΙΑΣ
ΒΡΥΚΟΛΑΚΙΑΖΟΥΝ ΑΝΑΙΣΧΥΝΤΑ Ο ΑΡΙΣΤΕΡΙΣΜΟΣ ΚΑΙ Ο ΔΙΑΧΩΡΙΣΜΟΣ
ΒΡΥΚΟΛΑΚΙΑΖΟΥΝ Η ΕΠΑΝΑΦΟΜΙΩΣΗ ΚΑΙ Ο ΔΙΑΝΟΗΤΙΚΟΣ ΤΟΥΡΙΣΜΟΣ
ΝΑ ΒΑΛΟΥΜΕ ΕΝΑ ΤΕΛΟΣ ΣΤΗΝ ΑΛΗΤΕΙΑ ΤΩΝ "ΒΕΛΤΙΩΤΩΝ"
ΝΑ ΒΑΛΟΥΜΕ ΜΙΑ ΜΟΝΟ ΑΡΧΗ ΣΤΙΣ ΡΙΖΟΣΠΑΣΤΙΚΕΣ ΑΠΑΙΤΗΣΕΙΣ:
ΣΥΝΟΛΙΚΗ ΚΑΤΑΣΤΡΟΦΗ ΤΗΣ ΚΟΙΝΩΝΙΑΣ ΤΟΥ ΘΕΑΜΑΤΟΣ
ΣΥΝΟΛΙΚΗ ΟΙΚΟΔΟΜΗΣΗ ΤΗΣ ΚΟΙΝΩΝΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ

Ο ιδιότυπος φασισμός τής κάναβις που γεννήθηκε στη δεκαετία του '60 μάς βασανίζει ακόμα.

Ο φασισμός τής ήττας και των προσκυνημένων "απολαύσεων", πλασσάρεται έντεχνα απ' αυτούς που ηττήθηκαν πρώτοι και συνέβαλαν στο να αποπροσανατολιστεί και να νικηθεί το επαναστατικό κίνημα της δεκαετίας του '60.

Οι φρηκο-αριστεριστές και οι λοιποί "ελευθεριακοί" διασκεδαστές περιφέρουν την ήττα και τα τσιγαράκια σ' όλους τους χώρους που προσπαθεί να ανθίσει η απόλαυση της επαναστατικής δράσης και η μεγάλη περιπέτεια της ζωής.

ΝΑ ΤΣΑΚΙΣΟΥΜΕ ΤΟΥΣ ΧΑΣΙΚΛΟ-ΧΙΠΠΙΔΕΣ ΚΑΙ ΤΗΝ ΙΔΕΑ ΤΗΣ ΗΤΤΑΣ.

ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΟ ΦΑΣΙΣΜΟ ΤΗΣ ΗΤΤΑΣ ΚΑΙ ΣΤΟΥΣ ΦΟΡΕΙΣ ΤΗΣ ΑΠΟΒΛΑΚΩΣΗΣ.

ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΗΝ ΠΑΘΗΤΙΚΟΤΗΤΑ ΤΗΣ ΚΑΝΑΒΙΣ ΚΑΙ ΤΗΝ ΩΡΑΙΟΠΟΙΗΣΗ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ ΤΗΣ ΔΥΣΤΥΧΙΑΣ.

Η ΑΔΡΕΝΑΛΙΝΗ ΤΗΣ ΖΩΗΣ ΚΑΙ ΤΗΣ ΔΡΑΣΗΣ ΦΘΑΝΕΙ ΓΙΑ ΝΑ ΚΑΝΕΙ ΤΑ ΜΙΝΙΓΓΙΑ ΜΑΣ ΝΑ ΧΤΥΠΑΝ ΣΑΝ ΤΑ ΤΑΜΠΟΥΡΛΑ ΤΩΝ ΚΟΜΟΥΝΑΡΩΝ ΚΑΤΩ ΑΠ' ΤΑ ΤΕΙΧΗ ΤΟΥ ΡΕΤΙΤ-ΡΑΛΑΙ.

ΑΦΗΣΤΕ ΤΗΝ ΑΠΟΒΛΑΚΩΣΗ, ΤΗΝ ΠΑΘΗΤΙΚΟΤΗΤΑ ΚΑΙ ΤΗΝ ΗΤΤΑ ΤΗΣ ΚΑΝΑΒΙΣ ΓΙ' ΑΥΤΟΥΣ ΠΟΥ ΤΗ ΧΡΕΙΑΖΟΝΤΑΙ.

ΚΑΙ ΑΦΗΣΤΕ ΤΙΣ ΑΘΛΙΕΣ ΦΙΓΟΥΡΕΣ ΤΟΥΣ ΝΑ ΠΑΝΕ ΣΤΟ ΔΙΑΒΟΛΟ.

ΜΙΑ ΠΥΡΚΑΓΙΑ ΣΥΝΕΙΔΗΣΗΣ (ΤΙΜΩΝΤΑΣ ΕΝΑΝ ΕΜΠΡΗΣΤΗ)

KONTPA στα μουρόχαυλα ζευγαράκια του κέρατου και της παντόφλας.

KONTPA στους ελευθεριακούς παπάδες, τα νεο-φρικιά και τις εξομολογήσεις.

KONTPA στις αναμνήσεις, το λάβδανο και την ακαδημαϊκή τήβενο.

Φτωχογιάπηδες, ψυχοπαθή κοριτσάκια σχιζο-εκδότες, τραβεστί του πνεύματος
λαϊκοί χασικλήδες, χοντροτηνέιτζερ γραφιάδες, μπάτσοι, στελέχη

Η τηλεόραση για όλους. Η κατανάλωση το μεγάλο σπίτι.

Πρεζάκηδες όλων των φασμάτων, ρουφιάνοι, μουσικόφιλοι, "συζητητές"

καλλιτέχνες του ραδιοφώνου, των ψευδαισθήσεων, των πάρτυ της επιβίωσης.

Απελπισμένοι, αναχωρητές, γκρουπούσκουλα, αναβιωτές, οικοφασίστες

"καταληψίες", Βελτιωτές κλαθμηρίζοντες φίλοι.

ΧΩΡΙΣ ΕΛΠΙΔΑ; ΔΗΛΩΝΟΥΝ ΕΠΑΝΑΣΤΑΤΕΣ. ΟΛΕΣ ΟΙ ΥΠΟΨΙΕΣ

KONTPA ΣΤΟΥΣ ΣΤΡΑΓΓΑΛΙΣΤΕΣ ΤΗΣ ΖΩΗΣ

ΤΟ ΠΡΟΛΕΤΑΡΙΑΤΟ ΚΑΙ Η ΣΥΝΕΙΔΗΣΗ

Εργάτης - εμπρηστής λόγω συνειδησεως...

Εργάτης οικοδομών έβαλε φωτιά σε τρεις
βιοτεχνίες ενδυμάτων μέσα σε μία ώρα γιατί
όπως είπε του το υπαγόρευε η συνείδησή του...

Πρόκειται για τον Σ. Ν. 32
χρόνων, από τις Σέρρες, κάτοικο Κορδελιού, ο
οποίος ανελήφθη από όργανα του ανακριτι-
κού τμήματος της πυροσβεστικής υπηρεσίας
και ανακρίνεται, ως ύποπτος και για άλλους
εμπρησμούς που έγιναν το τελευταίο διάστημα
στη Θεσσαλονίκη.

Όπως ομολόγησε ο Ν. 32, χθες το μεσημέ-
ρι ενώ έκανε βόλτα στην περιοχή Βαρδαρίου,
του ήρθε η επιθυμία να βάλει φωτιά.

Έτσι στις 2.30 έβαλε φωτιά με τον αναπτήρα
του σε χαρτοκιβώτια που βρίσκονταν στην
εισοδό της βιοτεχνίας του Δημήτρη Οικονό-
μου, στον τρίτο όροφο οικοδομής, στην οδό
Μοναστηρίου 4.

Πυροσβέστες που επενέβησαν έσθλησαν τη
φωτιά πριν πάρει μεγάλες διαστάσεις.

● Μισή ώρα αργότερα ο ίδιος πήγε στην
βιοτεχνία ετοιμών ενδυμάτων του Μουδιάνου
Λιμπέρτο, που βρίσκεται στον τρίτο όροφο
οικοδομής της οδού Θουκυράς 9 και με τον
αναπτήρα του έβαλε φωτιά επίσης σε χαρτοκι-
βώτια που υπήρχαν στην είσοδο. Με τον ίδιο
τρόπο έβαλε φωτιά και στον τέταρτο όροφο
της οικοδομής και εξαφανίστηκε τρέχοντας.

Επενέβησαν και πάλι οι πυροσβέστες και
έσθλησαν τις φωτιές, αφού όμως προκλήθηκαν
ζημιές ύψους 220.000 δρχ.

● Τέλος στις 3.30 το μεσημέρι ο Ν. 32
πήγε στη βιοτεχνία της Θεσσαλίας Αεμίδου,
που βρίσκεται στον έβδομο όροφο οικοδομής
της οδού Μοναστηρίου 12, και με τον ίδιο

τρόπο έβαλε φωτιά.

Πυροσβέστες επενέβησαν και πάλι και έσθλη-
σαν τη φωτιά, αφού προκλήθηκαν ζημιές
ύψους 100.000 δρχ.

● Ο Ν. 32 εντοπίστηκε από άνδρες του
ανακριτικού τμήματος και συνελήφθη ως ύπο-
πτος για τους εμπρησμούς.

Λίγο αργότερα «έλασε» και ομολόγησε ότι
αυτός είχε βάλει και τις τέσσερις πυρκαγιές
χωρίς να έχει προηγουμένα με τους βιοτέχνες,
αλλά επειδή έτσι του είχε η συνείδησή του.

Λεωματικό της πυροσβεστικής πιστεύουν
ότι πρόκειται για πυρομανή, ο οποίος δεν
αποκλείεται να έχει βάλει και άλλες φωτιές
που προκλήθηκαν το τελευταίο διάστημα στη
Θεσσαλονίκη, για αυτό και συνεχίζουν να τον
ανακρίνουν.

*"Ο θεωρησιασμένος χαρταυτίρας λόγ γνωρίζειν, έμμελλει ελνν αφοινώσασθν ενός πόην
ωαρεορριτωόμενον υόσμον ενός λο γνωρίζον νωουείμενον εμφανίφεται ως Tabula
rasa... Ένα τέτοιο γνωρίζειν δεν ανλοσυνειδηλωοοειόεται αύορην ως ενέργεια λνς
έννοιας, μια ενέργεια ωον είναι μόνο υαδ' εανλή και όχι δι εανλή. Η εννομοερισφορά
λογ γνωρίζειν υαυά λν δυνή μον ευλίμπνην είναι υαδ' ανλή, ενός ελνν ωραγμαυτιωόνηλα
ανλή η εννομοερισφορά είναι ενεργηλυή."*

ΚΥΚΛΟΣ ΙΣΟΥΤΙΝ

HEGEL

"Η επιστήμη της λογικής"

***

Η Λέσχη Φίλων του Βορειοδυτικού Περάσματος είναι μια κλειστή ένωση επαναστατών που εργάζεται στην ανάπτυξη των πρακτικών στιγμών της θεωρίας και των θεωρητικών στιγμών της πρακτικής.

Η Λε.Φι.Βο.Π. έχει για κεντρικό της όργανο την επιθεώρηση DE BELLO CIVILI (περί του εμφυλίου πολέμου) την οποία κυκλοφορεί σε περιορισμένο αριθμό αντιτύπων δύο φορές το χρόνο. Παράλληλα διαθέτει και διακινεί εκτός εμπορίου και άλλες εκδόσεις της ή και ανεξάρτητες προσπάθειες που άπτονται των ενδιαφερόντων της.

Απέχοντας όμως πολύ από το να είναι "μία ακόμη" εκδοτική ομάδα, η Λε.Φι.Βο.Π. υποκινεί και συμμετέχει (σε) μια γκάμα πρακτικών ενεργειών καθώς βρίσκει τον εαυτό της ανυπόμονο να απαγκιστρωθεί από την εκδοτική δράση μόλις αποκατασταθεί μια ανώτερη μορφή επικοινωνίας.

Και τελικά αυτός είναι ο πραγματικός της αγώνας.

